

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

தூணி

தாலி

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

தாலி(சிறுகதைகள்)/ முருகபூபதி / முதற்பதிப்பு: 2021 / © யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்/
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு: க.பரணீதரன்/ வெளியீடு: ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்/
பக்கம்:100 /விலை: 350.00/அச்சுப்பதிப்பு: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி.

Thaali(A collection of Shortstories) / Jokeswari Sivapirakasm / First Edition: 2021 /©
Jokeswari Sivapirakasam/ Cover Designed by K.Bharaneetharan/ Published by
Jeevanathy, Kalai aham, Alvai / Pages:100 / Price: 500.00/ Printed at Baranee Printers,
Nelliady.

ISBN: 978-624-5881-19-2

ஜீவநதி வெளியீடு - 183

உள்ளே...

- எண்டாலும் எனக்குப் பயம்
- தலை 2
- மலைமுகடு சரிக்கப்படுகிறது
- தாலி
- முறுவலிக்கிறான்
- வேலி மூலை மூலிகை
- காணவில்லை
- சரக்க இக்கதவம் திறமின்னே
- இன்றும் இன்னும்
- மயானகாண்டம்

என்றுரை

என்டாலும் எனக்கும் பயம்

அந்தச் சிறிய முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியின் நான்கு புறமும் சுற்றிவரக் கருமை படர்ந்திருந்தது. நடுவில் மட்டும் கோணங்களில் திருப்பி, தன் முகத்தைப் பார்த்து தனக்குத் தானே கறுப்புமையால் வரைந்து மீசையைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தான் ஜனன்.

“கண்ணாடி கவனமடா, உடைச்சுப் போடாதை” எதற்கோ அங்கே வந்த கோபிகா தம்பிக்கு அறிவுறுத்தி விட்டு சமையல் செய்யும் கொட்டிலினுள் நுழைந்தாள்.

நேற்று முழுவதும் தன் பின்னாலேயே அலைந்து திரிந்து கொஞ்சிக் கொஞ்சி ஒருவிதமாக வாங்கிக்கொண்ட தனதுசால்வையை மகன் கட்டி யிருக்கும் அழகையும் ஒரு குட்டித் தமிழ்மகன் போல் வேடமிடுவதில் அவன் காட்டும் திறமையையும் சாந்தரூபன் இரசித்துக் கொண்டிருந்தான். பாட சாலையில் ஏதோ பரிசளிப்பு விழாவாம் அதில் விருந்தினர்களை வரவேற்க நடைபெறவிருக்கும் நடனத்தில் ஜனனும் பங்கேற்கப்போகிறானாம்.

நேற்றைக்கு முன் தினம் வரை அணிநடையில் பங்கேற்பதாகவிருந்தான். அதற்காகப் பாடசாலை யால் வந்ததும் அணிநடைப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டு விடுவான்.

அவன் அணிநடை பழகுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது சாந்தரூபனுக்குத் தன் பேரனார் கூறியதுதான் நினைவிற்கு வரும் அணிநடை

அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலக் கதை அது.

லெப், றைற் என்னும் ஆங்கிலப் பதங்கள் விளங்காத மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டிய நிலை கால்களிலே ஒன்றில் ஒலையையும் மற்றதில் துண்டுத்துணியையும் கட்டி விடுவார்களாம். “ஒலைக்கால் சீலைக்கால்” என்று சொல்லிச் சொல்லித் தான் அணிநடை பழக்கினார்களாம்.

நிலத்து மண்ணில் கைவிரலாலும் ஏட்டில் எழுத்தாணியாலும் எழுதிப்படித்த காலம் மெல்ல மெல்ல சிலேட்டும் சிலேட் பென்சிலும் காகிதமும் மை தொட்டெழுதும் பேனாவும் என மாறி பின்னர் ஊற்றுப் பேனா இன்று குமிழ் முனைப் பேனா என்றாகிய கால மாற்றம் ஏற்பட்டது போல் இன்று எந்த நிகழ்விற்கும் பான்ட் வாத்தியக்குழுவின் அணிநடை முக்கிய இடம் பெறும் காலமாகி விட்டது.

பரிசளிப்பு விழாவில் பங்குகொள்ளும் பான்ட் வாத்தியக் குழுவில் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த ஜனனைத் திடீரென அதிலிருந்து விலக்கிவிட்டார்கள்.

இவனொத்த வயது மாணவர்களிடையே இவன் உருவத்தில் சிறியவன், அதனால் ஏனையவர்களுடன் இவனைச் சேர்க்க அணிநடைக் குழுவில் அழகு குன்றுகிறதாம்.

ஆசிரியர் அவனை நீக்கயதுமே அவன் அழ ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். பாடசாலையிலிருந்து வரும் பொழுதே அழுது கொண்டு வந்தான். வீட்டிற்கு வந்ததும் ஒரே அழுகை சாப்பிடக்கூட மறுத்து விட்டு அழுது கொண்டிருந்தான்.

சாந்தரூபன் என்ன செய்ய முடியும்? மகனது வளர்ச்சி குறைவென்று உறவினர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் அவன் குறைபடும் போது அவர்கள் அதற்குப் பரிகாரமாகச் செய்யுமாறு கூறியவற்றையெல்லாம் செய்து பார்த்துவிட்டான். அவன் வாழ்ந்த சூழல், இன்றைய நிலை எல்லாமே அதற்கு மேல் அவனை எதுவுஞ் செய்ய விடவில்லை.

தனது மகனுக்குப் போக்ஷாக்குக் குறை வென்பது அவனுக்கு விளங்கியது. ஜனன் மூன்று மாதக் குழந்தையாயிருந்த வேளையில் எதிர்பாராது நிகழ்ந்த எறிகணை வீச்சில் தாயைப் பறிகொடுத்தான்.

அவர்கள் அப்போது குஞ்சுப்பரந்தனில் இருந்தார்கள். இலங்கைப் போர் வன்னி மண்ணை வறுத்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த காலம். போரின் தகிப்பு அவர்களை எப்படியெல்லாமோ வாட்டியெடுத்தது.

வன்னியை விட்டு வெளியேறவும் முடியாத நிலை. அத்தியாவசியமாக அங்கிருந்து வேறெங்கேனும் போக வேண்டுமென்றாலும் பிணைக்கு யாராவது கையொப்பமிட்டு அனுமதி பெற்றுத்தான் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம்.

உணவுப் பொருட்கள். மருந்து, பால்மா எல்லாவற்றுக்குமே தட்டுப்பாடு தாய்ப்பாலுமில்லாத அதை ஈடுசெய்ய எதுவும் கிடைக்காது ஜனன் வளர்ந்தான்.

அந்த வளர்ச்சிதான் இன்றுவரை அவனுக்குக் கிடைத்து வருகின்றது. சாந்தருபனுக்கும் அவனது இரு பிள்ளைகளுக்கும் இன்றும் பற்றாக்குறை வாழ்க்கை தான். போர் முடிந்திருக்கலாம் இழந்தவை எதுவுங் கிடைக்கவில்லையே. மகள் கோபிகா கூடக் காயவைத்தெடுத்த தடிச்சுள்ளி போலத்தானிருக்கிறாள். ஆனாலும் வீட்டுப் பொறுப்புணர்ந்த சிறுமி அவள்.

நேற்று பாடசாலையால் வரும்போது ஜனனைப் பழைய மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் தொற்றிக் கொண்டிருந்தன.

“அப்பா ரீச்சர் என்னை வரவேற்பு நடனத்துக்குப் போட்டிருக்கிறா அதுதான் நான் நல்லா செய்வனாம்” ஜனனின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஆனந்தம் கூத்தாடியது.

அவனது அழகையைப் பார்க்க அந்த ஆசிரியைக்கும் பாவமாயிருந்ததோ?

அபிநயத்தைப் பழகத் தொடங்கிய ஜனன் இடைநிறுத்தி விட்டு “அப்பா எனக்கு வேட்டி வேணும்” என்று அரிக்கத் தொடங்கினான். அதைப் பொறுக்க முடியாத சாந்தருபன் தன்னிடமிருந்த சால்வையைக் கொடுத்தான்.

அதைக் கட்டிக்கொண்டுதான் மீசை வைக்கத் தொடங்கி அதை நீண்ட நேரமாகச் சீராக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். ஒருவாறு அதில் திருப்தி கண்டவன் போல் எழுந்து நின்று தன் அபிநயத்தைத் தொடங்கினான் ஜனன். மிகவும் அழகாகத்தானிருந்தது.

ஜனன் தன் அம்மாவின் முகச் சாயலைக் கொண்டிருந்தான். சுமாரான நிறந்தான் அவன் சிரிக்கும் போது வசீகரமாகப் பளீரிடும் பற்களின் அழகை மிஞ்சி அவனது கண்கள் சிரிக்கும். அந்த முகத்தின் வசீகரத்திற்குத் தானும் ஒரு காரணம் என்று அவனது எடுப்பான முக்கு நிமிர்ந்து நின்று கூறிக் கொண்டிருக்கும். சகவயது மாணவர்களுடன் பார்க்கும் போதுதான் வளர்ச்சி குறைவாகத் தோன்றுமே தவிர வயதைக் குறைத்து மதிப்பிட்டால் அவன் குறைபாடுடையவனாகத்

தெரியமாட்டான்.

இவ்வளவு ஆவலாக நடனத்தைப் பழகுகிறா னல்லவா? யாரும் வற்புறுத்தாமலே இரவு வெகு நேரமிருந்தும் படிக்கவஞ் செய்வான்.

ஆனால் காலை விடிந்தபின் பாடசாலை செல்ல வேண்டிய நேரமாகியதும் போக மறுத்து மிரண்டு போய் நிற்பான்.

“அப்பா, நீங்கள்தான் என்னைப் பள்ளிக் கூடம் கூட்டிக் கொண்டு போக வேணும்”.

“என்னோடை இண்டைக்கு மட்டும் வாங்கோ அப்பா”

ஒவ்வொரு நாளும் இப்படியே ஏதாவது சொல்லி அப்பாவை யும் துணைக்கழைத்துக் கெஞ்சுவதைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக விருக்கும்.

என்ன காரணம்?

ஆசிரியர் மிரட்டுகிறாரா?

சக மாணவர்களுடன் தகராறா?

நித்தமும் அவன் அழுவதைப் பார்த்த சாந்தரூபன் அதன் காரணத்தை தேட ஆரம்பித்தான்

“அங்கை ஆமிமாமாமார் நிக்கினம் எனக்குப் பயமாயிருக்கு”

துருவித்துருவிக் கேட்ட தந்தை அவன் தந்த பதில் சாந்தரூபன் எதிர்பாராத ஒன்றாகவிருந்தது.

“அவை ஆமி இல்லை ராசா பொலிஸ் அவைத்து ஏன் பயப்பிடுகிறீங்கள்? அவையிட்டைத் துவக்கில்லைக் தானே?

“என்டாலும் எனக்கு பயம்”

“அவை ஒண்டும் செய்யாயினம் நீங்கள் றோட்டைக் கடக்கேக்கை வாகனங்கள் வேகமாய் வந்த உங்களை அடிச்சுப் போடாமல் பார்த்துக்கொள்ளத்தான் அவை நிக்கினம்.

“அவையைப்பார்க்க எனக்கு பயம்”

“அவை உங்களைப் பாதுகாக்கத்தான் நிக்கினம்”

“பொய் எனக்கு பயம்”

தந்தையின் எந்தச் சமாதானத்தையும் ஏற்க ஜனன் தயாரில்லை. “என்டாலும் எனக்கு பயம்” என்பதையே திரும்பத் திரும்பக் கூறினான். அவனது கண்களை அந்தப் பயம் நிறைத்துக் கிடந்தது.

அந்த நினைவு மகனின் நடனத்தைப் பார்த்து மகிழ விடாது தடுத்தது.

ஈருளியின் மணியோசை சாந்தரூபனைத் திருப்பியது.

“உங்களுடைய பமிலிபோம் செக் பண்ண வந்தது”

இரு ஈருளிகளில் வந்திறங்கியவர்களில் ஒருவன் கூறினான். சாதாரண உடையில் தான் வந்திருந்த தளர் பேசியவனின் தாய்மொழி தமிழில்ல என்பது உச்சரிப்பில் விளங்கியது.

ஓவ்வொரு குடும்பத்தையும் படம் எடுத்து பதிவு செய்கிறார்கள் என்று ஊரும் நாளேடுகளும் கதைபேசிக் கொண்டிருந்ததால், அவர்கள் அதற்குத்தான் வந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகித்துக் கொண்ட சாந்தரூபன் குடும்ப விபரம் பதிவுத்தாளை எடுத்துவர உள்ளே சென்றான்.

ஜனனுடன் அவர்கள் உரையாடத் தொடங்கியதும் காதில் விழுந்தது.

“தம்பி மீச ஹரிலஸ்ஸன”

“ரிலஸ்ஸன என்டால் என்ன?”

“மிச்சங் லஸ்ஸன”

“நீங்கள் சிங்களமா சொல்லுறீங்கள்”

“ஓவ் ஓவ்”

“எனக்குச் சிங்களம் சொல்லித் தாறீங்களா?”

வெளியே வந்த சாந்தரூபன் வந்தவர்களின் அருகே அமர்ந்திருந்து மிக அந்நியோன்னியமாக உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஜனனைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவர்கள் வீடு பற்றி குடும்பம் பற்றி என்று பல விபரங்கள் விசாரித்து பதிவு செய்து அவர்களை எடுத்து எல்லாம் முடிய ஒரு சிறு காகிதத் துண்டில் எழுதியதை வீட்டு வாசலில் ஒட்டி அதைப் படுத்துமாறு அறிவுறுத்திப் புறப்பட சுமார் நாற்பது நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். அதுவரை “மாமா மாமா” என்று அவர்களுடன் ஏதேதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தான் ஜனன்.

அவர்கள் சென்றதும் “இவை ஆமிமாமா தானே” என்றொரு வினாவையும் தொடுத்து சாந்தரூபனுக்கு மேலும் அதிர்ச்சி கொடுத்தான் ஜனன்.

“இப்படி மாமாவைத்தானே பள்ளிக் கூடத்தடியிலை

நிக்கிறவை அவையைக் கண்டு ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்?

மகனிடம் சாந்தரூபன் கேட்டான்.

“அவை இப்படியில்லை காக்கிச்சட்டை போட்டிருப்பினம் எனக்கு அதைக் கண்டாலே பிடிக்காது.

காக்கிச்சட்டையின் கற்பனையிலேயே முகஞ்சுழிக்கும் மகனைக் கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சாந்தரூபன்.

“ஓண்டு செய்வமோ அப்பா அதிபரிட்டைச் சொல்லி அவையை அந்த நிறச்சட்டை போட வேண்டாமெண்டு சொல்லுவமோ?”

நீண்ட சிந்தனையின் பின் ஜனன் மிரளும் கண்களுடன் கேட்டான் அவனது கண்களுக்கேயுரித்தான சிரிப்பு எங்கோ ஓடி மறைந்துவிட்டிருந்தது. அதை மீட்க காக்கிச் சட்டையைக் காண முடியாத உலகமொன்று உருவாகவேண்டும். இயலுமா?

“அதிபரிட்டைப் போய்க் கேட்கவே அப்பா?”

ஜனன் தந்தையின் கன்னத்தோடு தன் முகத்தைப் பொருத்தி காதின் அருகே மீண்டும் கேட்டான்.

அந்த அதிபரால் செய்விக்க கூடிய காரியமா?

அவை அந்தச் சட்டையோடே இங்கை நிப்பினம் அதை ஒருதரும் தடுக்கமாட்டினம்”,

தந்தையின் பதிலால் ஜன்னின் முகம் கருகியது சிறிது நேரம் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்த மருந்தவன் எழுந்து உள்ளே சென்று விட்டான்.

அன்று பரிசளிப்பு விழா. காலையில் கண் விழிக்கும் போதே விழா நினைவுகள் நெஞ்சுக்குள் குவிந்த ஜனனைக் குதூகலத்தில் ஆழ்த்தின. உற்சாகமாகப் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான் அவன்.

சாந்தரூபனும் மகனின் நடிப்பைக் காணும் ஆவலுடன் பரிசளிப்பு விழாவுக்குச் சென்றான்.

பார்வையாளருக்கான இருக்கை யொன் றில் அமர்ந்து கொண்ட சாந்தரூபன் வரவேற்பு நிகழ்வில் பங்குகொள்ளும் மாணவர்கள் ஓரிடத்திற்கு அழைத்துவரப்பட்டு ஆயத்தமாவதை அவதானித்தான். ஜனன் தலைப்பாகை மீசை சகிதம் அழகாகக் கம்பீரமாகக் காணப்பட்டான்.

ஆசிரியையொருவர் அவனை அழைத்து ஏதோ கூறினார்.

அவர்தான் பொறுப்பாசிரியையோ?

அங்கே நின்ற தன் அக்கா கோபிகாவிடம் ஓடிச் சென்ற ஜனன் அவளிடம் ஏதோ கூறினான். அவள் அவனைத் தட்டிக்கொடுத்து பதில் கூறும் பாங்கு அவனைச் சமாதானப்படுத்துவது போலத் தோன்றியது.

ஜனனின் நடத்தை அவன் ஏதோ குழப்பமடைந் திருப்பதாக சாந்தரூபனை எண்ணவைக்கிறது. தாயும் தந்தையுமாகவிருந்து வளர்த்தவனல்லவா? தூரத்தில் நின்றாலும் மகனின் அங்க அசைவுகள் அவனுக்கு அதைப் புலப்படுத்தி மனதைக் கலவரப்படுத்தின.

பாடசாலை மாணவியொருத்தி பார்வையாளர் சிலரை அழைத்து வந்து அவனருகே அமரச் செய்தாள்.

“தங்கச்சி அங்கை நிக்கிற கோபிகாவிட்ட அப்பா தேடுறா ரெண்டு சொல்லிவிடுவீங்களோ?”

மகனைச் சுட்டிக்காட்டி அவளை கேட்ட போது அம்மாணவி ஒரு புன்முறுவலுடன் தலையசைத்துச் சென்றாள்.

விருந்தினர்களை அழைத்து வருவதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன.

பாடசாலை அதிபரும் விருந்தினர்களும் தயாராகி விட்டனர்.

கோபிகா ஜனனை அழைத்துச் சென்று நடனக் குழுவினரருகே விட்டு ஏதோ கூறிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

வாசலில் வைத்தே விருந்தினர்களை வரவேற்கும் வகையில் வரவேற்பு நடனம் ஆரம்பமாகியது.

கோபிகா “என்னப்பா?” எனக் கேட்டவண்ணம் அவனருகே வந்தாள்.

“ஜனன் என்னவாம்?”

இந்த ஏரியாப் பொறுப்பான ஆமிப் பெரியவருக்கு பூக்கொத்துக் கொடுக்கச் சொல்லி இவனிட்டை ரீச்சர் சொன்னவா, இவன் பயமாமெண்டு வெருளுறான், இவனைத் தெரியுந்தானே?

கலவரத்துடன் மகனைப் பார்த்தான் சாந்தரூபன் நடனக்குழு விருந்தினர்களை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் கைகளில் வைத்திருந்த மலர்கொத்துகளை விருந்தினர்களிடம் கொடுப்பதற் காக கொண்டு செல்லும் பாங்கில் நடனம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. விருந்தினர்களிடம் அவற்றைக் கையளிக்க அவர்கள் தொடங்கினர்.

ஜனன் திடீரெனத் திரும்பி ஓடத் தொடங்கினான் அவன் எறிந்த வேகத்தில் மலர்க்கொத்து புழுதியில் விழுந்து சிதறியது.

- ஜீவந்தி - ஆவணி - 2011

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் / 07

தலை - 2

பத்திரிகையை மென்மையாகத் தடவிக் கொண்டிருந்த அருள்மொழியின் கண்கள் அச்செய்தியைப் பார்த்ததும் தயங்கி நின்று, பின்னோக்கிச்சென்று, தேடிப்பிடித்து அந்த நினைவுக் கபாடத்தைத் திறந்து விட்டன.

அப்பாச்சி சொல்லிய இராசா இராணிக் கதைகள், அவற்றில் வந்த இராசாவைக் காண ஆசைப் பட்டு அவள் தேடித்திரிந்தது, அப்பா சிறுவர் பூங்கா விற்கு அழைத்துச்சென்றபோது அதன் முன்னே குதிரை மேலிருக்கும் இராசாவின் சிலையைக் கண்டது, அதன் கம்பீரத்தை இரசித்து நம் நாட்டு அரசனின் உருவமென அவளது பிஞ்சு மனத்தில் பதித்துக் கொண்டது, 1995 இடப்பெயர்வின் பின் அப்பக்கம் சென்றபோது சிலை தரையில் தலையற்றுக் கிடந்த கோலம் தந்த கொடுமையான துயர், மீண்டும் ஒரு நாள் அது மீள நிறுத்தப் பட்ட போது முகத்திலிருந்த வீரம் கம்பீரம் எல்லாங்கலந்த கூரைத் தொலைத்து விட்ட ஒரு தலை அச்சிலையின் மேலிருந்து அருள்மொழியின் மனம் முழுவதும் வெறுப்பைக் கொட்டிக் குவித்தது என எல்லாம் திறக்கப்பட்ட கபாடத்தினூடே வந்து...

சா...அந்த வெறுப்புக் குவியலுள் அமிழ்ந்து கிடந்து உக்கி உருக்குலைந்து மறைந்திருக்குமெனக் கருதியிருந்தவையெல்லாம் அப்படியே முழுமையாக...

ஒரேயொரு செய்தி ஒரேயொரு கணத்தில் அத்தனையையும் தூசு தட்டி பளிச்சென்று...

மறமற என்று சொல்கிறார்களே

இயல்கிறதா?

தேவையான எத்தனையோ விடயங்களை மறந்து தொலைத்துவிட்டுத் தவியாய்த் தவிக்க வைக்கும் மனம் அல்லது மூளை இப்படி ஆழப் பதிந்தவற்றை எப்படி எடுத்துச் சொன்னாலும் எவ்வளவு சொன்னாலும் மறக்க மறந்து விடுகிறது.

அன்று பார்த்த பின் அதை “அந்தச்சிலையை” அதன் தலையை அவள் பார்த்ததேயில்லை. பார்ப்பதைத் தவிர்த்து வந்தாள். யாழ்ப்புணத்தித்துறை சாலையில் பயணிக்கும்போது “கள்ளியங்காடு” என்று நடத்துனர் சொன்னாலுஞ்சரி அவளுடைய கண்கள் கல்வியங்காட்டை அடையாளங் கண்டாலுஞ்சரி அருள் மொழியின் தலை நல்லூர் வரும்வரை சிலைக்கு எதிர்ப்புறம் திரும்பிக்கொள்ளும். கண்கள் எதிர்ப்புறக்காட்சிகளில் ஓட்டிக்கொள்ளும்.

அப்படியெல்லாம் தவிர்த்துவந்த காட்சி கதை எல்லாவற்றையுமே அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தி பரபர வென்று இழுத்துவந்து இப்போது மனக்கண்முன் கழுவித் துடைத்து நிறுத்திவிட்டு நின்றிருந்தது.

அந்தச்சிலை அகற்றப்படப்போகிறதாம். செய்தி கூறியது.

“நல்ல விடயம்... போய்த்தொலையட்டும்”

இப்படி ஒரு நினைவு. எழும்போதே அது அவளது மனதைப் பிசைந்தது.

சங்கிலியன் சிலை!

“எனக்குத்தான் அந்த முகத்தைப் பிடிக்கவில்லை. மற்றவர்கள் அப்படி நினைக்கிறார்களோ என்னவோ? என்ன தலையோ எந்த முகமோ ஒரு சிலை சங்கிலியனின் பெயர் கூறி நிற்பதை இல்லாமலாக்குவதா? தலை போனதற்கே எவ்வளவு வேதனைப்பட்ட மனது சிலையே போய் விட்டால் என்ன பாடுபடும்! முட்டாள்தனமாக எதையெதையோ எடுத்த வீச்சிற்கு யோசிக்கிறேனே.” அருள்மொழி தன்னையே வைது கொண்டாள்

அடிக்கடி சிலையின் நினைவு வந்து வந்து போக அவளுள் ஏதோ இனம் புரியாத எரிவு.

இரு தினங்கள் கழிய பருத்தித்துறை வீதியூடான பயணம் ஒன்று. அது தானாகவே அமைந்ததா? அவளாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டாளா? ஆவல் ஒன்று பிறக்கும்போது காரணங்கள் பலவற்றை

உருவாக்கிக் கொண்டு அதை நிறைவேற்றுவது மனித இயல்புதானே. சிற்றுந்தில் ஏறும்போதே சிலையின் நினைவுதான்

இன்று பார்க்கும்போது அது அவ்விடத்தில் இருக்காதோ? அதற்கிடையில் அப்படி ஏதும் நடந்திருக்காது.

பத்திரிகையில் செய்தி வந்து இரண்டு மூன்று நாட்களாகி விட்டன. எடுத்தெறிந்தார்களோ என்னவோ?

முத்திரைச்சந்தைக்குப் போய்ச்சேருவதற் கிடையில் இப்படி மனம் அந்தரித்துத் திரிந்தது. கல்வியங்காடு கழிந்துவிட்டது. சட்டநாதர் சிவன் கோவில் கண்ணில் தெரிகிறது.

“கடவுளே சிலைக்கு ஒன்றும் நடந்திருக்கக்கூடாது.”

அருள்மொழி சிவபிரானை வேண்டிக் கொண்டாள்.

முத்திரைச்சந்தை!

சிலை கண்களுக்குத் தெரியவில்லை!!

சுற்றிவர மூடிக்கட்டியிருந்தார்கள். சிலை உள்ளே இருக்கிறதா? இல்லையா? என்ன நடந்திருக்கும்?

என்ன நடந்திருக்கும்?

யாழ்ப்பாண நகரத்தை அடைவதற்கிடையில் அவளது மூளை பிய்ந்து தொங்கியது. அன்று செய்ய நினைத்து வந்த எதனையும் செய்ய இயலவில்லை. வீடு திரும்பும் போதும் அதே காட்சியைப் பார்த்து ஏங்கத் தான் முடிந்தது.

மூன்று தினங்கள் கழிந்தன. வாசிகசாலைப் பக்கம் சென்று கொண்டிருந்த அருள்மொழியின் எதிரே மணியக்கா மூன்று நான்கு பொதிகளுடன் வந்தாள்.

“யாழ்ப்பாணம் போய் வாறீங்களோ?”

“ஓமோம்”

சடக்கென்று அருள்மொழியினுள்ளே சிலை தலையை நீட்டியது. அக்காவை நிறுத்திவைத்து, கதை கொடுத்து, சுற்றி வளைத்து சிலையடிக்கு வந்து அது பற்றி அவள் விசாரித்தாள்.

“சங்கதி உனக்குத்தெரியாதே? அது மண்டியிட்டு நிக்கிற மாதிரிச் செய்யப்போறாங்களாம்”

தன் நாவினால் துவக்குச்சன்னத்தை அவளுள் பாய்ச்சும் வித்தை மணியக்காவிற்கு எப்படிச் சித்தித்தது?

அருள்மொழியுள் உதிரம் பிரவாகித்தது.

“அப்பிடி அவை செய்யேலாதக்கா. ஏன்னண்டு செய்வினம்?”

“அவை நினைச்சால் செய்யேலாததே?”

“செய்யக்கூடாதக்கா.செய்ய விடக் கூடாதக்கா”.

மணியக்காவின் முன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டிக் கதற முடியாது அருள்மொழி மூச்சடங்கி நின்றாள்.

“நீயும் நானும் கதைச்சு என்ன பிரயோசனம்? நான் வாறன்.”

மணியக்கா விடைபெற்றாள். வாசிகசாலைக்குச் செல்லாமல் வீடு நோக்கி நடந்தாள் அருள்மொழி. “அழவேண்டும். எங்கேயாவது போயிருந்து அழவேண்டும்” என்று மனம் தவித்தது.

“அக்கா சொன்னது உண்மையாயிருக்குமென்றது என்ன நிச்சயம்?”

திடீரென்று சந்தேகம் ஒன்று எழுந்து நின்றது. மீண்டும் ஒரு முறை அந்த வீதியால் சென்றுவருவ தென்று தீர்மானித்து புறப் பட்டாள். இது வேறு காரண மேதும் சொல்லிப் புறப்படாத அதற்கே யான பயணம்.

இடம் அண்மிக்க அண்மிக்க சுவாசம் நின்றுவிடுமோ என்பதான படபடப்பு.

அதோ அதோ...கண்கள் பாய்ந்து பறந்து சென்று வட்ட மிட்டன. அருகே ஓரிடத்தில் அது... அது... நிலத்தோடு ஏதோ ஒன்று மூடிக்கட்டப்பட்ட நிலையில் கிடந்தது

அது அந்தச்சிலையா?

சிலையோடு சம்பந்தப்பட்ட ஏதோ ஒன்றுதான் என்பதை ஊகிக்க முடிந்தது. அப்படியானால் அக்கா கூறியது உண்மையோ? கோபம் உச்சியைப் பிளப்பதாய் அருள்மொழி உணர்ந்தாள்.

மண்டியிட்டு அமரும் உயரம் இப்படியா இருக்கும்?

அறிவு எழுந்து வந்து ஒரு குட்டு வைத்தது. கோபம் சற்று இறங்கியது. எதையும் சரிவரப் பார்க்காமல் தீர் விசாரிக்காமல் எந்த முடிவிற்கும் வரக்கூடாது.

யாரிடமாவது விசாரித்துப் பார்ப்போமா என மனந் தூண்ட சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அது தொடர்பான எவரும் நிற்பதாகவோ யாரும் சிலை தொடர்பான வேலைகளைவும் செய்வதாகவோ அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

சந்தேகத்தையும் வேதனையையும் தீர்க்க வென்று வந்தால்

அவை அதிகரித்துக்கிடந்தன. தன் கையாலாகாத்தனத்தை எண்ணி வெறுப்பையும் சேர்த்துச் சும்ந்தவாறு அருள்மொழி வீடு திரும்பினாள். ஓர் இழப்பின் வெறுமையை அவளால் உணர முடிந்தது.

சிலையை வேறு விதமாக வடிவமைப்ப தென்றால் அந்த வேலைகள் அங்கு நடைபெற வேண்டும். அதிலீடுபட்டிருப்பவர்கள் அங்கே வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். எதுவுமே நடக்காதிருப்பது ஏன்? அப்படியானால் சிலையை அகற்றப் போகிறார்களோ?

அப்படித்தானிருக்கும். சிலையை உடைத்துக் 'கீழே போட்டாயிற்று. இனியொரு வசதியான பொழுதிலே எந்த அரவமுந் தெரியாமல் அகற்றி... அதற்கு மேல் சிந்திக்க மூளை மறுத்துக் கிடந்தது.

கடவுளே கடவுளே...

இந்த வேளைகளிலேதான் கடவுள் நினைவிற்கு வருவார்.

எவருடனாவது இது பற்றிக் கதைக்கவும் பயமாகவிருந்தது. அவர்கள் எதையாவது சொல்லித் தொலைத்தால்...? தாங்கும் சக்தியும் வேண்டுமே.

நாட்கள் நகர மறுத்துக்கொண்டிருந்தன. அன்று கோவிலுக்குப் போய் வீதியைச் சுற்றி வந்த போது மணியக்காவும் வலம் வந்து கொண்டிருந்தாள். அருள்மொழியைக் கண்டதும் நின்று திரும்பினாள். அக்கா ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறாளென்பதைப் புரிந்து கொண்டு அவளை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும்போதே ஷெல் விழும் இடம் நோக்கிச் செல்லும் பதைபதைப்பு.

“நாளையிண்டைக்கு அண்டைக்கு நீ விசாரிச்ச சிலை திறக்கப்போகினமாம்”

அப்படியென்றால் அவர்கள் சிலையை அகற்றவில்லை! உயிர்பட்டு என்று நிமிடத்தில் பறந்து சென்று சங்கிலியனைச் சுற்றியொரு வட்டமடித்தது. சிறுமியாய் அவள் கண்ட சங்கிலியன் முறுவலித்தான்.

அந்தத் தலை மீண்டு வந்திருக்குமா?

என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம். அப்படியெல்லாம் நடக்கும் சாத்தியமிருந்தால் ஏனிந்த நிலை? மண்டியிடச் செய்யாவிட்டால் சரி.

ஐயையோ அப்படிச் செய்திருக்கக்கூடாது.

என்ன செய்திருப்பார்கள்?

திறப்பு விழாவிற்குப் போகும் துணிவில்லை. சரியாகச் சொல்வதென்றால் திறந்ததும் சிலையைப் பார்க்கும் துணிச்சல் அவளிடமில்லை. வதந்திகள் மூட்டிய தீயுள் அது பொசுங்கிக் கிடந்தது...

விழா நிறைவடைந்ததும் அவ்விடத்தைக் கடந்து செல்லும் வகையில் அருள்மொழி தன் பயணத்தை அமைத்துக்கொண்டாள்.

வீதியின் அமைப்பு சிறிது தூரத்தில் பயணிக்கும்போதே சிலையைப் பார்க்கக்கூடிய வகையிலிருந்ததால் தேடல் தீட்டிய பார்வை சிலையைத் தொலைவிலேயே கண்டு கொண்டது.

அப் பாடா! சங்கிலியன் குதிரைமேல் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான்.

தலை?

அது மாறிவிட்டது!

ஆனால் அன்றொரு நாள் சிறுமியாய் அவள் கண்ட முகமல்ல.

எனினும் இனிமேல் அவள் அதைப் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க மாட்டாள்.

- ஜீவந்தி - தை - 2018

மலை முகடுகள் சரிக்கப்படுகின்றன

சுதந்தரிக்குத் தலைவலி அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. இந்த நோய் தொடங்கிய நாட்களில் அது பற்றி அவள் பெரிது படுத்தவில்லைத்தான். இப்போது அது அவளைக் கொன்றுவிடும் போலிருக்கிறது.

அவளுள் எழுந்து குமுறிய உணர்ச்சிகள் அடங்குவதை அவளாலேயே பொறுக்கமுடியாததை சுதந்தரி உணர்ந்தாள்.

அவளால் ஏன் அது இயலவில்லை?

பட்டென்று அவன் தலை குனியுமாறு சொற்களை ஏவுகணைகளாக்க ஏன் அவளால் இயலாது போயிற்று?

சுதந்தரி நான்கு அண்ணன் மாருடன் பிறந்த தனித் தங்கை. அண்ணன்மாருக்கிருந்த தலை நிமிர்வு அவளிடமும் இயல்பாகப் படிந்திருந்தது.

“பொம்பிளைப்பிள்ளை போலை நீ வளர மாட்டாயாம். அதுதான் என்றை பெரிய கவலை”

அம்மா அடிக்கடி இதைச் சொல்லும்போதே அழுதுவிடுவாளோ என்றிருக்கும்.

பொம்பிளைப்பிள்ளை என்ன மாதிரி வளரும்? என்ன வித்தியாசமிருக்கும்?

அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவள் விளக்கங்கோரி அம்மாவின் கோபத்தை உச்சம் பெறச்செய்து அடியிலும் அழுகை யிலும் முடிந்த நாட்கள் பின்னர் சுதந்தரியை மௌனிக்க வைத்து விட்டன. அம்மா

விற்குப் பிடிக்காததையோ அல்லது பிடித்ததையோ அவளால் கண்டுபிடிக்க முடியாதுபோனதால் அவள் அப்படியே வளர்ந்தாள்.

அவளுக்கே உரித்தான அந்த நிமிர்வு தவறு கண்டால் தட்டிக் கேட்கவும் தண்டிக்கவும் தயங்காத துணிவு எல்லாமே முகிழ்த்ததும் கருகாது அவளுடன் சேர்ந்து செழுமையுடன் வளர்ந்திருந்தன.

அவளால் மறக்கமுடியாத நிகழ்வுகளில் அதுவும் ஒன்று. சுதந்தரியின் பிள்ளைப் பருவ நாட்கள். வீட்டின் மின்னிணைப்பில் ஏதோ கோளாறு. அதைச் சீர் செய்ய அவன் வந்திருந்தான். அவளுக்கு அவன் செய்துகொண்டிருந்த வேலைகள் புதுமையானவை. சுற்றிச் சுற்றி வந்து அவன் செய்கின்றவற்றை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனும் அவளுடன் மெல்ல மெல்லப் பேச்சுக்கொடுக்க ஆரம்பித்தான். அவளும் சரளமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அருகே நின்றிருந்த சுதந்தரியை அணைத்து வைத்துக் கதை கேட்க அவன் தொடங்கினான். ஒரு முத்தம் கன்னத்தில் வைத்தபோது அவளுள் ஒரு விழிப்பு. பட்டென்று அவளது பற்கள் அவனுக்குப் பதிலளித்தன.

குற்றத்தைக் கண்டதும் கொதித்துக் குமுறி விடும் குணம் அவளுடன் சேர்ந்தே வளர்ந்தது. மற்றவர்களைப் பற்றியெல்லாம் கவனத்திலெடுக்காது சரியென்று மனம் சொன்னதைச் செயலாக்கி விடும் அவளது குணம் அம்மாவின் வயிற்றில் அமிலத்தைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்ததையும் அம்மாவின் நடவடிக்கைகள் அவளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன. பலர் கூடியிருக்குமிடத்தில் அவள் துணிந்து செயற்படுவது அம்மாவிற்குமட்டுமல்ல மற்றவர்களுக்கும் தவறானதாகவே பட்டதன் காரணம் அவளுக்குப் புலப்படவே யில்லை. தன் செயலில் எந்தப் பிழையுமில்லை என்பதில் அவள் உறுதியாக இருந்தாள்.

பொதுப்போக்குவரத்துப் பயணங் களெல்லாமே பெண்களைப் பொறுத்தவரை பிரச்சனையானவைதான். அன்று அவள் சிற்றுந்து ஒன்றில் பயணஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். இருக்க வசதியான இடம் கிடைத்தால் கையிலிருக்கும் நூலில் மூழ்கிவிடுவது அவள் வழக்கம். அதன் பின் அவள் சுற்றுச்சூழலையே மறந்து விட்டாள். ஏதோ ஒன்று அவளை அருட்டிவிட உள்ளூணர்வு விழிப்புற நிமிர்ந்த போது அவளது மடியிலிருந்த கைப்பைக்கும் கால் களுக்குமிடையில் அருகிலிருந்தவனின் கை ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. சடாரென அவள் கைப்பையை எடுத்த கணத்தில் நின்று கொண்டிருந்தவர்களின் கண்களும் அக்காட்சியை மேய்ந்தன. பட்டென்று கை

விலக சில குசுகுசப்புகளுடன் எதுவும் நடக்காத பாவனையை அனைவரும் உருவாக்கத் தொடங்கிய கணத்தில்

“டேய் றாஸ்கல்”

அவளுடைய குரல் அந்த உருவாக்கத்தைப் பொடிப்பொடியாகச் சிதறடித்தது.

மறுநாள் முதல் அவளது செயல் பற்றிய விமரிசனம் ஆரம்பித்து முடிவு காண மறுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அது பற்றி அக்கறைப்படாது அலட்சியம் காட்டிய அந்த எஃகு மனம் இப்படி...

எப்படி...?

அம்மா பயந்தது போல் அவளது திருமணப்பேச்சு ஆரம்பித்த போது இவையெல்லாம் இடறிக்கொண்டு நிற்கத்தான் செய்தன.

எல்லாம் அறிந்தும் நிருத்தன் சுதந்தரியை மணம்முடித்தான்.

ஆரம்பம் ஆனந்தமாகத்தான் தொடங்கியது.

பக்கத்து வீட்டு பிரதீபாவிடம் தைக்கக் கொடுத்த சட்டையை வாங்கச் சென்றபோதுதான் மரக்கிளையொன்று போக்குவரத்திற்கு இடைஞ்சலாக நிற்பது கண்ணிற்பட்டது.

“நிருத் இந்த மரக் கொப்பைப் பாருங்கோ. இதை ஒருக்கா வெட்டிவிடுங்களன்.”

“கொஞ்சம் வேலையாய் நிக்கிறன். பிறகு வெட்டுறன்.”

சில நாட்கள் சென்றும் அது வெட்டுப்பட வில்லை. அவளும் இரண்டு மூன்று தடவைகள் நினைவுபடுத்திவிட்டாள்.

“என்ன நிருத் இதை வெட்ட மறந்திட்டீங்கள்? எப்ப வெட்டுவீங்கள்?”

“ஏன் நீரும் வெட்டலாந்தானே. இந்த வேலை ஆம்பிளையள் தான் செய்யவேணும். இதைப் பெண்பிளையாள் செய்யவேணுமெண்டு ஒரு வேலையுமில்லை என்கு சொல்லுவீர்.”

கிண்டல் கிளர்ச்செய்தது.

“நான் செய்து காட்டவோ?”

“செய்யுமன்.”

சுதந்தரி கத்தியை எடுத்துவந்து வெகு லாவக மாக மரத்திலேறிக் கிளையை வெட்டி விழுத்தினாள்.

கைதட்டிவிட்டுச் சென்ற நிருத்தன் அதே பாணியில் தன்

வேலைகளை ஒவ்வொன்றாய் அவள் பக்கம் தட்டிவிடத் தொடங்கினாள்.

சுவாலை எதிர்கொண்டு நிமிர்ந்துநின்றே பழகியவளுக்கு அந்தக் குணநலனைத் தொலைத்துவிட மனம் ஒப்பவில்லை.

சுதந்தரியைச் சுமை அழுத்தியது. வீட்டு வேலைகளில் கணவனின் ஒத்தாசை வேண்டுமென்னும் கருத்துக்கொண்ட அவளுக்கு தோல்வி கண்ட மனச்சுமை உள்ளே குறுக வைத்தது.

வெல்ல வேண்டுமென்ற வீராப்பே அவளின் தோல்விக்குக் காரணமாகிவிட்டதோ?

உள்ளத்தில் உற்சாகம் பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தால் எதையும் சாதித்துவிடலாம். அவளிடமிருந்து அது பிடுங்கப்பட்டு விட்டதே! .சோர்வு விலக மறுத்தது. ஒரு தலைவலி வேறு இடையிடையே வந்து தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கியது.

அவன் அன்பான கணவனாகத்தான் தோற்றம் காட்டினான். ஆனால் உள்ளே ஒரு குள்ள நரியைக் குடியிருத்தி வைத்திருக்கிறான் என்பதை எவரும் எளிதில் கண்டுகொள்ள முடியாது

சுதந்தரி தன் வேலைச் சுமை பற்றிச் சொல்ல முற்பட்ட போதெல்லாம் அவன் முந்திக்கொண்டு தன் வேலைகளைப் பட்டியலிடுவான். உனக்கு உதவத்தான் நினைக்கிறேன். இயலவில்லையே என்பதை அவன் பேச்சு உணர்த்த முற்படும். “இல்லையில்லை.இவன் ஏமாற்றுகிறான். சுற்றி நிற்பவர்களுக்கு நல்ல பிள்ளை வேடம் போடுகிறான்” என்று அறிவு ஆதாரங்காட்டி நிரூபித்துக்கொண்டு நிற்கும்.

தோளில் தாங்கவும் முடியாமல் தூக்கி எறியவும் முடியாமல் அவளை ஒட்டிக்கொண்ட பாம்பு... இல்லை. இல்லை. கட்டிக் கொண்ட கயிறு...

ஒரு நாள். அவளது திருமணம் முடிந்து ஆறேழு மாதங்கள் கடந்திருந்த காலத்தில் வந்த ஒரு நாள் அவளைத் தேடி அச்சுதன் வந்திருந்தான். அச்சுதன் அவளுக்குத் தூரத்து உறவுதான். ஆனால் நல்ல நண்பன். இருவருக்கும் பல விடயங்களில் ஒரே வகையான இரசனை. இருந்து உரையாடத் தொடங்கியவளுக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை. மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமுமான உரையாடல்.

அச்சுதன் போன பின்னர்தான் அந்த மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் உரையாடலும் அவனும் அன்றுடன் இல்லாமலாக்கப்பட்டது அவளுக்குத் தெளிவாகியது. அது தெளிவாவதற்கே காலம் தேவைப்பட்டது.

உரரென்ற முறைப்பு. முகங்கொடுத்துப் பேசாத அலட்சியம். வாய் திறந்தால் குத்தல் கதை.

இப்படியே நீண்டபோது ஏன்? ஏன்... மூளையைக் கசக்கிக் கொண்டிருந்த நாட்களில் நிருத்தனின் நா நுனி புரண்டெழுந்து குத்தும்போது தெறித்து விழுந்த அர்த்தங்கள்தான் கொடுமான அந்த உண்மையைப் புலப்படுத்தின.

அவனுக்குப் பிடிக்காமற்போகாமளவிற்கு எந்த வேண்டத் தகாத விடயங்களும் அவர்களின் உரை யாடலில் இருக்கவில்லை என்பதை எடுத்துச்சொல்ல முற்பட்டபோதெல்லாம் நிருத்தனின் அலட்சியமோ அகங்காரமான எதிர்வார்த்தைப் பிரயோகங்களோ சுதந்தரியின் முயற்சியைத் தோல்வியில் கொண்டு விட்டுவிடும். தலைவலி மண்டையைப் பிளக்கத் தொடங்கும்.

இந்த முயற்சிகளெல்லாம் எழுத்திலும் திரையிலும் மட்டுந்தான் வெற்றியை அடையுமோ? மனம் கசந்து கசங்கியது.

அம்மாவின் மடிதேடி அழுது தீர்த்தாள். வாய் திறப்பதைத் தவிர்த்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அம்மா அவளின் அழுகை முடிவை அண்மித்த பின் வாய்திறந்தாள்.

“அப்பவே சொன்னான். உங்களின்ரை உந்தக் கொள்கையள் இங்கை சரிவராது. காசு தேவை. அதுக்காக வேலைக்குப் போகலாம். ஆனால் அங்கை கத்தி விளிம்பிலை நடக்கிற மாதிரி நடக்கவேணும். எங்கட ஆம்பிளையளைப் பற்றி உனக்குத் தெரிய வேணும். அச்சுதன்ரைபெண்சாதியோடை நிருத்தன் போயிருந்து ஒரு மணித்தியாலம் கதைச்சால் என்ன நடந்திருக்கும் தெரியுமே?”

இவவிட்டைப் பொய்ச் சொன்னனே அவள் நொந்து கொண்டாள்.

மனச்சுமை மீண்டும் ஏறியிருந்துகொண்டது.

எங்கு சென்று அதை அள்ளிக் கொட்டுவது?

ஏங்கித் தேடிய மனது சாருகாவிடம் போய் நின்றது. சாருகா அவளைப் புரிந்துகொண்டவள். அவள் கூறுவதற்குக் காது கொடுப்பாள். ஏதாவது ஆலோசனை கூறுவாள் என்ற எதிர்பார்ப்புகள் தலைநிமிர்த்த சுதந்தரி சாருகாவை நாடிச்சென்றாள். உள்ளிருந்த வற்றை யெல்லாம் கொட்டித் தீர்த்தாள். சாருகா அம்மாவைப் போல் மெளனித்திருக்கவில்லை. இடையிடையே குறுக்கிட்டு விபரங் கேட்டாள்.

“நீ என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறாய் எண்ட தாலை உன்னை நான் பப்பாசியிலை ஏத்தக்கூடாது. நடைமுறைச் சாத்தியமானதைப் பார்க்கவேணும். நிருத்தனுக்கு நீ அப்பிடிக்கதைக்கிறது பிடிக்கேல்லை. அவன் இப்பிடி ஒரு பொம்பிளையோடை கதைச்சால் உனக்கும் பிடிக்காமலிருக்கும்.”

“இல்லை. அப்பிடியில்லை. அது சந்தேகப் படக்கூடிய தாயிருந்தால் தான் எனக்குக் கோபம் வரும். நிருத்துக்கு என்னிலை ஒரு சந்தேகமுமில்லை. பொம்பிளையள் ஆம்பிளையளோடை இருந்து இப்பிடிக்கதைக்கிறது பிழை என்று அவர் நினைக்கிறார். அப்பிடி. நினைக்கக்கூடாதெண்டதுதான் என்னுடைய கருத்து. நான் என்னுடைய சினேகிதி யோடை இருந்து கதைச்சால் எப்பிடி எடுத்துக் கொள்ளுவாரோ அப்பிடி இதையும் நினைக்க வேணும்.” சுதந்தரி தன் எதிர்பார்ப்பு என்னவென்பதை துல்லியமாகக் கூறிவிட்டு சாருகாவின் பதிலுக்காக அவள் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“உன் கருத்துச் சரியானதுதான். சொல்வது சுலபம். செயற்படுத்துவது கடினம் எண்டது உனக்குத் தெரியாதே?”

“இப்பிடியே சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது சாருகா. அதைச்செயற்படுத்தத்தான் வேணும். நாங்களே இப்பிடித் தோல்வி கண்டால் யார் செயற்படுத்தப் போகினம்? எப்பிடியும் அவருக்கு இதை விளங்கவைக்க வேணும். அதுக்கு என்ன செய்லாம்? சொல்லு.”

அவளின் உத்வேகம் உச்சத்திற்கேறிக் கொண்டிருப்பது குரலிலேயே தொனித்தது.

யாருக்கு எதை எப்படி விளங்க வைப்பது? திணறினாள் சாருகா.

“அவர்களுடைய மனங்களிலை பெண் எண்டால் இப்பிடித் தான் இருக்கவேணும் என்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற பதிவை உடனடியாக மாத்தமுடியாது. முந்தி ஆம்பிளையளோடை இருந்து கதைக்கவே கூடாது என்று நினைச் சவை இப்ப அளவோடை கதைக்கவேணும் என்று நினைக்கத் தொடங்கியிருக்கினம்.”

“அதென்ன அளவுகணக்கு? அவருக்கு நான் கதைக்கிறதே பிடிக்கேல்லை. சரி. அதை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லி மனம் விட்டுக் கதைக்கலாந்தானே.”

“நீ மெல்ல மெல்லத்தான் அவருடைய மனதை மாற்றலாம். நிதானமாய் நட.”

இவளும் இப்படிச் சொல்கிறாளே!

ஆனாலும் சுதந்தரி தன் முயற்சியைத் தொடரவே செய்தாள். பயன்தான் கிட்ட மறுத்தது. அந்த வருடத்து மகளிர் தினம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மகளிர் அபிவிருத்திச் சங்கம் மகளிர் தினத்திற்கான ஒழுங்கு களில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். வழமையான ஆரவாரம் அவளையும் தொற்றியிருந்தது. சங்கத்தலைவியும் செயலாளரும் அடிக்கடி சுதந்தரியைச் சந்தித்து ஆலோசனைகள் பெற்றுச் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் காணநேர்ந்தால் நிருத் அன்பாக வரவேற்று ஆரவாரமாக அவளை அழைத்து அவர்களின் வரவை அறிவிப்பான். அவர்கள் வந்துசெல்லும் ஒவ்வொரு தருணமும் அவனுக்குக் கொதிப்பேற்றுவது சுதந்தரி யுடன் இறுகிப்போய்விடும் இரகசியம். விழாவிற்கு அவளையும் அழைத்திருந்தார்கள். ஏதோ காரணம் சொல்லித் தான் போவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டவள் அவள் செல்வதும் தனக்கு விருப்பமில்லை என்பதையும் செயற்பாடுகளால் உணர்த்தினான். அதைப் புரிந்து கொள்ளாதவள் போல் அவள் விழாவிற்குச் சென்றுவிட்டாள். திரும்பி வந்தபோது நிருத் பாசாங்குத் துயிலில் கிடப்பது தெரிந்தது.

மறுநாள் தன் தந்தையிடம் உரையாடுவது போல் பெண்களையும் சங்கத்தையும் திட்டித் தீர்த்தான். மறுத்துப்பேசத் துடித்த நாவை அடக்கிக்கொண்டாள் சுதந்தரி. தன் உணர்ச்சிகளை அடக்குவது எவ்வளவு கடினமானது என்பதை அன்றுதான் அவள் முதன் முதலாக உணர்ந்தாள். அவளிடமிருந்த மகிழ்வும் உற்சாகமும் வற்றி வரண்டுவிட தலைவலிக்கத்தொடங்கியது.

அன்று ஏதோ மெளனித்துவிட்டாலும் பின்வந்த நாட்களில் ஏற்பட்ட சச்சரவுகளின்போது அவள் தன் கருத்துகளைக் கூறவே செய்தாள். அது அவளுடைய இயல்பு.. அதை இழக்க அவள் விரும்பவு மில்லை. அவள் எப்படியெல்லாமோ விவரித்துக் கூறியும் எந்தப் பலனும் கிட்டப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய தூரதிட்ட நிலைக்குத் தான் வந்திருப்பதை அவள் புரிந்து கொண்டேயாக வேண்டியிருந்தது.

எப்படியும் நிருத் மாறும் காலம் வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவளிடமிருந்தது. அது கானல் நீராக அவளை அண்மிக்கவிடாது போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கவே தோல்விக்கொடுமிருள் சூழ்ந்து கொண்டு வாட்டத் தொடங்கியது.

சர்வசாதாரணமாக உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் நிருத்தனுக்குத் திடீரென்று என்ன நடந்துவிடுகின்ற தென்று அவளுக்கு விளங்குவதில்லை. சுரீர் சுரீரென்று சொற்சாட்டையைச் சுழற்றத் தொடங்கு

வான். அவள் சுருண்டு விடுவாள். இதனால் அவனுடன் சரளமாக உரையாட முடியாத ஒரு மனோ நிலை அவளுள் உரு வாகத் தொடங்கியது. அவன் எந்த நேரம் குணம் மாறுவானோ என்ற பய உணர்வுடன் எட்டி நின்றே அவளுள்ளம் அவனுடன் உறவாடவும் உரையாடவும் செய்தது. மதுராவும் முத்தழகனும் பிறந்து தவழ்ந் தெழுந்து மகிழ வைத்தபோதுகளிற்கூட உள்ளே ஒரு நெருஞ்சி முள்...

அவர்களுள் இடைவெளி இடையறாதிருந்தது.

அவனுடைய கருத்திற்குச் சாதகமாக அவள் கருத்துக்கூறும் போதுகூட அதைக் கருத்திற்கொள்ளாது ஏதேதோ குறைகூற ஆரம்பிப்பான். இதனால் பேசாமலிருந்தால் அவனுடன் விவாதங் களைத் தவிர்க்கலாமென்று எண்ணி இயன்றவரை மௌனிக்கத் தொடங்கினாள் சுதந்தரி. தன் இயல்பை மாற்ற அவள் பெருமுயற்சி எடுக்கவேண்டியிருந்தது. அவளால் அது இயலவில்லை. எனினும் முயன்றாள். அந்தப் போராட்டத் தோடு தலைவலியுடனும் போராடிக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்ததால் அவளின் வேதனை அதிகரித்தது. அதைப்பற்றி எவரும் அக்கறைப்பட வில்லை.

தான் சீண்டியபோதுகளில் அவள் தலை வலி என்று உட்கார்ந்துவிடுவதை அவதானித்துவந்த நிருத் பின்னர் ஒரு புதிய நடைமுறையைக் கையாளத் தொடங் கினான். தன் பேச்சைக் கேட்டு சுதந்தரி விலகுவதைக் கண்டதும்

“அ...அ...இனி அவவுக்குத் தலையிடிக்கத் தொடங்கிவிடும்”

என்ற எள்ளலையும் தொடரத் தொடங்கினான்.

என்ன மனிதன் இவன்?

வெறுப்பு உள்ளே பொங்கி வரும்.

அவளுடைய சின்னச்சின்ன விருப்பங்கள்கூட நிராகரிக்கப் படுவதாக அவள் உணரத்தொடங்கினாள். தான் விரும்புவதைச் செய்யக்கூடாதென்று நிருத் நினைக்கிறானோ என்றோர் ஐயம் அவளுடைய மனதினுள் ஆழப்பதிய ஆரம்பித்தது.

அல்லது அவள் விரும்புவது அவனுக்கு விருப்பமற்றதாகி விடும் ஒரு பொருத்தமின்மை அவர்களுள் இருக்கிறதோ?

தனக்கு என்ன நேர்ந்ததென ஆச்சரியப்பட்டாள் சுதந்தரி. திருமணப்பொருத்தம் பார்ப்பது பற்றியே எள்ளி நகையாடும் அவள் இன்று இப்படியெல்லாம் சிந்திக்கிறாளே?

அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நிருத்தின் மனவிகாரத்தை மாற்ற

வேண்டும். தன் சிந்தனை யோட்டத்தைச் சீர்செய்துகொண்டு அடுத்துச் செய்ய வேண்டியதுபற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினாள். அதன் பயன்....?

படிப்படியாகத் தன் விருப்பங்களைத் தெரிவிப்பதையும் அவள் தவிர்க்கத்தொடங்கினாள்.

மௌனத்தைத் தன்னிடம் குடியேற்றினாள். சொல்ல வேண்டியவற்றையெல்லாம் மனதிற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள். அமைதிக்குள் அதிர் வலைகள் சுனாமிப்பேரலைகளாகச் சூழன் றெழுந்து அறைந்துகொண்டிருக்கும். இருப்பினும் தன் இலக்கை ஒரு நாள் எட்டுவேன் என்ற நம்பிக்கையோடு வாழ்க்கையைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால்..?

இப்போதெல்லாம் நிருத் அவள் வாய் திறக்கு முன்னரே சீறும் பேயாக மாறத் தொடங்கி யிருந்தாள். அவளது சொற்கள் தன் காதின் அருகே வரவிடாது தன் குரலை உயர்த்தி விடுவான். இந்த விடயத்தில் மட்டுந் தான் அவன் இப்படி. இதனால் அவனைவிட்டு விலகி விடும் எண்ணத்தையும் முனைப் பாய் முன்னெடுக்க அவளால் இயலா திருந்தது. அதேவேளை காதலோ அன்போ அவர்களை இணைத் திருக்கும் உணர்வும் இல்லாதிருந்தது. அவனது விட்டுக்கொடுப்புகள் மெல்ல மெல்லச் சித்திக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் அவளது விட்டுக்கொடுப்புகள் நீண்டன.

மதுரா அவளின் எண்ணங்களுக்கு எதிர் மாறாக வளர்க்கப் பட்டது அவளது அடுத்த தோல்வியாகியது. ஆம். பெண்பிள்ளை எப்படி வளர வேண்டு மென்பது இப்போது சுதந்தரிக்குப் புரிந்தது. மதுரா அம்மம்மா விரும்பியது போன்று பெண்பிள்ளை போல் வளர்க்கப்பட்டாள். அடிக்கடி “அம்மா போல் இருக்காதே” என்ற அறிவுரையும் சேர்ந்து அவளை அறுக்கும்.

முத்தழகு ஏதேதோ சாட்டுகள் சொல்லி முன்பள்ளிக்குச் செல்லாது நின்றுவிடுவான். அப்படி அவனை விடக்கூடாது என்று தோன்றினாலும் சுதந்தரி மகனைக் கண்டித்து அனுப்ப முற்படுவ தில்லை. அவன் முன்பள்ளி செல்லாத நாளொன்றில் சுதந்தரியின் அம்மா வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். பேரன் படிக்கச் செல்லாத காரணத் தைக் கேட்டுவிட்டு அம்மா சுதந்தரியைக் குறை கூற ஆரம்பித்தாள். மகன் கூறுவதை ஏற்றுப் பேசாமலிருக்கும் தன்னைக் கண்டு அம்மா கோபப்படுவது சரிதான் எனச் சுதந்தரியின் மனம் ஏற்றுக்கொண்டது.

அவனை அன்பாகக் கதைத்தோ அல்லது கண்டிப்புடன் நடந்தோ பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டு மென்று அவளும் நினைத்தாள். ஆனால் ஏதோ ஒன்று நினைத்ததைச் செயற்படுத்தவியலாது அவளைச் செயற்பட முடியாதவளாக்கிவிட்டது.

இனிமேல் அப்படி விடக்கூடாது. சுதந்தரி உறுதியாக ஒரு தீர்மானமெடுத்தாள்.

அடுத்த தடவையும் வெற்றி முத்தழகிற்குத்தான். தீர்மானத்தை யோ நினைத்ததையோ நடைமுறைப்படுத்த அவளால் முடியாமற் போவதைத் திகைப்புடன் பார்த்து நிற்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதை அவளால் உணரமுடிந்தது.

அவளின் கணக்குப் பிழையாகிவிட்டது. அவள் தலை சாயத் தொடங்கியிருக்கக் கூடாது. நிமிர்ந்து நின்றிருக்க வேண்டும். நிருத்தைச் சரியாகக் கணக்கிட அவள் தவறிவிட்டாள். அச்சுதனை ஒத்தவன் என்று நினைத்துவிட்டது மகா தவறு. ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதம் என்பதை அவள் புரிந்துகொள்ளாமல் விட்டுவிட்டாள்.

மீண்டெழவேண்டும். மீண்டெழவேண்டும்.

உள்ளம் உத்வேகங்கொள்ளத் தவித்தது. மௌனித்துக் கிடப்பது விட்டுக்கொடுப்பது எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்துவிட வேண்டும். அவள் அவளாகவேண்டும். மனம் ஆரவாரித்தது.

திருவிழா முடிந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்ததால் பேருந்தில் சனக்கூட்டம் நெருக்கியடித்தது. அருகே நின்ற சிறுமி ஏதோ சங்கடப்படுவது போன்று தெரியவே அவள்திரும்பி அவதானித்தாள். சிறுமியின் அருகே எங்கோ பார்த்து நிற்கும் பாவனையில் நின்ற அறுபதைத் தாண்டிய கிழடு....!

“டேய் றாஸ்கல்”

அடிமனதின் ஆழத்திலிருந்து உதடுவரை வந்த சொற்கள் தடைப்பட்டுவிட உடல் முழுவதும் உஷ்ண மாகி கண்களுடாகப் பொங்கிவர நின்றவளுக்கு தலைவலிக்கத் தொடங்கியது

அவளால் ஏன் அது இயலவில்லை?

பட்டென்று அவன் தலை குனியுமாறு சொற் களை ஏவுகணைகளாக்க ஏன் அவளால் இயலாது போயிற்று?

- ஜீவந்தி - தை -2017

தாலி

“கணேச சரணம். கணேச சரணம்”

வாய் ஜபித்துக்கொண்டிருந்தாலும் கால்கள் கோவில் வீதியை வலம் வந்து கொண்டிருந்தாலும் மனம் இறைவனை விட்டு விட்டு எங்கெங்கோ சுழன்று கொண்டிருந்தது. அன்றைய தினத்தின் பின் இல்லை. இல்லை. அன்றைய இரவின் பின் மனம் இப்படித்தான் ஆகி விட்டது. மனம் இறைவனை மறந்துவிட்டதோ?

இருக்காது. இருக்கவேயிருக்காது. அது எப்படி இயலும்?

இத்தனை காலமும் நாளும் பொழுதும் வாசித்தும் கேட்டும் உணர்ந்தும் பதித்து வைத்திருந்தவற்றை சில மணி நேரத்துள் மூளைச் சலவை

செய்து கழுவியோடச் செய்திருக்க முடியுமா?

ஏதோ ஒரு தடுமாற்றம் மனதினுள் கிடந்து ஆயிரமாயிரம் வினாக்களை அள்ளி விதைத்து எதற்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று தத்தளித்து...

“அக்கா, அக்கா”

அந்தக் குரல் காதுட் புகுந்து தன்னை உணரச் செய்ய சிரமப்பட்டது.

என்னைக் கூப்பிடுகிறார்களா? என்ற மெலிதான அருட்டுணர்வில் சங்காரிணி திரும்பினாள்.

“கும்பிடேக்கை குழப்பிறன் எண்டு குறை நினைக்காதேங்கோ அக்கா. வீட்டை போனனான். ஒருதரும் இல்லை. கலியாண வீட்டு வேலையளுக் குள்ளை பிறகு வரேலுமோ தெரியேல்லை. மகளின்ரை

கலியாண வீடு வாற வியாழக் கிழமை. காட்டை இங்கை தாறனெண்டு குறை நினைக்காமல் கட்டாயம் எல்லாரும் வாங்கோ”

கோபுர வாசலில் நின்றுருந்த சாமி அண்ணை அவளின் அருகே வந்து அழைப்பிதழைத் தந்தார். மூளை வெறிச்சிட்டிருந்ததால் எதுவும் பேச வராத நிலையில் கைகள் மட்டும் அழைப்பிதழைப் பெற்றுக்கொண்டன.

அதன் பின் வந்துள்ள முதலாவது திருமண அழைப்பு. ஆடி மாதம் முடிந்து ஆவணி பிறந்துவிட்டது. இனிமேல் இது போல் பல அழைப்புகள் வரப்போகின்றன.

அவள் திருமண நிகழ்விற்குப் போவதா? வேண்டாமா?

“பிள்ளையாரே, என்ன செய்ய?”

மற்றுமொரு கேள்வியும் மேலும் குழப்பமும் மனதினுட்புருந்துகொள்ள சம்காரிணி கோவில் வழிபாட்டை ஒருவாறு முடித்துக்கொண்டு சகதியாகிக் கிடந்த மனதுடன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள். வழிபாட்டின் பின்னரான அலாதியான அநுபவத்துடன் சென்ற நாட்களை இழந்துவிட்ட துயரமும் சேர்ந்து கொண்டு வேதனையை அதிகரித்தது.

வீட்டிற்கு வந்ததும் நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு அழைப்பிதழை எடுத்து திருமணம் எங்கு எப்போது என்ன நேரம் நடைபெறவிருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணிய வளிடம் முதலில் எனக்குப் பதில் தேடு என்று அந்த வினா முன்னே வந்தது.

திருமண நிகழ்விற்கு சம்காரிணி போவதா?

கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்பதே இப் போது அவளுடைய மூளையின் வழக்கமாகி விட்டதே. வினா வரிசையில் நின்று அடுத்த வினா தலையை நீட்டியது.

திருமணத்திற்கு எல்லோரும் ஏன் போகிறார்கள்?

மணமக்களை மனமார வாழ்த்துவதற்குத்தான் போகிறார்கள்.

சம்காரிணியால் அப்படி வாழ்த்த இயலுமா? வினாவிற்கு விடையாக அவளது கண் முன்னே...

காரிருளில் ஒளிர்ந்த டார்ச் விளக்கின் ஒளி வட்டத்துள் மஞ்சள் நூலில் அசைந்து அசைந்து ஒளிர்ந்த தாலி!

ரமணனின் உந்துருளி வந்து நிற்கும் சத்தம் அவளை சூழலுக்கு இழுத்துவருகிறது. உள்ளே வந்த ரமணனின் கண்களில் அழைப்பிதழ்

படுகிறது.

“யாருக்குக் கலியாணம்?”

“சாமி அண்ணையின்ரை மகளுக்கு”

“கட்டாயம் போக வேண்டிய கலியாணம். எப்பவாம்?”

அழைப்பிதழை சம்காரிணி எடுத்துப் பார்த்தாள்.

“வாற வியாழன்” என வாய் பதில் சொன்னாலும். கண்கள் அழைப்பிதழிலிருந்த சொற்களிலேயே நிலைத்து நின்றன. “சுப முகூர்த்த வேளையில் திரு மாங்கல்ய தாரணம் செய்ய பெரியோர்கள் நிச்சயித் திருப்பதால் அத்தருணம் குடும்ப சமேதராக வருகை தந்து” என்ற வரிகள் மீண்டும் அவளை சிந்தனைக்குள் ஆழ்த்தி விடுகின்றன.

திருமணம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் பல நாட்களாகப் பல சடங்குகளைச் செய்கிறோம். எல்லாச் சடங்குகளுமே தேவையானவையாகவே கருதப்படுகின்றன. ஆனால் அவற்றுள் முதன்மைப் படுத்தப்படுவது திருமாங்கல்ய தாரணம். அதாவது தாலியை அணிவது. தாலி என்பதற்கு மாங்கல்யம் என்று மட்டும் கூறாமல் அதற்கு திரு என்று சிறப்பும் கொடுக்கிறார்கள். தாலிக்கு எம்மவட அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள்.

காரிருளில் ஒளிர்ந்த டார்ச் விளக்கின் ஒளி வட்டத்துள் மஞ்சள் நூலில் அசைந்து அசைந்து ஒளிர்ந்த தாலி! அன்று முதல் கண்களுக்குள்ளேயே கூடு கட்டி அகலாது குடியிருக்கும் அந்தக் காட்சி “இல்லை” எனப் பதிலளிப்பதாகத் தலையசைக்கிறது.

“நானும் கலியாணத்துக்குப் போகவேணுமே?” அவளது நடுங்கும் குரலில் கெஞ்சல்.

“எங்கடை மூண்டு பிள்ளையளின்ரை கலியாணங்களுக்கும் சாமியண்ணையின்ரை குடும்பமே வந்து நிண்டு உதவி செய்ததை மறக்கலாமே?” கூறிய படி ரமணன் உடை மாற்றச் சென்றுவிட்டான்.

அவளுடைய தடுமாற்றம் அதிகரிக்கிறது.

அங்கே போனால் தாலியைக் காணும்போது அவளின் கண் முன்னே... காரிருளில் ஒளிர்ந்த டார்ச் ஒளி வட்டத்துள் மஞ்சள் நூலில் அசைந்து அசைந்து ஒளிர்ந்த தாலி வாழ்த்துவதற்குப் பதிலாக இந்தக் காட்சிதானே கண் முன் வரும்?

அபசகுனமாய் அந்த எண்ணங்களுடன் சம்காரிணி அங்கு போயிருப்பதால் என்ன பயன்? மகிழ்ச்சியுமின்றி மனநிறைவுமின்றி தாலியை காசுவே நடைபெறும் நிகழ்விற்குப் போவது மிகப் பெரும்

தவறாகப் பட்டது.

தாலியைச் சுற்றியே இப்போது அவளது நினைவுகளும் ஆய்வுகளும் இருப்பதை அவளால் கா: இயல்வதில்லை. தாலியைப் பொன்னால் செய்வதால் தானே இத்தனை சிக்கல்களும்? என்ற எண்ணம் என் அவ்வாறு செய்தார்கள்? என்ற அடுத்த கேள்வியைத் தொடர வைத்தது.

தாலம் என்பது தான் தாலி என்றாகியதாம். தாலம் என்பது பனை ஓலையைச் சுட்டியது. ஆதியில் இவ்வாறு திருமணம் நடைபெறுவதில்லை. தன் மனைவியைத் தன்னுடையவளல்ல என்றும் தன் குழந்தையைத் தன்னுடையதல்ல என்றும் கூற ஆரம்பித்தபொழுது எவனுக்கு எவள் மனைவி என்று சமூகத்திற்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகியது. எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தி பனையோலையில் இருவரது பெயர்களையும் எழுதி கழுத்தில் தொங்க விட்டனர். இவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற தாலி அழியக் கூடியதாக இல்லாது நிலைத்திருக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் எனக்கருதியே பொன்னால் செய்யப்பட்டது.

அதற்கு சமூகமும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்தது.

சம்காரினியின் சிந்தனை நீண்டுகொண்டே சென்றது. இந்த தாலி பற்றிய ஆராய்வும் சிந்தனையும் முன்னரும் இரு முறைகள் இவ்வாறு நீண்டிருக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்த தமிழ்ப் பெண்ணான அவளுக்கு தாலி மதிப்பும் முக்கியத்துவமும் கொண்டதாகவே மனதுள் இடம் பிடித்திருந்தது. அது தன்கழுத்தில் அணியப்படப் போகும் நாளைப் பற்றிய கற்பனைகளும் எல்லாப் பெண்களையும் போல அவளுக்குமிருந்தது.

திருமணம் நடந்தேறி கழுத்தில் தாலி அணியப் பட்ட பின்னர்தான் பிரச்சினை ஒன்று தலை தூக்கியது. அவள் பணி செய்த காரியாலயம் தூரத்திலிருந்ததால் இருள் கௌவும் நேரத்திலேதான் வீடு வந்து சேர்வாள். சில நாட்களின் பின் அவள் காலையில் வேலைக்குப் புறம் படும் போது கணவன் ரமணனின் கண்கள் சம்காரின் யின் கழுத்தைக் கவனிப்பதாக ஓர் உணர்வு. நான்கைந்து நாட்களின் பின் இருவரும் இருந்து உரையாடி வேளையில் ரமணன் தன் மனதில் பட்டதைக் கூறியும் விட்டான்.

“பஸ்ஸிலை போய் வாரீங்கள் இருண்டபிறகு வந்து சேருங்கள். கொடியைப் போடாமல் போனால் என்ன”

அதற்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியா தவிக்கும் பார்வையை சம்காரிணி பதிலாக்கிய போது அவன் மெல்ல வேறொரு பேச்சுக்கு நகர்ந்துவிட்டான்.

ஆனால் அவளுடைய மனத்தில் அந்தக் கேள்வி ஒட்டிக் கொண்டிருந்து விழிகளை உருட்டி உருட்டி உறங்கவிடாது செய்யவே பதில் தேடி மூளை நெடுநேரம் அலைந்தது.

அது ஆயிரத்துத் தொழாயிரத்து அறுபதுகளின் இறுதிப் பகுதி. தாலியின் மகத்துவம் உந்நதமாக இருந்த காலம் அன்றைய சூழலில் திருமணம் நடை பெற்று ஓரிரு வாரங்களுக்குள்ளாகவே கொடி இல்லாமல் இருப்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே சங்கடமாக இருந்தது.

என்ன செய்யலாம்?

ரமணன் சொல்வதும் சரிதான். அவள் பயணம் செய்யும் வேளையில் களவு நடைபெற சாத்தியம் உள்ளது என்பதை மறுக்க முடியாது. களவு போனால் மீண்டும் ஒரு கொடி செய்ய எங்கே போவது? அதன் பின்னரும் கொடி இல்லாமல்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு இழப்பின் பின்னர் அப்படி இருப்பதை விட இழப்பைத் தவிர்ப்பது நல்லதல்லவா? ஆனால் அவள் திருமண மானவள் என எல்லோருக்கும் அறிவித்துக் கொண்டிருக்கும் அது பாதுகாப்பொன்றையும் தருகிறதே. அந்தப் பாதுகாப்பை இழக்கவும் அவள்தயாராக இல்லை.

முடிவொன்றைத் தேடிக் களைத்த வேளையிலேதான் எப்போதோ வாசித்தவை நினைவிலே தோன்றி உதவிக் கரங்களை நீட்டின.

“தங்கத்தினால் செய்த கொடியில் தாலியைக் கோர்த்து அணியவேண்டுமென்ற விதி எதுவுமில்லை. அக்காலத்தில் மஞ்சள் நூலிலேயே தாலியை அணிந்து வந்தார்கள். காலப் போக்கில் தம் செல்வச் செழிப்பைத் தெரிவிக்கும் ஓர் அடையாளமாக தங்கத்தினால் கொடியைச் செய்து அணியத் தொடங்கியுள்ளார்கள் என்ற ஆய்வு சரியானதாகவே அதை வாசித்த வேளையில் சம்காரிணிக்கும் தோன்றியது. திருமண பந்தத்திற்கு அத்தாட்சியான, அவளது வாழ்க்கை முழுவதும் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்ற வாழ்த்து களுடனும் ஆசிகளுடனும் அணிவிக்கப்பட்ட தாலியை மஞ்சள் நூலில் அணிவது நல்லதொரு தீர்வாக சம்காரிணிக்குத் தென்பட்டது. ரமணனிடம் இது குறித்துக் கூறிய போது அவனும் அதை

ஏற்றுக்கொண்டான். அன்று எடுத்த தீர்மானத்தின் பயனாக கொடி வீட்டில் உறங்க நூலில் கோர்த்த தாலி அவளுடைய கழுத்தில் ஆட்சி செலுத்த ஆரம்பித்தது.

உடைமாற்றிவிட்டு வந்த ரமணன் கையில் அழைப்பிதழுடன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போய் அமர்ந்திருந்த மனைவியைப் பார்த்து விட்டு “என்னம்மா கடுமையான யோசனை?” என்ற கேள்வியால் அவளை நனவுலகிற்கு இழுத்துவந்தான்.

“ஒண்டுமில்லை... முன்னுக்குப் போய் எல்லா உதவியுடனும் செய்யிறேன். கலியாணவீட்டன்டு காலமையும் வீட்டிலை போய் எல்லாம் செய்து போட்டு தாலிகட்டு முடிய மண்டபத்துக்கு வாரன்.”

“அவை என்ன நினைப்பினம்?”

சம்காரிணி தன் சிந்தனைக்குக் காரணம் சொல்வது போல் கூறிய திட்டத்தை ரமணன் நிராகரித்தான். அவள் மௌனமாகிப் போகவே ரமணன் அதற்குமேல் எதுவும் பேசாது வெளியே சென்று விட்டான். அவளுடைய மனக்கலக்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது. இருவரும் மனநலசிகிச்சைக்குச் செல்வோமா என்று கேட்டதற்கும் அவள் மறுத்துவிட்டாள். அவளுடன் அதிகம் தர்க்கிக்கவும் அவன் விரும்பாததால் மெல்ல விலகினான். அதற்காகக் காத்திருந்தது போல் பழைய நினைவுகள் ஓடி வந்து அவளை மூழ்கடித்தன.

நாட்கள் நகர நாட்டில் போர்ச்சூழல் தோன்றி எல்லா வற்றிலும் தன் ஆதிக்க வலையை விரித்தது. வாரணன், மாதரசி, மாதுமை ஆகிய பிள்ளைச் செல்வங்களுடன் ரமணனும் சம்காரிணியும் அந்த வலையுள் அகப்பட்டு தட்டுத்தடுமாறி வாழ்க்கையை நடத்தினர். அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு அவற்றின் உச்சவிலை முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் ஈடு கொடுக்க அவர்களது சம்பளத்தால் இயலாத வேளை களில் சம்காரிணியின் தங்க நகைகள் அடகு வைக்கப்படும் செலவின் இறுக்கம் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்றாகும்போது சில நகைகளை விற்பனையும் சமாளித்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் தங்கத்தில் தம்சேமிப்பை முதலிடுவது இதற்காகத்தான். சம்காரிணி. கொடியை அணியாது விட்டாலும் அதை அடகு வைப்பதைக்கூட தவிர்த்து வந்தாள். வளர்ந்த, வாழ்ந்த சூழல் அவளுள் வேரூன்ற வைத்திருந்த பண்பு கொடி கூறை மெட்டி என திருமணநாளின் ஒவ்வொரு பொருளிலும் அதீதமான விவரிக்க இயலாத மதிப்பார்ந்த பற்றை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது. அதனால் கொடியை மிகுந்த அக்கறையுடன் சம்காரிணி பாதுகாத்து வந்தாள். அதற்கும் இடையூறொன்று வந்து

சேர்ந்தது.

“எவ்வளவு நாளைக்கு எங்கடை பிரச்சினையை யோசிச்சுக் கொண்டு இப்படியே இருக்கிறது? எழும்பிப் போய் வீட்டு வேலையை முடிச்சிட்டு ஒருக்கால் சாமி அண்ணை வீட்டுப்பக்கம் போட்டு வாருங்களன்”

திரும்பி வந்தபோதும் பிரமை பிடித்தவள் போல் அமர்திருந்த சம்காரிணியைத் திசை திருப்பும் நோக்கில் ரமணன் கூறியது அவளது காதில் விழுந்த தாகத் தெரியவில்லை. ரமணன் சற்று உரத்து அதையே மீண்டும் கூறினான்.

“ஏதோ சொன்னனீங்களோ?”

சம்காரிணி கேட்கவும் மூன்றாம் முறையாக அதை மீண்டும் ரமணன் கூறினான்.

விருப்பமின்மையை முகத்தில் அப்பிக்கொண்டு அவள் எழுந்து உள்ளே சென்றாள். மதிய உணவு உண்ட பின்னர் அவள் சாமி அண்ணை வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள். வெயில் வாட்டி எடுத்தது. போருக்கு முன்பு வீதியின் இருபக்கமும் மரங்கள் இருந்தன. போர் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிட்டது. போரின் நினைவு அவளை மீண்டும் தாலிக்கொடியின் நினைவுகளுடன் இணைத்துவிட்டது. அந்த நினைவுகளுடன் ஒன்றித்து அப்படியே நாற்காலியில் அமர்ந்து விட்டாள்.

போரின் கொடுங்கரம் அவர்களை வீட்டை விட்டுத் துரத்தியது. இடம்பெயர்ந்து எங்கெங்கோ வாழ்ந்த நாட்களில் தேவையான பல பொருட்களைப் பாதுகாக்க அவர்கள் பட்டபாடு! அந்த வேளைகளில் சம்காரிணியின் சிந்தனை தாலிக்கொடியைச் சுற்றிச்சுற்றி வரும்.

இவ்வளவு பாடுபட்டும் அதை இழக்க நேருமோ?

இழந்தால்?

எத்தனை பேர் அவளின் கண்முன்னால் அப்படி களவு கொடுத்துவிட்டு நிற்கிறார்கள். அவளின் மனம் அப்படி இழந்தவர்களைக் கணக்கிட்டுக் கொள்கிறது. அதன் இழப்பு இரண்டுவகைப் பாதிப்பைத் தருகிறது. ஒன்று முக்கியமான பொருளொன்றின் இழப்பு. மற்றது பெரியதொரு சொத்திழப்பு. சுமார் ஒன்பது பவுணுக்கு மேற்பட்ட ஒரு நகையைத் தொலைத்துவிட்டு மீண்டும் ஈடு செய்வது எவ்வளவு சிரமம். அதனாலேதான் சுலபமாக அதைச் சுருட்டிக் கொள்ள கள்வர்களும் அலைகிறார்கள். தாலிக்கொடி என்ற

ஒன்று ஒருவரிடமும் இல்லாவிட்டால் பிரச்சினை இருக்காது. அது வேறு வகைகளிலும் உதவுகிறதே.

அவசர தேவைகளுக்குக் கொடியை அடகு வைப்பவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். வறுமையின் தேவை அதை விற்கவும் வைத்து விடுகிறது.

கொடியை அடகு வைக்கவும் விற்கவும் மனம் இடம் கொடாதுதான். தேவையின் முக்கியத்துவம் இதற்கு மேலேறி விட்டால் என்ன செய்வது? தொலைவதை விட இது பரவாயில்லை.

சம்காரினியின் மனதினுள் ஆழ வேரோடி யிருந்த தாலிக் கொடியின் முக்கியத்துவ உணர்வை போர்க் காலம் ஏற்படுத்திய இச்சிந்தனைகள் மெல்ல மெல்ல கெல்லி அறுக்க ஆரம்பித்தன. கொடியைப் பாதுகாப்பதில் எதிர்கொண்ட சிரமங்கள் சில சமயங்களில் அதை ஒரு சுமையாகவும் கருத வைத்தன..

1995ஆம் ஆண்டு இடப்பெயர்வு அவர்களை மூச்சடங்கச் செய்தவேளையில் மகன் வாரணனை எப்படியாவது வெளியே அனுப்பவேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தார்கள். அதற்குப் பணம் தேவைப்பட்டது. பாடுபட்டுத் தேடியவை எவையும் இல்லா நிலையில் தாலிக்கொடியை அடகு வைக்கலாம் என்று ரமணன் தயக்கத்துடன் கூறினான்.

விற்பதைவிட குறைவான பணமே அடகு வைத்தால் கிடைக்கும். அதன் பின் கடனுக்கு வட்டி கட்ட வேண்டும். ஆனபடியால் அதை விற்றுவிடலாம் என்று சம்காரினி கூறிய போது ரமணன் அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் கலவையிட திகைத்துப் போனான். வாரணனால் அதை ஒப்புக்கொள்ளவே இயலவில்லை.

“வேண்டாம் அம்மா. அடகு வைப்பம். நான் உழைச்ச அதை மீண்டு தருவன்”

அவன் கெஞ்சினான்.

“உனக்கு நிறையப் பொறுப்பிருக்கடா. நாங்கள் உழைச்சத் தேடினதெல்லாம் இழந்திட்டம். பள்ளிக்கூடமெல்லாம் காயக் காறரைப் போட்டு வைத்தியம் நடக்குது. நீங்கள் படிக்கவேணு மெண்டு கண்ட கனவெல்லாம் கனவாயே போச்சு. இரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையளும் உன்ரை பொறுப்புத்தான்.”

அன்று கலங்கிய கண்களுடன் சம்காரினி கூறியதை வாரணன் நிறைவேற்றினான். இரண்டு சகோதரிகளுக்கும் சீதனம் கொடுத்து திருமணஞ் செய்து வைத்தான்.

உட்புறம் வந்த ரமணன் சம்காரிணியைப் பார்த்துவிட்டு “சாமி அண்ணை வீட்டுக்குப் போகேல்லையோ?” எனக் கேட்ட போதுதான். தான் பழைய நினைவுகளுட் சிக்குண்டு நீண்ட நேரம் இருந்து விட்டதை அவள் உணர்ந்தாள். இனிப் போய் பயனில்லை

அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள். ஆனால் திருமண வீட்டுப் பக்கம் போகவே விரும்பமில்லாதிருந்தது. போகாமலே நாட்களைக் கடத்தினாள்.

திருமணத்தினன்று போகத்தானே வேண்டும். போகாமல் எப்படி தவிர்க்கலாம்? எந்த வழியும் புலப்படவில்லை. கலியாண நாளும் வந்துவிட்டது. எதுவும் செய்ய இயலாது புறப்படவேண்டிய கட்டாயம்.

கலியாணவீடு என்றதுமே தங்கள் வீட்டில் நடைபெற்ற திருமணங்களும் அவற்றின் போது தன் கொடிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவமும் நினைவுச் சரங்களாகி சம்காரிணிக்குள் புகுந்து கொண்டன.

முதலாவது திருமணத்திற்கு ஆயத்தங்கள் நடந்தபோதுதான் சம்காரிணிக்கும் கொடியொன்று வாங்கித்தர ஆயத்தமானான் வாரணன்.

“இன்னுமொரு கலியாணம் நடத்த வேண்டிய பொறுப்பிருக் கதா உனக்கு. அதை மறந்து போனியோ?”

“மறக்கேல்லை அம்மா. ஆனால் கலியாண வீட்டிலை நீங்கள் வெறுங்கழுத்தோடை நிக்கவிட முடியுமோ?”

“நான் வெறுங்கழுத்தோடை நிக்க மாட்டன். சங்கிலி, மஞ்சள் கயிறு..”

“அதில்லை அம்மா”

இடைமறித்து வாரணன் பேசத்தொடங்கவும் ஒரு பெட்டியைத் திறந்து காட்டினாள் சம்காரிணி. அதனுள் தாலிக் கொடியொன்று மின்னியது. அதை வாங்கிப் பார்த்த வாரணன் அது தங்கமுலாம் பூசப்பட்டதென்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

“அம்மா, இது வேண்டாம்”

“இது இப்போதைக்கு உன்னுடையதும் அப்பாவுடையதும் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றப் போதும்.”

சம்காரிணியின் பிடிவாதத்தை அன்று மட்டுமல்ல அடுத்த மகளின் திருமணத்தின்போதும் மாற்ற முடிய வில்லை. தங்கையின்

கணவனாக வரவிருந்தவன் திருமணச் செலவு முழுவதையும் பெண் வீடுதான் தரவேண்டும் என்று கூறிவிட்டான். ஆகவே அந்தத் திருமணத்திற்கு தாலியும் கொடியும் வாரணனின் பணத்தில் செய்யப்பட்ட போது அம்மாவிடம் மீண்டும் வந்தான் வாரணன். சம்காரிணி ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டாள்

அடுத்து வாரணனின் திருமணமும் வந்தது. இம்முறை எப்படியாவது தங்கத்தால் கொடி செய்து அம்மாவிற்குக் கொடுத்து விடுவது என்று அவன் தீர்மானித்தான். அம்மாவைச் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டுமே. வாரணன் சென்றபோது, “அப்பன், ஒவ்வொன்றையும் நல்லாய் யோசிச்சுத்தான் நான் செய்தனான். அப்பா எங்கடை கலியாணத்தில் கட்டினது எண்டதாலை எனக்கு அதிலை ஒரு மதிப்பு இருந்ததெண்டது உண்மைதான். ஆனால் அதைக் கட்டுறது கௌரவம் என்கு நினைச்சு அதாலை ஆபத்துகளிலை மாட்டுப்படுகிறது விசர்தனம். எங்களுடைய தேட்டம் எங்களோடை இருக்கிறது பாதுகாப்பு எண்ட நிலை இருந்தவரை அந்தக் காரணத்துக்காக கொடி போட்டுத் கிரிஞ்சிருக்கலாம். இப்ப அப்பிடி இல்லை. நாங்கள் எங்களோடை வைச்சிருந்தும் பாதுகாக்க முடியாத காலம். அதைப் பறிக்கிறத்துக்காக உயிரைக்கூட எடுக்கிற ஈவிர்க்க மில்லாத ஒரு கூட்டமே அலையுது. உயிரின்ரை மதிப்பே தெரியாத அது தாலிக்கொடிக்கு உரிய மதிப்புக் கொடுக்குமே? அதுக்கு அதின்ரை நிறைதான் தெரியும். நீ வாங்கப்போற கொடிக்கு அப்பா கட்டினது எண்ட மகத்துவமிருக்குமே?. பிறகு ஏன் பிரச்சினையை விலைக்கு வாங்கவேணும்? எனக்குப் போலிக் கௌரவம் தேவையில்லை. இப்ப நீங்களெல்லாரும் நல்லாயிருக்கிறீங்கள். நான் இந்த போலிக்கொடியைக் கட்டினாலும் அதைப் பவுண் எண்டுதான் எல்லாரும் நினைப்பினம்.” என ஒரு பிரசங்கத்தையே சம்காரிணி செய்து முடித்தாள்.

வாரணனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. மூன்று திருமணங்களின்போதும் சம்காரிணியின் கழுத்திலிருந்த அதற்கு இனி எந்த வேலையுமில்லை என்று எண்ணி அக்கறையற்று அதை வைத்தபோது தான் அது தேவைப்படும் சடங்கு ஒன்று இன்னும் இருப்பது நினைவிற்கு வந்தது. மரணத்தின் பிடிக்குள் சம்காரிணி சிக்குப்பட்டாலும் சரி மரணன் அகப் பட்டாலும் சரி மரணச் சடங்கின் போது “தாலிக் கொடி எங்கே?” என்று கேட்பார்கள். உயிர் போன உடலுக்குச் செய்யும் கிரியைகளின் போதும் அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பார்கள். அதைப் பக்குவமாக வைத்திருந்தாள்

சம்காரிணி. மரணத்தின் முன்பே அவை அவளிடமிருந்து விடை பெறப் போகின்றன என்பதை அவள் அறிந்திருக்கவில்லை. இப்போது தாலிகூட இல்லாது...

திருமண மண்டபத்திற்குச் செல்வதற்காக ஏனையோருடன் பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்தாலும் அவர்களைப்போல் சிரிப்பும் மகிழ்வு மாக இருக்க அவளால் இயலவில்லை . மனம் மட்டுமல்ல உடலும் பதறியது. அந்த நினைவுகள்... அந்த நினைவுகள்...

முகந்தெரியாத ஒருவன் அவளுடைய இரு கரங்களையும் பின்புறமாகப் பிணைத்துவிட்டு கழுத்தி லிருந்த மஞ்சள் நூலுடன் தாலியைக் கழற்றி அவளது கண்முன் தூக்கிப் பிடித்து அந்தக் காரிருளில் அவளுக்குத் தெரிவதற்காக டார்ச் ஒளியைப்பாய்ச்ச அந்த ஒளி வட்டத்துள் மஞ்சள் நூலில் அசைந்து அசைந்து ஒளிர்ந்த தாலி!

“உன்னிடமிருந்து விடைபெறப்போகிறேன் என்று அது கூறியதை அவள் புரிந்துகொள்ள வில்லையோ?

அவன் ஒரு தமிழன் என சம்காரிணி உறுதியாக நம்பினாள். அதனால் தாலி மட்டும் எங்காவது இருக்கலாம் என இன்றுவரை ஒரு நப்பாசை மனதின் மூலையொன்றுள் மறைந்திருந்து அவளைத் தேட வைத்துக்கொண்டிருந்தது. மரணச் சடங்கின்போது தேவை என அவள் கருதவில்லை. வந்திருப்போரின் வாய்களுக்கு அவலாக ஒரு காட்சி அங்கு அரங்கேறு வதை விரும்பாததாலேயே அவள் கொடியை வைத்திருந் தாள். அதையும் அவன் எடுத்துச் சென்றிருந் தான்.

தாலி அப்படி அல்ல. ரமணன் முதன்முதலாக அவளின் கழுத்தில் அணிவித்தது. அதன்மேல் அவளுக் கிருக்கும் பற்று... இல்லை... ஆசை.. இல்லையில்லை... பக்தி... அதை அவளால் விவரிக்க முடியாது. அதை அவளைப் போன்ற பெண்ணால் மட்டுமே உணர முடியும். அந்தத் தாலியை...

சம்காரிணியின் மண்டைக்குள் ஏதோ கொதித்துப் பொங்குவது போல்...

எழுந்து ஓடிவிட அவளது கால்கள் பரபரத்தன. அவள் எழுந்து நின்றாள். அருகிலிருந்த ரமணன் கைகளைப்பிடித்து அவளை அமரச் செய்தான். அவளது கையை இதமாக அழுத்தி ஆசுவாசப் படுத்த முயன்றான். தழும்பி வரும் கண்ணீருடன் ஏறிட்ட அவளது விழிகள் விம்மி அழுதுவிடுவாளோ எனப் பயமுறுத்தின.

மண்டபத்தில் இறங்கியதும் மனைவியின் கையைப்

பிடித்தபடியே ரமணன் நடந்தான். இருக்கையில் அமர்ந்ததும் சம்காரிணி எதையும் பார்க்க விரும்பவில்லை. மண்டபத்தில் இருப்போரிடம் ஆசி பெறுவதற்காகக் கொண்டுவரப்படவிருக்கும் கூறைத்தாம்பாளம். கும்பத்தின் மேல் சாத்தப்பட்டு மணமகனிடம் கொடுப்பதற்கு தயாராகப்போகும் தாலிக்கொடி, இருகைகளையும் கூப்பி இறைவனை பிரார்த்தித்தவண்ணம் மணமகள் இருக்க மணமகன் மகிழ்வு பொங்க அவளது கழுத்திலே அணியவிருக்கும் மாங்கல்யம் எதையுமே அவள் பார்க்க விரும்பவில்லை. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். அப்போது கண்களின் முன் ஒளி வட்டத்துள் மஞ்சள் நூலில் அசைந்து அசைந்து ஒளிர்ந்த தாலி! மூடிய இமைகளின் தடையைத் தாண்டி வெளிவரத் துடித்த கண்ணீர்.

“அங்கை பாருங்களன். இவை வித்தியாசமாய் கலியாணம் நடத்துகினம். ஒருக்கால் பாருங்களன்.”

கிசுகிசுத்த குரலில் வந்த ரமணனின் கெஞ்சல் சம்காரிணியின் கண்களைத் திறக்கச் செய்தது.

மணமேடை வித்தியாசமாகத் தோற்றம் அளித்தது.

சிறிது நேரத்தில் மணமகனை தோழன் அழைத்து வந்து மணவறையில் இருக்க வைத்ததும் தோழி மண மகளை கூட்டி வந்து அருகில் இருக்க வைத்தாள். உறவினருள் வயதில் மூத்த பெரியவர் மேடைக்கு வந்தார். இல்லறத்தின் சிறப்பு, கணவனும் மனைவியும் எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்ற அறிவுரை என சில நிமிடங்கள் பேசிய அவர் மணமக்களின் விவரம் கூறி இருவரும் இணைந்து இல்லறம் நடத்த இருப்பதாகவும் அதற்குச் சான்றாக மங்கல நாணை மணமகன் மணமகளுக்கு அணிவிப்பார் என்றும் தெரிவித்தார். அவர் வாழ்த்தி எடுத்துக்கொடுத்த மங்கல நாணை மணமகன் கையில் எடுக்கிறான். அது மஞ்சள் நூல். அதில் மஞ்சள் இணைக்கப்பட்டிருந்தது

- ஜீவநதி - மாசி - 2019

முறுவலிக்கிறான்

பாயின்மீது ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் படுத்திருந்த மணிவண்ணனின் முகத்தில் பதிந்திருந்த குழந்தைத் தன்மை அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சரவண தாசரின் உள்ளத்துள் உவகையைப் பரவச் செய்தது. மகிழ்ந்து நெகிழ்ந்த மனதினுள் ஒரு வண்டு புகுந்து துளையிடும் வேதனை தலை காட்டியது. வேதனை எழுந்த பின்னர்தான் அதற்குக் காரணம் தேடியது மனம்.

அந்தப் பச்சிளம் முகத்தைப் பார்த்ததும் வேதனைகள் பறந்தோட வேண்டுமே. இது என்ன மாறாக?

ஓ! அவர் அவனுக்கு நேற்று முன்தினம் சொல்லிய கதையை மறக்கமுடியாது மனம் தவிக்கிறதோ?

தவிக்கிறதோ என்று என்ன கேள்வி. நிச்சயமாக தவிக்கிறது. நீண்ட நேரம் சிந்தித்துத்தான் அதை அவர் கூறினார். அவன் வளரந்த பின்னர் தான் அறிந்திருந்த விவரத்தைக் கூறலாம் என்றுதான் சரவணதாசர் நினைத்தார். சிறிது காலம் கடத்தினால் அவன் கேட்பதை விட்டுவிடுவான் என எண்ணி எதையெதையோ செய்து மணிவண்ணனின் வினாவிற்கு விடையளிப்பதைத் தவிர்த்தும் வந்தார். அவனோ விடுவதாயில்லை.

மலைமீதுள்ள முருகனுக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்கள்தான் பூசை செய்துவருகிறார்கள். இப்போது அவர்தான் அதனைச் செய்து வருகிறார்.

தினமும் அதிகாலையிலும் மாலையிலும் அவருடன் மணிவண்ணன் தவறாது வருவான். முருகன் மீது மிகுந்த பக்திகொண்டவனாக அவன் இருந்தான். வழிபாடு முடிந்த பின்னர் முருகன் சந்நிதியில் சிறிது நேரம் முருகனையே பார்த்தவாறு அமர்ந்திருப்பான். அவன் மனமொன்றி வழிபடுகிறான் என சரவணதாசர் மகிழ்ந்தார் ஆனால் அப்படி இருந்து பார்த்த வேளையில் அவனது மனம் சும்மா இருக்கவில்லையே. சிறுவன் ஆனாலும் சிந்தனைகள் எப்படிகெல்லாம் போகின்றன!. சுமார் இரு வாரங்களுக்கு முன் அவன்கேட்ட கேள்வியை அவனிடமிருந்து அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை அதற்கு பதிலளிப்பதுதான் அவருக்கு திண்டாட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஓரளவு வளர்ந்த பின் இந்த ஆய்வுகளில் அவன் ஈடுபட்டிருந்திருக்கலாம் என அவர் கருதினார். அவனது மனம் இப்போதே இந்த விசாரணைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டது அவருக்கு சற்று ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. அவரால் அவனது வினாவிற்குப் பதிலளிப்பதைத் தவிர்க்க இயலா திருந்ததுதான் அவரது சங்கடமாக இருந்தது.

சரவணதாசருக்கு முற்பட்ட சந்ததியினர் பலருக்கு இவ்வாறான ஐயம் தோன்றி அதற்கு விளக்கமும் முன்னோரால் கூறப் பட்டிருந்தது. அவர்களுக்கெல்லாம் சந்தேகம் ஏற்பட்டபோது தத்துவங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் வயதை அடைந்திருந்தார்கள். அவர் அந்தக் கதையைக் கேட்டறிந்தபோதும் அவரது அறிவு விருத்தி கண்டிருந்தது.

குன்றின் உச்சியில் அமர்ந்து அவரது குடும்பத்தினருக்கு அருள்பாலித்து வரும் முருகன் ஏனைய கோவில்களில் வீற்றிருக்கும் குமரனாகக் காட்சி தரவில்லை. அவன் வள்ளி தெய்வானை சமேத கல்யாண கோலத்தில்தான் பெரும்பாலும் கோவில்களில் தரிசனம் தருகிறான். பாலசுப்பிரமணியனாக கோலங்காட்டினாலும் பட்டாடையும் கிரீடமும் பளபளக்கும் அலங்காரமுமாகவே அவனது தோற்றமிருக்கும். இங்குமட்டும் ஒரு நகையில்லை. கிரீடமில்லை. தலையில் முடி இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. தலைமுடியே இல்லாது மழுங்க வழித்து பட்டுப்பீதாம்பரம் மட்டுமல்ல பருத்தியாடைகூட இல்லாமல் கௌபீனத்துடன் நிற்கிறான் இந்த முருகன். ஏன் இந்தத் தோற்றம்?

அது பல்லாண்டுகளுக்கு முன் நடந்த வரலாறு. அந்தக் குடும்பத்திற்குமட்டுமே தெரிந்த கதை.

சரவணதாசரின் தந்தை வழி முன்னோர் ஒருவர்தான் இந்தக் கோவிலைக் கட்டி முருகனை ஸ்தாபித்தவர். அவரது சித்தத்துள் ஓர்

ஐயம்!

இறைவன் ஆசாபாசங்களற்றவன். ஒரேயோர் உண்மைப் பொருளாய் விளங்குபவன். பொம்மைகளை வைத்து விளையாடும் பிள்ளைகளாக அவனை அலங்கரித்து திருமணம் செய்து வைத்து அழகு பார்த்து மகிழ்வது அவரைப் பொறுத்தவரை ஏற்புடையதல்ல என்றே அவரது மனம் நம்பியது. அவரால் அவற்றை எல்லாம் ஏற்க முடியவில்லை. அவர் வணங்கும் இறைவன் அன்பு மயமானவன் ஆசாபாசங்களற்றவன். அவர் தனது மனத்தில் தான் விரும்பிய கோலத்தில் முருகனைக் கண்டு வழிபடலானார். பின்னர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்து வழிபடக்கூடிய இடமான மலையுச்சியைத் தேர்ந் தெடுத்து அதில் ஒரு கோவிலை அமைத்தார். தான் மனதிலிருந்தி வழிபடும் துறவி போன்ற வடிவில் முருகனை அக்கோவிலுள் ஸ்தாபித்தார். வணங்குபவர் விரும்பும் வடிவிலே அமர்ந்து அருள் பாலிப்பவன்தானே இறைவன் அவர் விரும்பிய வடிவிலே ஆண்டிப் பண்டாரமாக இறைவன் அக்கோவிலில் குடியமர்ந்தான்.

ஏன் இந்தக் கோவிலில் இப்படி முருகன் இருக்கிறான்? ஏன்ற மணிவண்ணனின் கேள்விக்கு அவனது மூதாதையரின் தத்துவ ரீதியான எண்ணத்தைக் கூறினால் அதை அவனால் விளக்கிக் கொள்ள முடியாது என்பது சரவணதாசரின் கணிப்பு. எனவே பதில் கூறாது தப்பித்துக் கொள்ள முயன்றார். அவரது பேரன் அவ்வளவு இலகுவில் ஏமாறுபவன் அல்ல.

நாட்கள் நகரும்போது அவரது மூளையும் தீவிரமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. வளர்ந்தவர்களே எங்கும் எதிலும் இறைவனைக் காணவியலாது தடுமாறுகிறார்கள். ஒவ்வோர் உருவில் இறைவனைக் கண்டு வாய்த் தர்க்கம் தொடக்கம் பெரும் போர் வரை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கையில் இந்தப் பாலகனுக்கு இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன், எல்லாம் அறிந்த ஞான உருவானவன், அன்பே உருவானவன், அவன் காம குரோதங்களால் பாதிக்கப்படாதவன் என்ற தத்துவத்தை விளக்கினால் அதைப் புரிந்துகொள்வானா? நிச்சயமாக இயலாது என்றே சரவணதாசர் நம்பினார். அப்படியானால் என்ன செய்வது? அவர் இறுதியாக ஒரு முடிவிற்கு வந்தார். ஏதாவது ஒரு கதையைத் தற்போதைக்குச் சொல்லி அவனைச் சமாளிப்பது. சிறிது காலம் சென்ற பின் முன்னர் நடந்தவற்றை அவனுக்கு விவரிக்கலாம்.

என்ன சொல்லலாம்?

பல பல கதைகளை ஒன்று மாறி ஒன்றாகப் புனைந்து

மனதிற்குள்ளேயே சொல்லிப் பார்த்தார். எதுவும் திருப்தி தராது போய் இறுதியில் ஒன்று தேறியது. ஆனாலும் ஏதோ இனங் காணமுடியாத குற்ற உணர்வு அவருள் உறுத்திக்கொண்டுமிருந்தது.

நெற்றுமுன்தினம் கோவிலிலிருந்து திரும்பும் போது மணிவண்ணன் மீளவும் தன் ஐயத்தைக் கேட்கமுற்பட்டான்.

“நான் கேட்டதுக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லேல்லையே தாத்தா?”

“எதுக்குப் பதில் சொல்லேல்லை?” இயன்றவரை தப்பிக்கும் முயற்சியைக் கைவிடாதிருக்கும் எண்ணத்துடன் அவன் கேட்டதையே மறந்த பாவனையில் அவர் பதிலுக்கு ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

“ஏன் எங்கடை கோயில் முருகன் மட்டும் சந்நாசி மாதிரி இருக்கிறார்?”

“அது ஒரு கதை”

“என்ன கதை? சொல்லுங்கோ தாத்தா.”

“நாரதமுனிவரைத் தெரியுமோ?”

“ஓ. அந்த கலக்கார முனிவர்தானே?”

“அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. நாரதர் கலகம் நன்மையில் முடியும் என்பார்கள்.” பேரனை கடிந்தகொள்வது போல் சரவணதாசரின் குரல் ஒலித்தது.

“கதையைச் சொல்லுங்கோ தாத்தா.”

இம்முறையும் கதையைச் சொல்லாமல் விட்டுவிடுவாரோ என்ற சந்தேகத்தில் மணிவண்ணன் அவசரப்பட்டான். தாத்தா அவனிடமிருந்து தப்பமுடியாது என்பதைப் புரிந்துகொண்டவராகக் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தார்

“நாரதமுனிவருக்கு ஒரு அருமையான மாம்பழம் கிடைத்தது. அதை என்ன செய்யலாம் என்று அவர் ஆலோசித்தார்.”

“மாம்பழம் கிடைத்தால் சாப்பிடவேண்டியதுதானே? அதற்கு ஏனிருந்து யோசித்தவர்?” மணிவண்ணனுக்கு ஆரம்பத்திலேயே சந்தேகம் தோன்றிவிட்டது. அச்சந்தேகம் சரவணதாசரைச் சங்கடப்படுத்தியது.

ஏன் கதையை நான் சரியாகப் புணையவில்லையோ? அவன் கேட்பதும் சரிதானே. பழம் கிடைத்தால் சாப்பிடாமல் சிவபிரானிடம் கொண்டுபோய் ஏன் கொடுக்கவேண்டும்? கதையைத் தொடரும் போது இந்தக் கேள்வியையும் கேட்கப் போகிறான். அதையும்

தவிர்க்கக்கூடியதாக ஏதாவது சொல்ல வேண்டும். மூளையைச் சிறிது தீட்டிக்கொண்டு சரவணதாசர் தொடர்ந்தார்.

“அது கிடைத்தற்கரிய கனி. கற்பக தருவில் காய்த்துப் பழுத்த பழம். அதனால் சிவபெருமானிடம் கொடுக்கலாம் என முனிவர் தீர்மானித்தார்.”

“கற்பகதருவின் பழம் சிவபெருமானுக்குக் கிடைக்காதா தாத்தா? மனிதர் யாருக்காவது கொடுக்கலாம்” மீண்டும் குறுக் கிட்டான் பேரன்

“எது கிடைத்தாலும் கடவுளுக்குப் படைத்துத்தானே நாங்கள் சாப்பிடுகிறோம். அப்படித்தான் அவரும் நினைத்திருக்கவேண்டும்.” தாத்தா சமாளித்தார். “கைலாச மலைக்குப்போய் சிவபெருமானிடம் பழத்தைக் கையளித்தார் முனிவர். அது என்ன பழம் என விசாரித்தார் சிவபெருமான். கற்பகதருவின் அருமையான பழம் என்று கூறி அதன் பெருமைகளை எடுத்துரைத்தார் முனிவர். ஒரு பழத்தை எல்லோருக்கும் கொடுக்க முடியாதே. பழத்தை என்ன செய்யலாம்? என்று சிவபிரான் சிந்தித்தார்.”

“இந்தப் பழத்தை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட முடியாமல் எல்லாரும் யோசிக்கினம். ஏல்லாம் இந்த நாரதமுனிவரால்தான்.” மணிவண்ணன் சிறிய கோபத்துடன் கூறினான்.

“முதலே நீங்கள் சொல்லீட்டிங்கள்தானே கலகக்காற முனிவர் எண்டு.”

“பிறகு என்ன நடந்தது? சொல்லுங்கோ தாத்தா.”

“நாங்கள் வீட்டிலே இப்படி ஏதாவது ஒன்று கிடைத்தால் என்ன செய்யிறனாங்கள்?”

“சின்னப்பிள்ளை எண்டு எனக்குத்தான் தாறனீங்கள்.”

“அங்கேயும் அதுதான் நடந்தது. அங்கே பிள்ளையாரும் முருகனும் சின்னப்பிள்ளைகள் பங்கிட்டு இரண்டு பேருக்கும் கொடுக்கலாம் என்று சிவபிரான் தீர்மானித்தார்.

தனக்கே மாம்பழம் கிடைத்துவிட்டது போன்று மணி வண்ணன் கலகலவெனச் சிரித்தான். தாத்தா அடுத்துக்கூறியது அவனது மகிழ்ச்சியைப் பட்டென்று தணித்தது.

“சிவபெருமானை அப்படிச் செய்யவிடாது நாரதமுனிவர் தடுத்தார். பழத்தை முழுமையாக ஒருவர்தான் சாப்பிடவேண்டும். இத கற்பகதருவின் பழம் என்பதால் பங்கிடக்கூடாது என்பது முனிவரின்

நிபந்தனையாயிருந்தது. சிவபிரான் இரு பிள்ளைகளைகளுக்கும் ஒரு போட்டி வைக்கத் தீர்மானித்தார்”

“என்ன போட்டி தாத்தா?” மணிவண்ணன் அவசரப்பட்டான்.

“இந்த உலகத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு வரவேண்டும். சுற்றிவிட்டு முதலிலே வருகிறவருக்கு மாம்பழத்தைக் கொடுப்பது.”

“உலகத்தையா?” மணிவண்ணன் திகைப்புடன் கேட்டான்.

“ம்... கடவுள் சின்ன இடத்தைச் சுற்றச் சொல்வாரா? உடனேயே முருகன் மயிலில் ஏறி உலகை வலம் வரத் தொடங்கினார்.”

“பிள்ளையார் எலியிலை ஏறிச் சுற்றத் தொடங்கினால்...” அந்தக் கற்பனையிலேயே சிரிப்பு பீறிட அவன் சிரித்துக் கொண்டே யிருந்தான்.

“அப்படி கடவுளை நினைத்து சிரிக்கக்கூடாது” எனப் பேரனைக் கண்டிக்கும்போதே அந்த அறிஞரின் வாக்கு மனதுள் எழுந்து பேரனை நோக்கி சுட்டு விரலையும் அவரை நோக்கி மூன்று விரல்களையும் நீட்ட வைத்து தகித்தது. தவறோ சரியோ கதையைத் தொடங்கியாயிற்று. இடையில் விட்டுவிட முடியாது. அவர் தொடர்ந்தார்.

“பிள்ளையார் உடனே தந்தையும் தாயையும் வலம் வந்து வணங்கினார். ஒரு பிள்ளைக்கு தந்தையும் தாயும் தானே உலகம். நான் உலகைச் சுற்றிவந்துவிட்டேன். என அவர் கூறியபோது சிவபிரானால் அதை மறுக்க முடியவில்லை. தந்தையும் தாயுமே ஒரு பிள்ளைக்கு உலகம் என்ற உயர்ந்த கருத்தை எப்படி மறுப்பது? ஆனபடியால் பழத்தை கணேசனிடமே கொடுத்துவிட்டார்”

இரண்டு தடவைகள் தந்தையும் தாயுந்தான் உலகம் என்று அழுத்திக் கூறியதன் மூலம் பேரனின் மனதில் அக்கருத்தைப் பதிய வைத்துவிட்டேனா என உறுதிசெய்வதற்கு அவனது முகத்தை ஒரு முறை உற்று நோக்கினார் சரவணதாசர். செய்யவியலாது என எடுத்த எடுப்பில் தோன்றுவதை ஒருவன் தனது புத்திக்கூர்மையால் சாதித்து விடலாம் எனபதையும் பேரன் உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது அவரின் எதிர்பார்ப்பு. அவனது முகத்தில் எதையும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. கதை கேட்கும் ஆர்வந்தான் அதில் தெரிந்தது.

“முருகன் பாவம் தாத்தா.”

“முருகன் வந்து பார்த்தால் பிள்ளையாரிடம் பழம் இருந்தது.

அவனுக்கு வந்த கோபத்தில் எல்லாவற்றையும் வெறுத்து மலையின் மேலே போய் இருந்துவிட்டான்.”

“அதுதான் சரி தாத்தா” கோபத்தோடு பேரன் சொல்லியது அவரைத் திடுக்குற வைத்தது. அதைச் சரி என அந்தக் குழந்தை மனம்...? பெருந்தவறிழைத்த வேதனை அவரையறியாமலே உள்ளே மோதித் தளும்புகிறது.

மணிவண்ணன் கதையை மறந்திருப்பான். அடுத்த வருடம் நடந்ததைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என அடிக்கடி தனக்குள் தன் மனதைச் சமாதானப்படுத்திக்கொள்வார் சரவணதாசர். ஆனால் அவரது ஆழ்மனம் அந்தச் சமாதானத்தை ஏற்கவில்லை என்பதே உண்மை. தனித்திருக்கும்போதும் உறக்கத்தினுட்புகும் போதும் முருகன் அவரிடம் ஓடிவந்துவிடுவான். ஞானப்பிழம்பாய் நின்று முறுவலிப்பான்.

“இல்லை. இல்லை. நான் சொன்னது தவறு. நீ ஞானமயமானவன். நீ ஏமாந்தாய் என்று நான் சொன்னது, சொன்னது மட்டுமல்ல அப்படி நினைத்ததே தவறு முருகா. ஏன்னை மன்னித்துவிடு ஐயா.”

சரவணதாசர் கதறுவார். கந்தன் மென்முறுவலுடன் நிற்பான். “கோபம் எனக்கு ஏற்பட்டால்தானே மன்னிக்க வேண்டும்? இந்த ஆசை கோபம் எல்லாம் என்னை அண்டாது.” அவனது முறுவல் அவரைப் பார்த்துக் கூறும். அவர் துடித்துப் போவார். நெஞ்சை அடைக்கும். எழுந்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்வார். குளிர் நீரைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்வார்.

மணிவண்ணனுக்கு நடந்த உண்மைச் சம்பவத்தைக் கூறலாம் என்று நினைப்பார். ஆனால் சிறிது காலம் செல்வது நல்லதென மனம் சொல்லும். அதனால் நாட்கள் மெல்ல நகர்ந்தன.

அன்றிரவும் அதே காட்சி. முருகனின் தரிசனம். மனம் பதைக்க நெஞ்சு அடைக்க அவரால் எழுந்திருக்க இயலவில்லை. அவர் எழுந்திருக்கவேயில்லை.

- தினக்குரல்

வேலி மூலை மூலிகை

பொங்கலுக்கான புதுப்பொலிவு முற்றத்தில் நிறைந்துவிட்டதா என ஒருதடவை நோட்டமிட்டாள் கலாவதி.” இவ்வளவு அழகாகக் கோலம் போட எங்கே கற்றுக்கொண்டாள் சின்மயி!” எனத் தன் மகளை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டது அவளின் மனது. சும்மா சொல்லக்கூடாது. மார்கழி மாதம் முழுவதும் சின்மயியின் கைவண்ணமாக நாளுக்கொரு அழகிய கோலம் அவர்களின் முற்றத்தில் அனைவரையும் கவர்ந்ததை யாரும் மறுக்கமுடியாது. அதன் நடுவே சாணத்தில் பிடித்த பிள்ளையார் மலர்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டு வீற்றிருப்பார். முன்னோர்கள் கடைப் பிடித்த இந்தப் பாரம்பரியத்தை மகளும் தொடர்வது அவளுடைய மனதிற்கொரு நிறைவை ஏற்படுத்தி யிருந்தது. பொங்கல் வேலைகளையும் மகளே பொறுப்பாகச் செய்துகொண்டிருந்தாள். திலீபனும் சின்மயியும் செய்திருந்த ஆயத்தங்களைப் பார்த்துத் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டு கலாவதி திரும்பவும்

“நானும் அப்பாவும் செய்திருக்கிறதெல்லாம் சரிதானே?” என்ற கேள்வியுடன் எதிரே வந்தாள் சின்மயி.

“நீங்கள் செய்ததிலே பிழையிருக்குமே? அது சரி. ஏன் தலைஈரத்தைத் துவட்டாமல் வேலையளைத் தொடங்கீட்டாய்? போய் ஒருக்கா ஈரத்தைத் துவட்டிப்போட்டு வந்துமற்றதுகளைச் செய்.”

“பிள்ளை பருப்புப் பதம் போலை கிடக்கு. போய்ப்பார்.”

மகளின் மேலிருந்த கலாவதியின் கவனத்தை அம்மாவின் குரல் தன் பக்கம் ஈர்த்தது.

படுத்தபடுக்கையிலிருந்துகொண்டே சமையலறையில் தயாராகும் உணவிற்குப் பக்குவம் பார்க்கும் திறமை செல்லத்திற்கிருந்தது. நடமாட முடியாது படுக்கையிலிருந்தாலும் அவரது புலன்களெல்லாம் சமையலறையிலிருப்பது வழமைதான்.

“பயறு பதத்துக்கு வறுத்திருக்கிறாய். மணம் சொல்லுது. இதுக்கு மேலை அவியவிட்டா குழைஞ்சுபோம். மோதகத்துக்கு உள்ளுடன் சரியாயிருக்கவேணும்.”

செல்லத்தின் குரல தொடர்ந்து கேட்டது. கலாவதி அவசர அவசரமாகத் திரும்பி சமையலறைக்குச் சென்றுகொண்டே “ஓம்மா பாக்கிறன்” என உரத்த குரலில் பதிலளித்தாள். அம்மா சமையல் பாகத்தில் கைதேர்ந்தவர். எழும் வாசனையிலிருந்தே சுவையையும் பதத்தையும் அவரது மனம் கணிப்பீடு செய்துவிடும். மோதகம் அவர் விரும்பும் உணவுப்பண்டம். அவர் அவிக்கும் மோதகத்தின் சுவையே அலாதி. போன தைப்பொங்கலுக்கும் அம்மா படுக்கையில்தான். அதற்கு முன்பெல்லாம் மோதக அவியலுக்கு அவள் பக்கவாத்தியந்தான். அம்மாதான் பொறுப்பாயிருப்பார். மார்கழி மாதத்தில் முற்றத்திலே வைத்து வழிபட்ட பிள்ளையாருக்கு தைமாதப்பிறப்பன்று மோதகம் படைத்து வழிபட அவர்கள் தவறுவதில்லை.

இடைக்கிடை பொங்கல் எப்படி நடக்கிறதென்று எட்டிப் பார்ப்பதும் பின்னர்வந்து மோதகம் அவிக்கும் வேலையைக் கவனிப்பதுமாக அவளது நேரம் ஓடியது. சிறிது நேரம் சின்மயியும் வந்து மோதகம் பிடித்தாள். அவளுக்கு அம்மம்மாவைக் கவனிக்கும் வேலையுமிருந்தது.

“எடி பிள்ளை கொம்மாவிட்டைச் சொல்லு சந்தைக்குப் போறவையிட்டை ஈரப்பிலாக்காய் கட்டாயம் வாங்கச் சொல்லு. மர வள்ளிக்கிழங்கும் வாங்கிப் பொரிக்க வேணும். உன்ரை அம்மப்பாவுக்கு ஈரப்பிலாக்காய்க் கறியும் மரவள்ளிப் பொரியலும் நல்ல விருப்பம்.”

அம்மா சின்மயியிடம் சொல்வது கலாவதிக்கும் கேட்டது. பொங்கலன்று இரவு சோறு கறி சமைத்து பிதிரர்களுக்குப் படைப்பது வழமை. அதன்போது அப்பாவிற்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று அம்மா விரும்புகிறார்.

மகள் தன்னிடம் வரும்போதே அம்மம்மா கூறியவற்றை ஒப்புவிக்க வருகிறாள் என அவள் ஊகித்துக்கொண்டாள்.

“அம்மம்மா இரவைக்குப் படைக்க ஈரப்பிலாக்காய்க் கறியும் மரவள்ளிப் பொரியலும் செய்யவேணுமாம்”

“அவ சொன்னது எனக்கும் கேட்டுது.”

“செத்த பிறகு அது செய்யவேணும். இது செய்யவேணும் எண்டு யோசிக்காமல் உயிரோடை இருக்கேக்கையே செய்து போட வேணும். பிறகு செய்யிறதிலை என்ன பிரயோசனம்?”

“நீ சொல்லுறது சரிதான். ஆனால் அம்மாவைப் பொறுத்த வரை அவ அப்பாவின்ரை நாக்கு என்ன கேட்குது. குடல் எதை ஏற்குது எண்டதைக் கவனிச்சு அறிஞ்சு கடைசிவரை அவருக்குப் பார்த்துப் பார்த்து சமைச்சுப் போட்டவ. ஒரு குறையும் விடேல்லை. இப்பவும் அவர் இரவைக்கு வந்து சாப்பிடுவரெண்டு அவ முழுமையாய் நம்புறா. தான் இருக்குமட்டும் அவர் விரும்புறதுகளைச் செய்து குடுக்கவேணுமெண்டு நினைக்கிறா.”

“நீங்கள் உங்கடை அம்மாவை விட்டுக் குடுக்காயள். எனக்குத் தெரியுந்தானே”

“இரண்டு பேரும் ஏதோ வேலை செய்யினமெண்டு நினைச்சன். இங்கை பட்டிமன்றம் நடக்குது.”

தாயும் மகளும் உரையாடிக்கொண்டிருக்க உள்ளே வந்த திலீபன் இடையில் புகுந்தான்.

“இல்லை அப்பா. நாங்கள் என்னண்டால்...”

“நீங்கள் கதைச்சதைப் பிறகு பாப்பம். அங்கை பொங்கலடி யிலை ஒருதருமில்லை. நான் போகவேணும். நான் வந்ததெதுக் கெண்டால் இந்த ஏலக்காய்த்தூள் மோதகத்துக்கும் தேவையோ? அல்லது முழுதையும் பொங்கலுக்குப் போடவோ?

மகளின் விளக்கத்தைக் கேட்காமல் கேட்க வந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டு போக திலீபன் அவசரப்பட்டான்.

“மோதகத்துக்குத் தேவையில்லை அப்பா. அம்மம்மாவுக்கு மிளகுசீரகத்தூள்தான் போடவேணும்... நாங்கள் அது போட்டுத் தான் மோதகம் செய்யிறம்.”

“அப்ப சரி. நான் பொங்கலடிக்குப் போறன்”

திலீபன் திரும்பவும் கலாவதியின் எண்ணங்கள் அம்மாவிடம் திரும்பின.

அம்மாவுக்கும் மோதகமென்றால் மிகுந்த விருப்பந்தா னென்றாலும் தனக்கென்று எடுத்துவைத்து அதை ஆராமர அம்மா

சாப்பிட்டு அவள் பார்த்ததில்லை. ஆனாலும் அம்மாவிற்கு மிகவும் விருப்பமான உணவென்று அவளுக்குத் தெரியும். அம்மாவின் பிள்ளைகளுள் பிறந்தது முதல் அம்மாவைப் பிரியாது இருப்பவள் அவளொருத்திதான். அண்ணா, தம்பி, தங்கைகள் எல்லோரும் ஏதோ ஒவ்வொரு சமயம் பிரிந்திருந்திருக்கிறார்கள். அவள் மட்டுந்தான் அம்மாவுடன் இருந்துவருகிறாள். அதைத் தனக்குக் கிடைத்த வரமாக அவள் பெருமைப்பட்டுக்கொள்வது வழக்கம். அப்படி யிருந்ததனால் அம்மாவின் விருப்பு வெறுப்புகளையும் கலாவதி நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தாள். அதனால்தான் மிளகுசீரகத்தூள் தான் போட வேண்டுமென்று முடிவெடுத்திருந்தாள். சட்டென்று சென்று அவித்து வைத்திருந்த மோதகமொன்றைத் தடவிப் பார்த்தாள் கலாவதி. அது மென்மையாகப் பதமாக இருந்தது. கவனமாகத்தான் மாவைக் குழைத்திருந்தாள். என்றாலும் திடீரெனறொரு சந்தேகம். மா பதம் பிழைத்திருந்தால் அம்மாவுக்குப் பிடிக்காமற்போய்விடுமே.

“என்னம்மா?” கலாவதியின் செய்கையைப் பார்த்து மகள் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை. சின்மயி , நீ மோதக அலுவலை ஒருக்காப் பார். நான் அம்மாவைக் குளிக்கப் பண்ணி அவளின் வேலையைப் பாத்திட்டு வாறன். பொங்கல் படைச்சுக் கும்பிடேக்கை அவவும் கும்பிடவேணும்.” என்று கூறிக்கொண்டு கலாவதி தாயாரிடம் சென்றாள். சற்றுமுன் சின்மயி பிதிரர்களுக்குப் படைப்பது பற்றிக் கூறியது அவளது இதயத்திற்குள் ஒலிப்பது போல் ஒரு பிரமை. அடுத்தமுறை மோதகம் செய்யும்போது அதை அம்மா சுவைத்துச் சாப்பிடுவாரோ என்னவோ?

அம்மா இப்போது ஒருகுழந்தை மாதிரித்தான் இருக்கிறார். சின்மயிக்கு திருமணமாகி ஒரு குழந்தை பிறந்திருந்தால் இப்படித் தான் இருந்திருக்குமென அம்மாவின் செயல்களைப் பார்த்து கலாவதி பல சந்தர்ப்பங்களில் நினைத்திருக்கிறாள்.

ஆனால் அம்மா?

அம்மாவின் செயற்பாடுகளை நினைக்க அவளுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“குளிப்பமே அம்மா?”

“நீ சுடுதண்ணியைக்கல. நான் மெல்ல மெல்லவந்து குளிக்கிறன்”

“சுடுதண்ணிகலந்திட்டன். எழும்புங்கோ. போவம்.”

“நான் என்றை பாட்டுக்கு வருவன். நீ பிடிக்கத்தேவையில்லை”

கலாவதியின் கையை உதறிவிட செல்லம் முயற்சித்தார். கையை விட்டால் தாயார் விழுந்துவிடக்கூடுமெனக் கலாவதியின் மனம் பதகளித்தது.

“எனக்குக் குளிக்க வாக்கப்போறியோ? உங்களுக்கு உங்கடை பிள்ளையாளுக்கெல்லாம் குளிக்க வாத்தனான். மறந்திட்டியளே? கொண்ணனும் இளையவளும் பிள்ளையளை இங்கை கொண்டந்து விட்டிட்டுத்தானே வேலைக்குப் போறவை. நாலுபேருக்கும் குளிக்க வாத்து சாப்பாடு தீத்தி நித்திரையாக்கி எல்லாம் செய்தனான். என்ரை பாடு எனக்குப் பாக்கேலும். வீணாய் நீயேன் கஸ்டப்படுகிறாய்? நீ போய் பொங்கல் அலுவலைப்பார்.”

செல்லத்தின் குரலில் கோபமும் கலந்திருந்தது. அதன் பின்புலத்தில் இன்னும் ஏதோ உணர்வுக்கலவை கிடந்து உருக்காட்ட முடியாமல்...

வயோதிபத்தின் தவிப்போ?

“அங்கை எல்லா வேலையளும் முடிஞ்சது. சின்மயி நிக்கிறாள் தானே. நீங்களும் குளிச்சிட்டு வந்தால் படைச்சுக் கும்பிடலாம்.”

பேத்தியின் பெயர் கேட்டதும் அம்மாவின் முகத்திலே முகிழ்த்தெழுந்த முறுவல் மிகுதி காதில் விழுந்ததும் கருகிவிடுகிறது. அதென்னவோ தன்னை முன்னிலைப் படுத்துகிறார்களென்றால் அம்மா தட்டுப்பட்ட அட்டையாகி விடுகிறார். அவரும் மனிதப் பிறவி தானே? தன் பிள்ளைகள் தனக்கு முக்கியத்துவம் தர வேண்டுமென்ற ஆசை அடிமனதில் இல்லாமலிருக்குமா?

“கலாவுக்கு வேலையள் கூடிப்போச்சு. அவளுக்கு என்னைக் கவனிக்க எங்கை நேரம்”

தன்னுடன் வந்திருந்து கதைப்பவர்களிடம் இடையிடையே அம்மா இப்படிக்கூறுவது அவள் காதுகளிலும் விழுந்திருக்கிறது. முற்றவர்களை விடாது கலாவதிதான் தன்னைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று அம்மா விரும்புகிறாரோ? தன் விருப்பங்களை என்றுமே அவர் வெளிக்காட்டுவதில்லையே.

சென்ற மாதம் தங்கை லலிதாவின் மகளின் பிறந்த நாளன்று அம்மாவை நடுவிலிருத்தி குடும்பத்தினர் எல்லோரும் சேர்ந்து நிழற்படம் ஒன்று எடுத்துக்கொண்டார்கள். அதில் அம்மாவை இருக்கவைக்கப் பட்ட பாடு இருக்கிறதே. அது ஒரு நீளக்கதை. ஆனால் படத்திலே அம்மாவின் முகத்திலே படர்ந்து ஒளிர்ந்த ஆனந்தம் வேறு கதை கூறியது.

“நான் வரவேணுமெண்டில்லை. நீங்கள் கும்பிடுங்கோ. நான் வரச்சுணங்கும். அதுமட்டும் காத்துக்கொண்டிராமல்கும்பிடுங்கோ”

இன்றும் அம்மாவின் அத்தனை மறுதலிப்புசுளையும் புறந்தள்ளி அவரது வழிகாட்டுதலில் எங்கள் பொங்கல் வழிபாடு நடைபெற்று நிறைவெய்தியது.

“கொண்ணை வீட்டை பொங்கல் குடுத்துவிடேக்கை அங்கை ஏழுமட்டுப்பேரெண்டதை மறந்துவிடாதை”

“லலிதா வீட்டிலை அவளின்ரை மாமி மச்சாளவையு மிருக்கினம். ஆகப்போகக்குடுத்துவிடு”

உற்றத்திற்கும் சுற்றத்திற்கும் பொங்கல் பங்கீடு செய்வதிலும் அம்மா அவ்வப்போது தன் மனதிற்குத் தோன்றியவற்றைக்கூறி உதவிக்கொண்டிருந்தார்.

“சின்மயி, அம்மம்மாவுக்குப் பொங்கல் குடுத்தியோ?”

“ஒருமாதிரி சாப்பிடப்பண்ணிப்போட்டன்”

வீட்டில் எல்லோரும் உணவருதிமுடிந்து கொடுக்கவேண்டிய வீடுகளுக்கும் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு ஓரிடத்திலிருந்து பத்திரிகையை எடுக்கவும் “அம்மா” என்ற அழைப்புடன் கண்ணம்மாக்கிழவி வந்தாள்.

“என்ன இப்பதான் வாறாய்?”

சிறிது நேரம் கதைப்பதற்கு ஒருவர் கிடைத்த சந்தோஷத் துடன் அம்மாதான் வரவேற்றார். இருவரும் கதை பேசிக் கொண்டிருக்க வெற்றிலைபாக்கைக் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள் கலாவதி.

“பனிக்குளிரும் வெய்யிலுமாகச் சரியாய்ச்சளி பிடிச்சிட்டுது.”

கண்ணம்மா மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டே கூறினாள்.

“தூதுவளமிலைத் துவையலரைச்சுச்சாப்பிடாதையன்”

“தூதுவளையை எங்கை கண்டுபிடிக்கிறது?”

செல்லததின் கைமருத்துவ ஆலோசனைக்கு கண்ணம்மாவிட மிருந்து இப்படிப் பதில் வந்தது.

“எங்கடை வடக்கு வேலி மூலையிலை படந்து கிடக்கு. போய்ப் பிடுங்கிக்கொண்டு போவன்.”

“இப்ப அது பட்டுப்போச்சுது அம்மம்மா.” சின்மயி தற்போதைய நிலையைக் கூறவும் செல்லத்திற்குக் கோபம் பொங்கி வந்தது.

“அந்த மூலிகையின்ரை அருமை தெரியுமே? வீட்டு மூலைக்கை கிடக்கிற எங்களைப் பாக்கிற மாதிரித்தான் அதையும் கவனிக்காமல் விட்டிட்டியள்.”

சின்மயி மௌனம் காத்தாள்.

ஒரு வாழையிலையில் பொங்கலை எடுத்துக்கொண்டுவந்த கலாவதிக்கும் அது கேட்டது. பொங்கலைக் கண்டதும் “நானிப்ப சாப்பிடேல்லை” என்று மறுதலித்தாள் கண்ணம்மா.

“ஏனணை? இது சக்கரைப் பொங்கல்” என்று தொடங்கிய கலாவதியை மேலே பேசவிடாது “இல்லை அம்மா. நான் ரண்டு மூண்டு வீட்டை போய்வாறன். வயிறு நிறைஞ்சு கிடக்கு. உதைக் கட்டித் தந்தா பேரப்பிள்ளையளுக்குக் குடுப்பன்.” எனக் கோரிக்கை விடுத்தாள் கண்ணம்மா.

“மோதகங் கிடக்கே பிள்ளை? நாலைஞ்சைக் கிழவிக்குக் குடுத்துவிடு.”

பொங்கலுடன் உள்ளே திரும்பிய கலாவதியிடம் அம்மா கூறினாள். இலையில் மேலும் பொங்கலை அள்ளி வைத்துவிட்டு மோதகப் பெட்டியைத் திறந்தால் நான்கே நான்கு மோதகங்கள்தான் எஞ்சியிருந்தன.

ஏன்ன செய்யலாம்? ஒன்றிரண்டை வைத்துவிட்டுக் கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. நான்கு கொடுப்பதே குறைவாகத் தோன்றியது. எல்லோரும் சாப்பிட்டுவிட்டார்கள்தானே என்றெண்ணிக் கொண்டு நான்கையும் வைத்துப் பொதி செய்தாள் கலாவதி.

“உங்கடை வீட்டு மோதகமெண்டால் பிள்ளையளுக்கு வலு பிரியம். அப்ப நான் போட்டுவரட்டே அம்மா”

இன்னும் நான்கைந்து மோதகங்கள் கொடுக்க முடியாது போய் விட்டதே என்ற பச்சாத்தாபத்தை கலாவதியுள் முளைவிடச் செய்து விட்டு கண்ணம்மா போனாள்.

“எங்கடை மோதகத்துக்கெண்டுதான் அவள் வாறவள். அதுதான் குடுக்கச் சொன்னனான்.”

“எங்கடை மோதகம் இண்டைக்கு உங்களுக்குப் பிடிச்சுதோ?”

அம்மாவின் வார்த்தைகள் அவளை இப்படிக்கேட்க வைத்தன.

“நீ என்னை இண்டைக்குக் கவனிச்சனியே?”

கலாவதி மகளைப் பார்த்தாள். சின்மயி கையை உதறியபடி “ஐயையோ குடுக்க மறந்திட்டன்” என்று தவிப்புடன் பதறினாள்

நீள ஊசியொன்று கலாவதியினுள்ளே எங்கோ சுரீரென ஆழத்துழைத்தது.

அதுதான் அவள் உயிர்நிலையோ?

- உதயன்

காணவில்லை

அந்தி வேளை. ஒளி மரணத்தின் பிடிக்குள் மெல்ல மெல்ல இழுக்கப்பட, இருள் தன் சிறகுகளை விரித்துப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

அன்னமுத்தாச்சி, ஒரு காலை மடக்கி மறு காலை நீட்டியபடி நிலத்திலிருந்தவாறு சுட்டெடுத்த பனம்பழத்தை தோல் நீக்கி பினைந்து பனங்களி எடுப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள்,

சுமார் எண்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க தளர்வுற்ற சிறிய உருவம், இளமையில் அழகியாக இருந்திருப்பாள் என்று ஊகிக்கவைக்கும் தோற்றம்.

“சஞ்சீவன், மேனை சஞ்சீவன், ஆட்டோவுக்குச் சொல்லிப்போட்டியோ?”

வீட்டின் உட்புறம் நோக்கி உரத்தகுரலிலே ஆச்சி கேட்டாள்.

“ஓம் பாட்டி சொல்லிப்போட்டன், காலமை எட்டரை மணிக்கு வரும்“ உள்ளேயிருந்து சஞ்ஜீவனின் பதில் வருகிறது.

“அடுத்த வருசம் இருக்கிறனோ இல்லையோ? இந்த வருசம் திருவிழாவிலை ஒரு நாளைக் கொண்டா லும் போய் முருகனைத் தரிசிச்சிட வேணும்”

அவளது இருப்பைப் பற்றி அவளுக்கிருக்கும், ஐயத்தின் காரணமாக திருவிழாக் காலத்தில் முரு கனைத் தரிசித்துத் தொழுவதற்காகவே இந்த மூவுருளிப் பயண ஏற்பாடு.

இப்பொழுது அவள் கைலாசவாகனம், சப்பறம்

என்று பெரிய திருவிழாக்களுக்குப் போவதில்லை.

சன நெரிசலில் சென்றுவர அவளால் இயல்வதில்லை. நடையிலே ஒரு தள்ளாட்டம், அவளை அழைத்துச் செல்ல ஓராள் தேவைப்பட்டது. போவதற்கு வாகனமொன்று ஒழுங்கு செய்வது அவசியமாக இருந்தது. அந்த வாகனத்திலே அவளுடன் பூட்டப் பிள்ளைகளும் புறப்படுவார்கள், அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்ளவும் அவள் கஷ்டப்பட்டாள். அதனால் பேரன் அச்சுதன் வேலைக்குப் போகாத நாளாகப் பார்த்து புறப்பட வேண்டியுள்ளது. மகன் சுந்தரேசன் உயிருடனிருந்திருந்தால் அவன் அழைத்துச் சென்றிருப்பான்.

சுந்தரேசனின் நினைவு உள்ளே புரள்வதுபோலிருக்க நெஞ்சை அடைத்தது. இரண்டு கைகளும் பனம்பழம் பிசைந்ததால் கண்களில் கரை கட்டிய கண்ணீரைத் துடைக்க முடியவில்லை. வலதுகையை முன்னகர்த்தி சட்டையின் கையில் கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டாள்.

“இந்தக் கறண்டை நம்பேலாது, எங்களை ஏமாற்றத் தாறது தானே இருந்ததாப்போலை நிண்டிடும், பனங்காய்ப்பணியாரத்தை நேரத்துக்குச் கூடவேணும்.”

அச்சுதனின் தாய் மனோன்மனி மாமி யாரை விரைவாகப் பனம்பழ வேலையை முடித்துத் தருமாறு நேரடியாகக் கூறாது இப்படியொரு வேண்டுகோள் விடுத்தாள்.

சுந்தரேசனைக் கரம்பற்றிய நாளிலிருந்தே மனோன்மனி இப்படித்தான். அன்ன முத்தாச்சிக்கும் தன் மருமகள் தனக்குத் தரும் மரியாதை புரிந்த விடயமே.

“என்றை வேலை முடிஞ்சுது பிள்ளை, பனங்களியைக் கொண்டுபோய் மாக்குழைக் கலாம், அப்பனே, முருகா” பனங்களிப் பாத்திரத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, நீட்டிவைத்திருந்த காலை மடக்கி, கையை ஊன்றி அவள் எழும்பவும்,

“டப்டப்ட..டம்..டப்ப” தொடரான சூட்டுச்சத்தம்.

காதுகளைச் செவிடாக்கும் ஏறிகணை வீச்சும் அதனுடன் சேர்ந்து ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

“அப்பம்மா, என்ன சத்தம்?” விடயத்தை ஓரளவு புரிந்தும் புரியாமலும் குழப்பமும் கலக்கமுமாக சஞ்சீவன் ஓடிவந்து அருகே நின்று கொண்டான். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தச் சத்தங்களைக் கேட்ட நினைவு அவனுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும்.

அச்சுதனின் மனைவி காவியா மகள் ஓவியாவைத் தூக்கிய

வாறு அரக்கப்பரக்க ஓடி வந்தாள்.

“மாமி, சண்டை தொடங்கிவிட்டுது போலை, இவரும் மேயக்கட்டின பசுவைக் கொண்டுவர காணிப்பக்கம் போனவர்”

அவளின் மனப்பதற்றம் குரலிலும் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தியது.

“அது ஷெல்லடிக்கிறாங்கள், பயப்படாதே அப்பன்.” என சுஞ்சீவனை அணைத்து ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்த மனோன்மணி, “அவன் வந்திடுவன் யோசியாதே காவியா” என அவளின் தாய்க்கும் ஆறுதல் கூறவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் ஒவ்வொரு எறிகணையின் வெடிப்பொலியும் அவளுடைய நெஞ்சை அதிரவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“ம்மா” எறிகணைச் சத்தங்களால் மிரண்டுபோன பசு கதறிக்கொண்டு ஓடி வந்தது.

“சூட்டுச் சத்தங்கள் அமளியாய்க் கேட்குது, காவியா, வெளிக் கிட்டு எங்கையும் போகவேண்டுமெண்டாலும் பிள்ளையாளுக்கு அவசியந் தேவையானதுகளை எடுத்து வையும்” அச்சுதன் காவியாவை அவசரப் படுத்தும் பாணியில் கூறிக்கொண்டு வந்தான்.

ஓவியா தாயை இறுகக்கட்டியணைத்தபடி, பயந்து வீரிட்டமுது கொண்டிருந்தாள், முதலாவது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடி மூன்று மாதங்களேயாகி இருந்தது. அந்தக் குழந்தை ஒவ்வொரு எறிகணை ஓசையிலும் கதிகலங்கித் தவித்தது.

நீண்டநேரம் இருந்து விட்டு எழுந்ததால் நிற்பதற்குத் தடுமாறிய கால்களை நீவிவிட்டுக் கொண்டு, “அப்பனே முருகா, இது என்ன சோதனை?” என்று ஆண்டவனிடம் முறையிட்டாள் ஆச்சி,

அச்சுதன் போய் செம்பை எடுப்பதைப் பார்த்த மனோன்மணி “இப்பால் கறக்கப் போறியோ?” என்று கேட்டாள்.

“ஓவியாவுக்கு வேண்டுமெல்லோ?”

“மாடு மிரண்டுபோய் நிக் குது, ஷெல் சத்தமும் ஓயுறதாய்க் கானேல்லை. அது கறக்கவிடாது, பாலும் சுரக்காது.” மனோன்மணி உறுதியாகக் கூறினார்.

கதறியமும் குழந்தையுடன் காவியா பொருட்களை எடுத்து வைக்கச் சிரமப் படுவதைக் கவனித்த ஆச்சி பூட்டியைத் தான் வாங்கி வைத்திருக்க முயன்றாள்.

“என்றை சின்னக் கண்ணம்மா, பாட்டியிட்டை வாங்கோ”

பாட்டியின் மடியில் மணிக்கணக்காகக் கிடந்து விளையாடும்

குழந்தை, இப்போது கைகளால் தாயை இறுக்கக்கட்டிக் கொண்டு கால்களை உதறி, கதறி அழுது வரமறுத்தது.

சில மணித்துளிகளுக்குள் அந்த வீடு மத்து இறங்கிய தயிர்ப்பாணை போலாகிக் கிடந்தது,

“போர் ஆரம்பிக்கலாம்” என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்ததுதான். ஆனால் போர் ஆரம்ப மானவுடன் என்ன செய்யவேண்டு மென்ற ஆயத்தங்கள் எதுவும் அவர்கள் செய்து வைக்கவில்லை.

“ஊரில் என்ன நிலை? அயலவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்?” என்று அறிய அச்சுதன் வெளியே சென்றான்.

அன்னமுத்தாச்சி, மனோன்மணி, காவியா எல்லோரும் தமக்குத் தேவையென்று தோன்றிய பொருட்களை எடுத்து ஒவ்வொரு தோற்பையினுள் வைத்தனர்.

சஞ்சீவன் சில புத்தகங்களை எடுத்து வைத்தான், “புத்தகங்க ளெள்ளாம் காவேலாதடா, போற இடத்திலை படிக்கப் போறியோ? வந்து படிக்கலாந்தானே,”

காவியா அவற்றை வாங்கி மீண்டும் மேசைமீது வைத்தாள்.

“முருகேசண்ணை வீட்டடியிலை ஷெல் விழுந்ததாம், எல்லாரும் மகாவித்தியாலத்திலை போயிருக்கலாமெண்டு வெளிக் கிடுகினம், என்னத்தை எடுத்தாலும் விட்டாலும் அடையாள அட்டையைப் பத்திரமாய் எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ” கூறிக் கொண்டே தானும் சில பொருட்களை எடுத்து ஒரு தோற்பையினுள் வைத்துக்கொண்டு அச்சுதன் புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கையில் “தொம்” அருகிலதிர்ந்த சத்தத்தோடு அவல அழுகைகளும் சேர்ந்து ஒலித்தன.

“கிட்ட எங்கையோ ஷெல் விழுத்திட்டுது கெதியாய் வெளிக்கிடுங்கோ”

அந்தப் பதற்றத்தில் “எதை எடுப்பது” எப்படிச் செயற்படுவது? என்பதே புரியாது போய்விட்ட குழப்பத்தில் “எடுத்தவை போதும், உயிர்தப்புவதே முக்கியம்” என்ற நோக்கில் புறப்பட்டார்கள்.

“பாட்டி, ஓவியாவின் ரை இந்தச் சாமான்களையும் உங்களின்ரை பாக்கிக்கை வைக்கவோ?”

காவியா சில பொருட்களை அன்னமுத்தாச்சியின் பையினுள் வைத்தாள்.

“அப்பனே முருகா”

எல்லோரும் வெளியே வந்ததும் ஆச்சி கதவைப் பூட்டி திறப்பைத் தன் பையினுள் வைத்தாள்.

திரும்பிப் பார்த்தால் கிராமமே ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்து கொண்டிருந்தது. சிலர் சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள் என்பவற்றிலும் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“நீங்களும் சைக்கிளைக் கொண்டு வாருங்களன்”

காவியா அச்சுதனுக்கு ஓர் ஆலோசனை கூறினாள் அச்சுதனுக்கும் - அது நல்லாதாகவேபட்டது.

“பாட்டி திறப்பைத் தாங்கோ.” என அச்சுதன் கேட்கவும் அன்னமுத்தாச்சி பையினுள் துளாவி அதை எடுக்க சில நிமிடங்களாகின. முன்கதவும் பூட்டு பழுதாகியதால் திருத்துவதற்கென இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்கொடுத்தார்கள். அது திருத்தும்வரை பூட்டுவதற்காகவென்று இந்தப்பூட்டைப் போட்டார், முன்னைய பூட்டைத் திருத்தக் கொண்டு சென்றவர். இதன் திறப்பு சிறியது.

“இந்தச் சின்னப் பூட்டைப்போட்டு, சாவியைத் தேடுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது,” ஆச்சி மனதிற்குள் புறுபுறுத்துக் கொண்டாள்.

அச்சுதன் கதவைத் திறந்து சைக்கிளை எடுத்து வருவதற்குள்

“என்ன யோசிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறியள், ஷெல் சிவசண்முகம் மாஸ்ரர் வீட்டிலை விழுந்து மாஸ்ரர் சரி, நிக்கிறது புத்திசாலித்தன மில்லை, கெதியாய் நடவுங்கோ.” என்று நடராசா மாஸ்ரர் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார்.

ஆச்சி சாவியை வாங்கி பைக்குள் வைப்பதற்கு முன்பே அவர்களின் கால்கள் அவசரப்பட்டு நடக்கத் தொடங்கின.

“சஞ்சீவன் பாட்டியின்ரை கையைப் பிடிச்சுக் கூட்டிக் கொண்டு வா. கவனமாய் எங்களோடை வரவேணும் சனநெருசல், இருட்டு காவியா மெல்ல நட. பாட்டி கெதியாய் நடந்து கொள்ள மாட்டா”. அச்சுதன் கூறிக்கொண்டே ஓவியாவை சைக்கிளில் இருத்தி, அதனை உருட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

ஆச்சி திறப்பை வைத்ததும் அவளிடமிருந்து பையை வாங்கிக் கொண்டு ஆச்சிக்கு அருகே நடந்து சென்றாள் மனோன்மணி.

தலைக்கு மேல் ஜிவ்வென இரைந்து சென்ற எறிகணைகள் வீழ்ந்து வெடிக்கும் சத்தங்களும் வேட்டுச் சத்தங்களும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. திடீரென இருபது முப்பது எறிகணைகள் தொடர்ந்து சென்று விழுந்து வெடித்தன,

“அப்பா இதென்னப்பா விடாமல் தொடர்ந்து வருகுது?” சஞ்சீவன் மிரண்டு போய் பாட்டியின் கையை விட்டுவிட்டு அப்பா வின் அருகே ஒன்றி நடந்துகொண்டு கேட்டான், அவனுக்குப் பதில் கூறமுடியாமல் ஓவியா கதறிக் கதறி அழத் தொடங்கினாள், போரைப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் இனம் புரியாத திகிலொன்று ஓவியா வள்ளே புருந்து அவளை அழவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“இதுதான் மல்ரிபரல் ஷெல் அதாவது பல்சூழல் எறிகணை எண்டு சொல்லுகினம், போய் விழுகிற இடத்திலை சரியான சேத மேற்படும்.”

“ஓம் அப்பம்மா, இவ்வளவு ஷெல்களும் விழுந்தால் எப்படியிருக்கும்?”

சஞ்சீவனின் வினாவிற்கு மனோன்மணி கொடுத்த விளக்கத் தைக் கேட்டு அவன் மனதிலே பயங்கரக் கற்பனையொன்று விரிய பதிலளித்தான்.

காவியா சைக்கிளிலிருந்து அழுத மகளைத் தூக்கிக் கொண்டாள், தாயை இறுக அணைத்தபடி தோளில் முகம் புதைத்து முதுகை இதமாக வருடி, கன்னத்தில் கன்னம் வைத்து ஆறுதல் கொடுக்க முனைந்தாள் தாய், மீண்டும் அதே எறிகணை.

“அப்பா” சஞ்சீவன் ஓர் அழுத்தங் கொடுத்து அச்சுதனை அழைத்தான்.

“அச்சுதன் இதிலை கொஞ்சம் ஆறிப்போட்டுப் போவமே? எனக்குச் சதுரமெல்லாம் பதறுகுது”

அன்னமுத்தாச்சியின் முகமெங்கும் முத்து முத்தாக வியர்த்தது.

“தண்ணி கொஞ்சம் தரவே பாட்டி?” காவியாகேட்டாள்.

“வேண்டாம் பிள்ளை. ஒண்டுக்கு இரண்டுக்குப் போறது கஷ்டம்”

பக்கத்திலிருந்த ஒரு கல்லில் அன்னமுத்தாச்சி இருந்து விட்டாள், அருகே காவியாவும் மகளை மடியில் சாய்த்தபடி அமர்ந்து விட்டாள்.

“அச்சுதன், சண்டை பலக்குமோடா?”

“நோர்வே, சர்வதேசம், கண்காணிப்புக் குழு எல்லாம் இருக்கேக்கை அப்பிடி நடக்காது”

ஆச்சியின் கேள்விக்கு காவியாதான் பதில் தந்தான், அந்தக்

கேள்வி அச்சுதனை ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குள்ளாக்கிவிட அவன் மௌனித்திருந்தான்,

காவியாவின் பதில் ஆச்சியை ஆசுவாசப்படுத்தியிருந்தது, சண்டை ஓய்ந்துவிடும், வீட்டிற்குப் போய்விடலாம், அன்ன முத் தாச்சிக்கு ஓரளவு களைப்பு மாறியதுபோலிருந்து, அவர்களுடைய பயணம் தொடர்ந்தது.

மகாவித்தியாலயத்தை வந்து சேர்ந்ததும் ஆச்சியையும் காவியாவையும் ஓவியாவையும் ஓரிடத்தில் இருக்கவைத்த பின்னர் மனோன்மணியையும் சஞ்சீவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வகுப்பறை கள் எதற்குள்ளாவது இடமிருக்கிறதா? எனப்பார்த்துவர அச்சுதன் புறப்பட்டான். இடம் கிடைத்தால் அங்கு மனோன்மணியையும் சஞ்சீவனையும் இடம் பறிபோகாது பார்த்துக்கொள்ள விட்டு வரலாம் என்பது அவனது எண்ணம்.

போன எங்குமே இடமிருக்கவில்லை, “என்ன செய்வது?” என்ற யோசனையுடன் நடந்துவரும் போது ஒரு வகுப்பறையின் அருகே நண்பன் நவரத்தினம் நின்றிருந்தான், அச்சுதன் இடம் தேடு வதைப் பற்றிக் கூறியதும் “வகுப்பறை ஒன்றிலும் இடமிருக்காது. இங்கை கூட்டிக்கொண்டு வா, ஏதோ சமாளிப்பம்.” என்றான். அச்சுதனுக்கும் வேறு வழி தெரியாததால் ஆச்சியையும், மனைவி, மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

அன்று இரவு குழந்தைகளைத் தவிர அனைவருக்கும் சிவராத்திரியாக அமைந்தது, பல்வேறு கதைகளுடன் பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது, “சண்டை ஓய்ந்துவிடும் வீட்டுக்குப் போய் விடலாம்” என்ற நம்பிக்கையும் அவர்களைவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது, பின்னிரவு நேரம் இரத்தினவேல் அங்கே வந்தான்.

“என்னாலை அங்கை இருக்க ஏலேல்லை, வந்திட்டன்” என்று அவன் கூறவும் “இது எல்லாருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற கவலைதான் என நவரத்தினம் ஆறுதல் கூற முற்பட்டான்.

“அதில்லையடாப்பா. சிவசண்முகம் மாஸ்ரர் வீட்டுக்காறர் எங்களுக்குப் பக்கத்திலை தான் வந்திருக்கினம், மாஸ்ரரின்ரை உடலை அங்கை விட்டிட்டு வந்திட்டினம், காலமைக்கும் போய்ப் பார்க்கேலுமோ எண்டு சந்தேக மாயிருக்கு.”

இரத்தினவேல் கூறியதைக் கேட்டு எல்லோரும் ஓரிரு கணங்கள் உறைந்து போயிருந்தனர்.

மனோன்மணியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் புரண்டது.

1987ல் இதே போல் அமைதி இதோ வந்துவிட்டது” என அவர்கள் எதிர்பார்த்த வேளையில் தொடக்கிய யுத்தத்தின் போது, அவளுடைய வயோதிபத் தாயை உயிருடன் விட்டுவிட்டு வந்து ஒரு மாதத்தின் பின் எலும்புகளாகக் கண்ட நினைவு! அதன்பின் எப் போதுமே அமைதி வந்ததாக வரும் ஆரவாரம் அந்த எலும்புகளைத் தான் அவளுக்கு நினைவூட்டும்,

அரசியல் நிலையை மற்றவர்கள் ஆராய அவள் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

போரின் உறுமல் ஓயவில்லை , அந்தச் சத்தங்களுடனேயே பொழுது விடிந்தது,

இரவு தோன்றிய போர்ப்பிரச்சனையிலிருந்து இப்போது வேறு பல பிரச்சனைகள் கிளைவிடத் தொடங்கியிருந்தன,

அடிப்படைத் தேவைகள் அனைத்திற்கும் எங்கே போவது? என்ன செய்வது? எதுவுமே தெரியவில்லை. குடிநீருக்கே அல்லாட வேண்டிய நிலை. காற்று...? அதுகூட போதிய வசதிகளின்றியும் சுகாதாரம் பற்றிய அக்கறையின்றியும் கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டத்தின் காரணமாக அசுத்தத்தைக் காவி வந்தது.

குழந்தைகளுக்கு நிலைமை புரியுமா? பசி அவர்களை அழ வைத்தது.

நேற்றிரவு “பனங்களிக்குள் மாவைப் போடாததால் அது பழுதுபடாது தவறிவிட்டது” என்று நினைத்தாள். இப்போது குழந்தைகளின் பசிபோக்க உணவு தயாரிக்கக்கூட எதுவுமற்ற நிலை.

ஓவியாவிட்கென்று கொண்டு வந்திருந்த ஒரு பிஸ்கற் பெட்டி இருந்தது. நவரத்தினத்திற்கும் மூன்று பிள்ளைகள், எடுத்துப் பிரித்தால் அரைவயிறும் கால்வயிறுமாக அவர்கள் பசி போகும், ஆனால் அடுத்த பொழுது ஓவியாவிட்கு...?

“அது ஆண்டவன் சித்தம்” என்று, அன்னமுத்தாச்சியின் பையைத் துளாவி அந்த பிஸ்கற் பெட்டியை எடுத்து வந்து காவியா பங்கிட்டாள்.

அச்சுதன் எங்கிருந்தோ ஒரு போத்தலில் சிறிது கொதிநீர் கொண்டு வந்தான். காவியா பால்மாவை அதற்குள்ளேயே போட்டு கலக்கி ஓவியாவிட்குக் கொடுக்கவென ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில்

“பாக்கிக்குள்ளே வீட்டுத்திறப்பு கிடக்கு, கவனம் பிள்ளை .” என்றாள் ஆச்சி,

“நான் திறப்பை எடுக்கேல்லைப் பாட்டி” எனப் பதிலளித்தாள் காவியா.

“வீட்டை போன உடனை அந்தப் பூட்டுத் திருத்தியாச்சோ எண்டு பார்த்து அதைப் போடுவிக்கவேணும்.” ஆச்சி மனதிற்குள் தீர்மானமெடுத்துக் கொண்டாள்.

“வீட்டிலே ஐஞ்சாறு சோப் கிடக்கு. ஒண்டைக் கூட எடுத்து வராமல் விட்டிட்டன்”

“ஏன் உமக்கு இப்ப சோப்?” காவியா கூறியதைக் கேட்ட அச்சுதன் ஏளனங்கலந்த குரலிலே கேட்டான்

“இரவு ஓவியாவைப் படுக்கவைத்த துணியை நனைச்சுப் போட்டாள், வீட்டிலே கேட்டு, காற்சட்டை களட்டி “சூ” போறவள், இப்ப காற்சட்டையை நனைச்சுப் போறாள். எல்லாம் தோய்ச்சுக் காயப்போட வேணும்.”

“இதெல்லாம் எங்கை போய்ச் செய்யப்போறீர்? தண்ணி தேடப் படுகிறபாடு.” அச்சுதன் விரக்தியாகப் பதிலளித்தான்.

“வீட்டிற்கு எப்ப போகலாம்?” மனம் ஏங்கியது.

மதியம் அண்மிக்க அன்னமுத்தாச்சிக்கு நாவரட்சி அதிகமாகியது, இதுவரை அங்கு சாய்ந்து படுக்க மறுத்திருந்தவளுக்கு இப்போது இருக்க இயலவில்லை, மாற்றுச் சேலையாகக் கொண்டு வந்திருந்ததை எடுத்து நிலத்திலே விரித்து படுக்கவென எண்ணியவள், அந்தத் திறப்பின் நினைவுவரவே பையினுள் கையை வைத்து இயன்றளவில் தேடினாள்,

சாவியைக் காணவில்லை.

உடல் அயர்ச்சியையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, ஒவ்வொரு பொருளாக எடுத்துத் தேடினாள், ஆனால் அதைக் காணவில்லை, தன் சேலையையும் நன்கு உதறித் தேடினாள்.

அதைக் காணவேயில்லை.

என்ன நடந்திருக்கும்? அவசரமாக வைத்தபோது கைதவறி விழுந்திருக்குமோ?

ஓவியாவின் பொருட்களை வைத்தெடுக்கும்போது தவறியிருக்குமோ? அன்னமுத்தாச்சி சரிந்து படுத்தாள்.

மூளை எழுந்திருந்து சாவியைத் தேடியது.

பையைச் சரிவரப் பார்க்கவில்லையோ? திறப்பும் சிறியது. எங்கேயாவது செருகுப்பட்டிருக்குமோ?

“பாட்டி ஓவியாவின்ரை பாலிலை கொஞ்சம் குடிக்கப் போறீங்களே? தேத்தண்ணி கூட இல்லாமல் எவ்வளவு நேரம் இருக்கப் போறியள்?”

காவியா பாலுடன் அருகே வந்தமர்ந்தாள், ஆச்சி எழுந்து இருந்துகொண்டாள், நா வரண்டுகிடந்தது, ஆத்மா, நீரைத்தேடித் தவிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. இரண்டு வாய் குடித்தாள், குழந்தைப் பால்மா, மனம் வயிற்றைக் குமட்டியது.

நவரத்தினத்தின் மகள் வாணி அந்தப் பாற்போத்தலையே பாடத்துக்கொண்டிருந்தாள், அடுத்த வாய் குடிக்கமுடியவில்லை.

“அந்தப் பிள்ளைக்குக் குடு மேனை.”

“சஞ்சீவனுக்கு பிஸ்கற்ரைவிட தண்ணீர்தான் கொடுத்தது.”

காவியாவினுள் சஞ்சீவன் பற்றிய எண்ணம் பளீரிட்டாலும் வாணியின் பார்வை அந்த இரு மிடறு பாலை அவளுக்குக் கொடுக்க வைத்தது,

பிள்ளைகளுக்குப் பால் வேண்டு மென்றுதான் பன்னிரண்டா யிரம் ரூபாவுக்கு பசு வாங்கி வளர்த்தார்கள்.

“பாவம். அந்தப் பசுவும் கன்றும் இப்ப என்ன பாடோ?” காவியா கவலைப்பட்டாள்.

“எப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம்?”

மனம் தவித்தது,

“வீட்டுக் கிணற்றின் தண்ணீர் குடித்தால் போதும்”

அன்னமுத்தாச்சி ஒரு பெருமூச்சுடன் மீண்டும் தனது பயணப் பையை ஆராயத் தொடங்கினாள், அந்தச் சாவியை காணவில்லை, வீட்டுத் திறப்பை கவனமின்றி வைத்ததற்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். பயணப்பை வைத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி, கண்பார்வையைத் தீட்சண்யமாக்கித் தேடினாள்,

அதைக் காணவில்லை.

“அப்பனே முருகா!”

கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டு, படுத்துக்கொண்டாள், போர் தொடங்கிய அந்த நிமிடத்தில் உயிரை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தால் போதுமென்று தோன்றியது. உண்மைதான், ஆனால் நேரம் மெல்ல மெல்ல நாட்களாகியபோது, அந்த உயிரும் அது குடியிருக்கும் உடலும் வாழ எத்தனையோ பொருட்கள் தேவைப்பட்டன.

அச்சுதனும் நவரத்தினமும் அலைந்து திரிந்து, தேநீர், பிஸ்கற் என அகப்பட்டவற்றைக் கொண்டு வந்த பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

இப்படியே வாழமுடியுமா? போர் ஓயாதா? வீட்டுப் பக்கம் போக முடியாதா?

எல்லோரும் ஏங்கித் தவித்தார்கள்.

பாணும் சமைத்த உணவும் வழங்கப்பட்ட போதும் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூட போட்டியிடும் நிலை.

“ஏதாவது சாப்பாட்டுச்சாமான் கிடைத்தாலும் எக்கச்சக்க விலை சொல்லுறாங்கள், கையிலை கொண்டு வந்த காசும் முடியுது.”

அச்சுதன் கூறியபோதுதான் அன்னமுத்தாச்சிக்கு அந்த நினைவு வந்தது.

“சீட்டுக்காசை எடுத்த அண்டைக் குத்தானே சண்டை தொடங்கினது, அதை எடுத்துக் கொண்டரமறந்திட்டன்.”

ஆச்சி கூறியதும் எல்லோரும் திகைத்துப் போனார்கள். ஒரு இலட்சம் ரூபா சீட்டு. எண்பத்தையாயிரம் எடுத்தது, ஏறும்பு சேர்த்த மாதிரி சேர்த்த காசு. அதனை வைத்து கண்ட கனவுகள் பல, இந்தக் கணத்தின் தேவை பணம்.

“என்ன அப்பம்மா நீங்கள்...”

தன்னை மறந்து காரமாக ஆரம்பித்த அச்சுதனை ஊடறுத்தாள் மனோன்மணி.

“அந்தப்பதகளிப்பிலை எதுதான் நினைவு வரும்? மாமி கவனமாய்த்தான் வச்சிருப்ப, போய் எடுக்கலாம்,”

அன்னமுத்தாச்சியின் மனம் அமைதியடையவில்லை, அவள் பறக்கத் துடித்தாள்,

“இந்தச் சண்டையிக்கை ஒரு கள்ளனும் போகான், வீட்டை போய் எடுக்கலாம்”

மனோன்மணி ஆறுதல் கூறினாள், அவளுடைய மனதையே அந்தச் சொற்கள் ஆறுதற்படுத்தவில்லை.

போரின் உறுமல்கள் சற்றுத் தணிவது போலத் தோன்றியது. இப்படியே குறைந்தால் மறுநாள் வீடுகளைப் போய்ப்பார்க்கக்கூடியதாக இருக்குமென்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

“வீட்டுக்குப் போகலாமென்றால்.... இந்தச் சாவியைக் காணவில்லையே!” அன்ன முத்தாச்சியின் கவலை கூடியது.

“அச்சுதன், அந்தச் சாவியை இன்னும் எடுக்கேல்லை மேனை.”
அச்சுதன் அருகே அமர்ந்திருந்தபோது ஆச்சி பேச்சை மெல்ல
ஆரம்பித்தாள்;

“அதுக்கொரு அவசரமுமில்லை அப்பம்மா, அதையே
யோசிச்சுக்கொண்டிருக்காதையுங்கோ”

அச்சுதன் அலட்சியமாகப் பதிலளித்தது அவளுக்கு
ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

“வீட்டுக்குப் போகவிட்டால் சாவி தேவையென்றது கூட
இவனுக்குத் தெரியாதா?” மனம் கேட்டுக்கொண்டது.

மனோன்மணிக்கு மாமியாரின் மனப் பதற்றம் புரிந்தது.

“நானொருக்கால் பாக்கைப் பார்க்கட்டுமோ?”

“அதுக்கென்ன ஒருக்கால் பாருமன்”

மனோன்மணியின் தேடலுக்கும் பலன் கிடைக்கவில்லை.
அன்று சப்தங்கள் பெருமளவு ஓய்ந்திருந்தன, ஊரடங்குச் சட்டம்
தளர்த்தப்பட்ட பின் ஆண்கள் சேர்ந்து வீடுகளைப் பார்க்க போவ
தென்று தீர்மானித்தார்கள்.

வீட்டிலிருந்து எடுத்துவர வேண்டிய பொருட்களை
ஒவ்வொருவரும் கூற காவியா ஒரு சிறுதுண்டுக் காகிதத்தில் குறித்து
அச்சுதனிடம் கொடுத்தாள்.

“நாங்களும் வந்து வீட்டிலை இருந்தாலென்ன? இப்பிடி
எவ்வளவு நாள் இருக்கிறது?”

“சண்டைக்குப்பிறகு ஊர் எப்பிடி இருக்குதோ? போய்ப்
பார்ப்பம், இருக்கேலு மெண்டால் போவம்,”

காவியாவிற்கு ஆறுதல் கூறுவதுபோல் அச்சுதன் பதிலிறுத்
தான்,

“சாவியைக் காணேல்லை மேனை, என்ன செய்யப்போறாய்?”
அன்னமுத்தாச்சி பையைக் குடைந்தவாறே கேட்டாள், அச்சுதன்
விரக்தியாகச் சிரித்தான்,

வீடு பூட்டியபடி இருக்குமா?

“உந்தச் சண்டைக்கை ஒரு கள்ளனும் போயிருக்கேலாது”

மருமகள் ஆறுதலுக்காக கூறிய மனதிற்குள் வைத்திருந்த
சொற்களை ஆச்சி கூறினாள், அச்சுதன் மௌனமாயிருந்தான்.

காலை பத்துமணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்டது.
போகத் தயாராயிருந்தவர்கள் புறப்பட்டனர்.

“மறக்காமல் எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வா, துண்டு எடுத்திட்டியே?”

மனோன்மணி அச்சுதனுக்கு நினைவூட்டினாள்.

“சாவியில்லாமல் எல்லாம் எடுக்கக் கஷ்டப்படப் போறான்.” ஆச்சி மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்,

“வீட்டு முன்பக்கமெங்கையேன் சாவி விழுந்துகிடக்கோ எண்டு பார் மேனை”

பயணப்பையுள் வைக்கும்போது தவறிவிழுந்து கிடந்தால் திறப்பை எடுத்து விடலாம் என்றொரு நப்பாசை அவளுள் தலை நீட்டியது.

மனதுள் குவிந்துகிடந்த சோகங்களினிடையே ஒரு சிரிப்பு அச்சுதனிடம் பிறந்தது, ஆச்சியை நோக்கி தலையசைத்து சிரித்து விட்டு அவன் புறப்பட்டான்.

நேரம் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

வீட்டை எப்படித் திறந்திருப்பான்? முந்திய பூட்டென்றால் திறப்பது கஷ்டம், இது அவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்காது, எப்படியும் திறந்திருப்பான், அப்பனே முருகா, கதவைத்திறந்து அந்தக் காசை எடுத்து போடவேண்டும்.“

தேவைப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளும் அது இருக்குமிடமும் நினைவில் வந்து கொண்டிருந்தது.

ஏன் இவ்வளவு நேரமாகிறது? எங்களுடைய வீடு திறக் கேலாததுதான் பிரச்சனையோ? ஊரடங்குநேரமாகப் போகிறதே.

தூரத்தில் அவர்கள் வருகிறார்கள், அதோ அச்சுதன், கையில் ஒன்றுமில்லை. கதவு திறக்கமுடியவில்லையோ?

அச்சுதனின் முகம் கவலையால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

“என்னப்பன்? என்ன பிரச்சனை?”

மகனின் முகம் பார்த்து மனோன்மணி காரணம் தேடினாள்,

அச்சுதனின் கண்கள்...? அவனுடைய தந்தை காலமான போதுதான் இந்தக்கலக்கத்தை காவியா கண்டிருக்கிறாள், அந்தக் கண்களுள் கண்ணீர் வெளிவரத் தயாராய் நின்றது.

“சாவியைக் காணவில்லை எண்ட தாலை...” அன்னமுத்தாச்சி கேட்கத் தொடங்க, அச்சுதன் கம்மிய குரலில் பதில் கூறினான்,

“அங்கை எங்களின்ரை வீட்டையே காணவில்லை அப்பம்மா”

- ஞானம் - ஏப்ரல் - 2007

சரக்க இக்கதவம் திறப்பிம்மினே

இரவு சிறுகதை வேலைகளை முடித்து விட்டு, கண்ணாடியையும் எடுத்து அணிந்து கொண்டு, கையிலே ஒரு சஞ்சிகையை எடுத்து வாசிக்கலா மென்று இருந்தபோதுதான் புவனமலருக்கு மதியம் வந்த கடிதத்தை சமையல் அவசரத்தில் பிரித்துப் பார்க்காமலேயே வைத்தது நினைவிற்கு வந்தது.

ஊர்க் கோவிலிலிருந்து வந்த கடிதம். அங்கு திருத்த வேலைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பும் திருப்பணிகள் பற்றி கடிதம் வந்து, அவர் காசனுப்பினாள்.

எல்லாப் பொருட்களும் விலையேறிவிட்டன. அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் சீமெந்து, கல், மணல் எல்லாவற்றிற்குமே தட்டுப்பாடு மேலும் பணம் தேவைப்படுகிறதோ?

கடிதத்தைப் பிரித்த போது, கோவில் கும்பாபிஷேக அறிவித்தல் மஞ்சளாய் மலர்ந்தது.

புவனமலரின் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள சிவன் கோவில். சிறுவயது முதல் நித்தம் வணங்கிய கோவில். வீட்டு முற்றத்தை விட்டு வெளியே வந்தால் கோவில் வீதி. அவள் ஓடி விளையாடி, புரண்டெழுந்து வளர்ந்த தெல்லாம் அந்த வீதியிலே தான் திருவிழாவென்றால் அவள் கோவிலே கதியென்றிருந்த காலமுமொன்றிருந்தது.

கோவிலுக்குப் போய் எத்தனை ஆண்டுகள்!

2005ஆம் ஆண்டு திருவிழாவின் போது போய் வந்தது, அப்போது சமாதான ஒப்பந்தங்காரணமாக A-

9 வீதி போக்கு வரத்துச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அதனால் கொழும்பிலிருந்து போய்வந்தாள்.

இப்போது யாழ்ப்பாணத்திற்கு தரைவழிப் பாதை எதுவும் இல்லை. அங்கு போவதானால் திருகோணமலைக்குப் போய் அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் போகவேண்டும். அல்லது இரத்மலானையிலிருந்து விமான மூலம் செல்லவேண்டும். இந்தப் போக்கு வரத்துகள் இடையிடையே ஒவ்வொரு காரணத்துடன் நின்றுவிடும் போது மக்கள் படும் அவலம் சொல்லி விளங்கவைக்க முடியாது. இதனால் யாழ்ப்பாணம் போகும் எண்ணத்தையே அவளது குடும்பத்தினர் விட்டு விட்டார்கள்.

கும்பாபிஷேகத்திற்குப் போனால் கோவில் கும்பாபிஷேக தரிசனமுங்கிட்டும். அக்கா வீட்டினர், மச்சாள் வீட்டினர் என உறவினர்களையும் சந்தித்துக் கொண்டு வரலாம்.

கணவன் என்ன செய்கிறாரென எட்டிப்பார்த்தாள் புவன மலர். நல்லவேளை சந்திரசேகரன் பத்திரிகைதான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தொலைக் காட்சியில் செய்தி பார்க்கத் தொடங்கி விட்டால் இடையே கதைக்கமுடியாது.

புவனமலர் கும்பாபிஷேக அழைப்பிதழுடன் கணவனின் முன்னே போய் அமர்ந்தாள். சந்திரசேகரனின் பார்வை பத்திரிகையிலிருந்து புவனமலரிடம் வந்தது.

“எங்கடை சிவன் கோவில் கும்பாபிஷேகமாம்” அவள் அழைப்பிதழை நீட்டினாள்.

“எந்தச் சிவன் கோவில்?” வினாவுடன் அதனை வாங்கியவர் “ஓ! உங்கடை வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற கோயில்” என முடித்தார்.

“போய்ப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கப்பா”

“யாழ்ப்பாணத்திற்கோ?”

அந்தக் கேள்வியே மறுப்பைத் தெரிவித்தது.

“போய்க் கனகாலம் ஆக்கள் போய் வருகினம் தானே?... அவள் தயக்கத்துடன் இழுத்தாள்.

“அம்மாவுக்கு ஆசையாயிருக்கெண்டால் போய் வரட்டுமன் அப்பா. அவ வேலைக்குப் போறவ எண்டில்லைத் தானே. வாறதிலே ஏதும் பிரச்சினையெண்டால் போக்குவரத்து தொடங்குமட்டும் அங்கை நிண்டும் வரலாந்தானே.

சும்பியூற்றரிலிருந்து திரும்பாமலே உரையாடலின் உட்புகுந்

தான் கவிதரன்.

“என்னை மட்டும் போகச் சொல்லுறியளோ?” புவனமலர் அதிர்ச்சியுடன் கேட்டாள்.

“யாழ்ப்பாணத்து போக்குவரத்து திடீரெண்டு நிக்கும். நாங்கள் வேலைக்குவரவேணுமெல்லோ? அதைவிட கப்பலிலை போறதெண்டால் திருகோணமலையிலை தங்கக்கூடிய ஒழுங்குகள் செய்யவேணும். கப்பல் எப்ப போகுமெண்டது சரியாகச் சொல்லே லாது. அங்கை போக கப்பல் ஓடாமலும் நிண்டிடும்.”

“நாங்கள் பிளேனிலை போவமம்பா”

சந்திரசேகரின் விளக்கத்தின் நடுவே குறுக்கிட்டாள் புவனமலர்.

“அதெண்டாப்போலை ஒழுங்காய் ஓடுதே? போக்கு வரத்து சீ யெண்டுபோம். போகவர பிளேனுக்கு மட்டும் ஓராளுக்கு இருபதி னாயிரம் வேணும். திரும்பிவரவெண்டு காசையும் கட்டிப்போட்டு லீவுமுடிஞ்சும் வேலைக்கு வர முடியாமல் அவங்களிட்டை கெஞ்சிக் கொண்டு தவங்கிடக்க வேண்டி வரும்.”

சந்திரசேகரன் உறுதியாகத் தனது மறுப்பை வெளியிட்டார்.

“நாங்கள் வரவேணுமெண்டில்லையம்மா. யாழ்ப்பாணத் தானே. நீங்கள் தனியப் போட்டுவாங்கோ”

கவிதரனும் தனது முடிவைக் கூறிவைத்தான், “உங்களின்றை சாப்பாடு...”

“அதைப் பற்றி யோசிக்காதையுங்கோ. அக்கா கிருலப்பணையிலை தானே இருக்கிறா, அங்கை சாப்பிடுவம்”

புவனமலர் பேசத்தொடங்கு முன்னரே கவிதரன் பதிலிறுத்து முடித்துவிட்டான்.

“அவ படிப்பிக்கப் போறவ. எல்லோருக்கும் சமைக்கச் சொல்லுறது சரியில்லை.”

“சமைக்கிறதோடை கொஞ்சம் கூடச் சமைக்கிறது கஷ்டமே? சரி, அவவுக்கு கஷ்டமெண்டாலும் எத்தினை கடை களிருக்கு, எங்களைப் பற்றி யோசியாதையும் அங்கை போய் ஏதாவது காரணத் தாலை வரமுடியாமல் போனாலும், பதற்றப் பட்டு, அதுஇதெண்டு அங்கை இருக்கிறவையை கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது. ஒருமாதிரி சமாளிச்சு போக்குவரத்து சரிவந்த பிறகு வாரும். எதுக்கும் ஆயத்த மாய்போம்.”

மகளைப் பற்றிய அக்கறை மறைந்து திரும்பி வருவது பற்றிய கலக்கம் கணவனின் அறிவுரையைக் கேட்டதும் தலை தூக்கியது.

“அம்மாதானே அக்காவை கெட்டிக்காரியாய் வளர்த்திருக்கிறா. அப்பிடி ஏதாவது பிரச்சினையெண்டாலும் அக்கா எங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளுவா எண்ட நம்பிக்கையோடை அவ அங்கை நிண்டிட்டு வருவா.”

கவிதரன் கேலியாகக் கூறியது மகள் கவிப்பிரியாவைப் பற்றிய நினைவையும் இழுத்து வந்தது. திருமணமாகிக் கணவனுடன் வாழும் அவள் கருவுற்றிருக்கிறாள். இந்தநேரம் அவளுக்கு உதவியாக இருப்ப தற்குப் பதிலாக உபத்திரவமாகி விடுவேனோ என சிந்தனை ஓடியது.

“அதெல்லாம் சரி, எப்ப போகவேணும்? பிளேன் எண்டாலும் உடனை இடம் கிடையாது.”

சந்திரசேகரன் நிகழ்ச்சி நிரலைப் பார்த்தார்.

“20ந் திகதி பின்னேரம் தொடங்கி நடக்குது. 23 கும்பாபி ஷேகம் 19 போனால் நல்லது. இரண்டு கிழமைக்கு மேலை கிடக்கு.” புவனமலர் தன் எண்ணத்தைக் கூறினாள்.

மறுநாள் கவிதரன் போய் விமான இட ஒதுக்கீடு செய்வதென முடிவெடுத்தார்கள்.

தனியாகப் போவதென்பது அவளுக்கு ஏதோ மனச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. போகாமலிருக்கவும் மனமில்லை.

அவளுடைய பெற்றோர்களும் இப்போது இல்லை. உடன் பிறந்தவர்களிலும் அக்காவும் அண்ணாவும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். சின்னக்காவும் தம்பியும் தங்கையும் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் ஒவ்வொரு தேசத்திலிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை தங்கைக்குத்தான் சீதனமாகக் கொடுத்தார்கள். அவள் தனது மூத்த மகளுக்குக் கொடுத்தாள் கனடா விலே வாழப்போகும் தனக்கு யாழ்ப்பாணத்திலே வீடெதற்கு என்று அவள் அதை விற்றுவிட்டாள். இப்போது புவன மலரின் பிறந்த ஊரில் கிட்டிய உறவினர்கள் கூட இல்லை கும்பாபிஷேகத்திற்குக் கூட வேறெங்காவது நின்று தான் போகவேண்டும்.

அவளைப் பொறுத்தவரை அந்தக் கோவில்தான் தாய் வீடாக மனதிற்குத் தெரிகிறது. அங்கே போனால் சொந்த வீட்டிற்குப் போன ஆத்ம திருப்தி வரும். அங்கே போயிருந்து பழைய நினைவுகளுள் நீச்சலடிப்பது ஓர் அற்புத அனுபவம்.

சென்ற முறை போனபோது அக்காவும் அவுஸ்திரேலியா

விலிருந்து வந்திருந்தாள். அதன் பின் அக்காவை புவனமலர் சந்திக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் மரணச் செய்திக்கு வீட்டிலிருந்து அழும் விதியாகிவிட்டது.

பழைய நினைவுகள்..... பழைய நினைவுகள்.....

இரவு மணி இரண்டு உறக்கம் வரவேயில்லை. அதன் பின்பு வந்த உறக்கமும் ஏதேதோ கனவுகளுடன் கலந்து நிம்மதியற்ற தொன்றாய்ப் போனது.

“அம்மா 19ந் திகதி மட்டும் இடமில்லை. 20ந் திகதி மூன்றாவது பிளைற்றிலைதான் இடம் கிடைச்சிருக்கு.”

மதிய உணவிற்காக வந்த கவிதரன் கூறியதும் அவளுக்கு திக்கென்றது.

“மூன்றாவதா? யாழ்ப்பாணத்திலை இரவு ஊரடங்குச் சட்டம் தொடர்ந்திருக்கு. பின்னேரமானாலே வாகனங்கள் ஓடாதாம். சன நடமாட்டமே குறைஞ்சிடுமாம். அவள் யோசனையுடன் கூறினார்.

“பலாலி விமான நிலையம் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயத்திலை இருக்கு. அங்கையிருந்து கட்டுவன் மட்டும் படையினர் தான் கொண்டுபோய் விடுவினம். கட்டுவனிலை யிருந்து யாழ்ப்பாண நகரம் மட்டும் விமான சேவையினர் கொண்டு போய் விடுவினமாம். நந்தினி பெரியம்மா வீட்டிலையிருந்து யாரை யாவது அங்கை வரச் சொல்லுவம். மற்ற விமான சேவையும் ஓடேல்லையாம், நாங்கள் விரும்புற நாள், விரும்புற நேரம், இடம் எடுக்கேலாதம்மா, இதுக்கே தவமிருந்து நாய்ப்பாடுபட்டு எடுக்கவேண்டியிருக்கு.”

அவன் மிகுந்த கஷ்டப்பட்டுத்தான் விமானப் பயணச் சீட்டு பெற்றிருக்கிறான். “என்பதை அவன் பேசிய தோரணையே கூறி, அவளை மேலே பேசவிடாது செய்து விட்டது.

அன்று 20ம் திகதி காலை 8.30 மணிக்குத்தான் வெள்ள வத்தையிலுள்ள விமான சேவை ஸ்தாபனத்திற்கு வருமாறு கூறியிருந்தனர். அங்கிருந்து அவர்கள் பேருந்து மூலம் இரத்தமலாணை விமான நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

அதிகாலையிலேயே உறக்கம் ஓடிவிட்டது. வீட்டை விட்டுச் செல்வதால் மனதிற்குள் ஓர் அந்தர நிலை கோவில் தரிசனங் கிட்டப் போவதில் ஒரு மகிழ்வு இரண்டும் கலந்து மனது தவித்தது. மூவுருளி ஒன்றில் வெள்ளவத்தைக்குப் போனாள்.

அங்கே அன்று விமானம் ஓடாது என்னும் அறிவித்தல் எதிர்கொண்டது. எதிர்பாராத தாக்குதல்.

மீண்டும் எப்போது போகலாம்?

மறுநாள் விமானம் ஓடுமாம், ஆனால் எல்லோருக்கும் இடமிருக்காது.

வசவுகள்... சண்டைகள்...

காவலிருந்து இடிபட்டு, தள்ளப்பட்டு ஒரு மாதிரி அந்த உத்தியோகத்தரை அணுகி கெஞ்சி, மன்றாடி, மறுநாள் மூன்றாவது விமானத்திலிடம் பெற்று, பயண அனுமதிச் சீட்டிலும் பதிந்து, வீடு திரும்பும்போது மதியம் கடந்திருந்தது.

“போகாமல் விடுவோமா?” என்றெண்ணவைத்த நிலை மனம் முழுவதும் ஏமாற்றம் வியாபித்து, கவலையாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

கணவனுக்கும் மகனுக்குமாக சில நாட்களுக்கென உணவு தயாரித்து குளிர்சாதனப்பெட்டியில் வைத்திருந்ததால் அதை எடுத்து சூடாக்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துவிட்டாள். உடலும் மனமும் களைத்திருந்தது.

இப்போது கோவிலிலே பந்தல்கள் போட்டு, யாக குண்டங்கள் அமைத்து, கும்பங்கள் வைத்து கும்பாபி ஷேகத்திற்கு வேண்டிய சகல காரியங்களும் முடிந்து ஆரம்ப கிரியைகள் நடந்து கொண்டிருக்கும். நாளைக்கு நடக்கும் கிரியைகளைப் பார்க்கலாமென்றால் போகக் கிடைக்கவில்லை.

எதுவோ எண்ணெய் காப்புக்கு முன் போகக்கிடைத்திருக்கென்று திருப்திப்பட வேண்டியதுதான். மனதிற்குள் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாள்.

கோவில் திருத்த வேலைகளுக்காக சுவாமி விக்கிரகங்களை எடுத்துவந்து ஓரிடத்தில் பாலஸ்தாபனம் செய்து, அவ் விடத்தில் பூசை செய்து வருவார்கள். கும்பாபிஷேகத்திற்கு முன் நடைபெறும் கிரியைகளில் இந்த விக்கிரகங்களை எடுத்துச் சென்று அந்தந்த மூலஸ்தானங்களில் பிரதிஷ்டை செய்வதும் ஒன்றாகும். அதன்பின்பு பக்தைகள் அந்த விக்கிரகங்களுக்கு எண்ணெய் சாத்தும் நிகழ்வுதான் எண்ணெய் காப்பு.

எண்ணெய்யை அள்ளி இறைவனின் திருமேனி முழு வதும் சாத்தும் போது இறைவனைத் தீண்டுமின்பம் தோன்றும். அவள் நாடோறும் வணங்கிய இப்போதும் மனதிலெண்ணி வணங்கி வரும் இறைவனுக்கு எண்ணெய்க் காப்பு வைக்கக் கிட்டுவது பெரும் பேறாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

இரவு படுத்தால் உறக்கம் வரமறுத்தது. மனம் கோவிலையே சுற்றிச்சுற்றி வந்தது.

ஏன் போக முடியவில்லை? என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? பாவஞ் செய்தவர்கள்தான் இங்கே பிறந்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. எந்தப் பிரச்சினையுமில்லாம லிருந்திருந்தால் எப்படியிருந்திருக்கும்! கோவிலுக்குப் பக்கத்து வீட்டிலிருந்தே கும்பிட்டிருக்கலாம். ஒன்றென்ன! எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு மென்று வீடுகள் கட்டி ஐந்தாறு வீடுகளாவது இருந்திருக்கும்.

அந்தக் காலத்திலே பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் ஹட்டனிலிருந்தார்கள். மாமாவும் மாமியும் நீர்கொழும்பிலிருந்தார்கள். கோவில் திருவிழாவென்றால் எல்லோரும் ஊருக்கு வந்து விடுவார்கள். எல்லோருடைய பிள்ளைகளு மாக ஒரே கும்மாளந்தான்.

அநுராதபுரத்தில் வேலை செய்த ஆசைமாமா லீவெ டுப்பது கஷ்டமென்று பெரும்பாலும் திருவிழாக்களுக்கு வர மாட்டார். ஆனால் தேருக்கு வந்துவிடுவார். ஒருநாள் மட்டும் லீவெடுப்பாராம். இரவு தபாற்சேவை தொடருந்தில் ஏறினால் காலையில் வந்து சேர்ந்து, தேர் பார்த்துவிட்டு, மாலையில் இங்கிருந்து புறப்படும் தபாற் சேவை தொடருந்தில் புறப்பட்டு, இரவே அநுராதபுரம் போய்விடுவா஁. ஒரு குட்டி உறக்கமும் போட்டு விட்டு காலையில் எழுந்து வேலைக்கும் போவாராம்

எல்லாம் பழங்கதையாய் மாறிவிட இந்தக் குட்டித் தீவிற்குள் இருக்கும் யாழ்ப்பாணம் போக இப்போது படும்பாடு!

அதிகாலையிலேயே தொலைபேசி அழைத்தது. எடுத்தால், அந்த விமானப் போக்குவரத்து ஸ்தாபனத்தி லிருந்துதான் அழைப்பு “உங்களுக்கு இன்றைக்குப் போக முடியாது. அது கான்சல் 22ந் திகதி செக்கன்ட் பிளைற் போட்டிருக்கு” என்றார்கள்.

“நேற்றைக்கு ரிக்கற்றிலையே போட்டுத் தந்தீங்களே.” புவனமலர் பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

“மன்னிக்க வேணும், ஒருநாள் மூன்று பிளைற்ஸ் ஓடேல்லை. அதாலை தான் இந்தக் குழப்பம்.”

புவனமலருக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

“நானொரு கோயில் திருவிழாவுக்கு போகவேணும். தயவு செய்து இன்டைக்கு ஒரு இடம் தாங்க்கோ.”

“கோயிலுக்குத்தானே. நாளைக்கும் போகலாந்தானே மடம்.

எங்களாலை இன்றைக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது.”

“கடவுளே, இது என்ன சோதனை?”

“சரி நாளையிண் டைக்குத்தானே கும் பாபிஷேகம். நாளைக்குப் போமன்.”

சந்திரசேகரன் ஆறுதல் கூறுவது போலச் சொன்னார்.

“இல்லை, நான் நேரை போய்க் கேட்டுப்பாக்கப் போறன். நேற்றைக் கெண்டு, பிறகு இன்டைக்கெண்டு ஏமாத்திறாங்கள். நாளைக்குப் போவனெண்டது என்ன நிச்சயம்? ரிக்கற் காசைத் திருப்பிக் கேட்டாலும் கனக்கக் கழிச்சக் கொண்டு இழுத் தடிச்சத் தான் தருவினமாம்.”

“அதுக்கென்ன, போய் முயற்சி செய்யுங்கோ அம்மா.”

கவிதரனும் ஆதரவாகக் கூறினான், அவர்கள் தனக்காக அனுதாபப்படுவது அவளுக்குப் புரிந்தது.

அந்த விமான சேவை ஸ்தாபனத்திற்குச் சென்று பின்பு தான் தன்னைப் போன்று ஒன்றல்ல பத்தல்ல சுமார் அறுபது எழுபது பேர்வரை நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

எத்தனையோ பாடுபட்டும் என்ன செய்தும் உள்ளே போக முடியவில்லை.

திடீரென்று அந்த எண்ணம் பளீரிட்டது.

பயண அனுமதிச் சீட்டில் அன்றைய திகதி பதியப்பட்டிருக் கிறது. வாசலில் நின்றவரிடம் அதைக்காட்டி உள்ளே சென்று விட்டாள்.

அங்கே, காலையில் தொலைபேசியில் கூறப்பட்ட பதில் கூறப்பட்டு திகதி மாற்றப்பட்டது. அவளுடைய கெஞ்சதலுக்குப் பதிலாக மற்றொரு காரணத்தையும் இப்போழுது கூறினார்கள். அடுத்தநாள் திருமணம் நடைபெறவேண்டிய மாப்பிள்ளை ஒருவர் அவசியம் போகவேண்டுமென்பதால் அவளுடைய பயணம் தள்ளிப் போடப்பட்டுவிட்டது.

இயலாமை மேலெழுந்து மனத்தை அழுத்த வீடுவந்து சேர்ந்தாள். பல்வேறு உணர்ச்சிகளால் உள்ளம் கனத்துப் போயிருந்தது. கணவனும் மகனும் காட்டிய அனுதாபம் கண்ணீரைத் தான் வரவழைத்தது.

எண்ணெய் காப்பு சாத்துவதென்று எவ்வளவு கற்பனை செய்தேன். ஏன் ஆண்டவன் இப்படிச் செய்துவிட்டார்?

இவ்வளவு நாட்களும் போகாத நான் இப்போது ஏன் வர வேண்டுமென்று நினைக்கிறாரோ? அந்தக் கோவில் பக்கமே போகாமலிருக்க எப்படி என்னாலியன்றது?

வீட்டை விட்டு வந்த மாதிரி....

சகோதரர்களைப் பிரிந்த மாதிரி....

எங்கள் வாழ்க்கை ஏனிப்படி...?

எண்ணெய்க்குப் பதிலாக கண்ணீரைக் காணிக்கை யாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

புவனமலரின் வீட்டிலேயே அவள்தான் கோவிலுடன் அதிக ஈடுபாடு. மார்கழி பிறந்ததும் அதிகாலையிலேயே எழுந்து நீராடி பஜனைக் கோஷ்டியோடு பாடிக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றி வந்து, கோவில் பூசை பார்த்து வணங்கி வீடு வந்த சிறுவயதுக் காலம் பெரிய வளானதும் பஜனைக் கோஷ்டியுடன் சுற்ற வீட்டில் அனுமதியில்லை. பூசைக்கு மட்டும் போவாள். நடேசரபிஷேக நாட்களில் தவறாமல் விடிகாலையிலேயே போய்விடுவாள்.

இப்போது அதிகாலை, இரவு என்றெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலே திரியமுடியாதாம், அந்தி ஆறுமணியுடன் எல்லாத்திருவிழாவும் முடிந்துவிடுமாம்.

அந்தக் காலத்திலே இரவிரவாகத் திருவிழா நடக்கும் மேளச் சபா, கதாப்பிரசங்கம், வில்லுப்பாட்டு என்று நடந்து விடியலிலே தான் சுவாமிவீதியுலா முடியும்.

புவனமலரின் அம்மா சின்னமேளம் என்ற நடன நிகழ்வு நடப்பதைப் பற்றி கூறுவாள். நாட்டுக் கூத்துகள் இரவிரவாக நடைபெறும்.

அந்தக் காலத்திலே மின்பிறப்பாக்கி போட்டு மின் விளக்குகளும் ஒலி பெருக்கிகளும் சில திருவிழாக்களிலே தான் உபயோகிக்கப்படும்.

யாருடைய திருவிழா திறம் என்று போட்டி. சில திருவிழாக்காரர் வீதியில் சிகரம் கட்டி அலங்காரம் செய்வார்கள். இந்த அலங்கார வளைவுகளை தயாரித்து வைத்திருந்து வாடகைக்கு விடுபவர்களிருந்தார்கள். எல்லாம் போரோடு போய்விட்டன.

அவை மட்டுமா போய்விட்டன?

மறுநாள் “என்னவாகுமோ?” என்ற பயத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்ற புவனமலர் இரத்தமலாளை செல்வதற்கென பேருந்தில் ஏற்றப்

பட்டு பயணத்தை ஆரம்பித்தாள். இரத்மலானைப் பகுதியில் காலி வீதியோரத்தில் பேருந்து நிறுத்தப்பட்டது. பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களில் பஸ் புறப்படும். விருப்பமானவர்கள் அதற்கிடையில் தேநீர் அருந்தலாம் என்றார்கள். நேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது, அரைமணி நேரமாகி ஒரு மணிநேரம் சென்றும் பேருந்து புறப்படவில்லை.

கடவுளே, என்ன நடக்கப் போகிறதோ!

ஏதோ தகவல் கிடைத்தது போலும் புறப்பட்டார்கள், பொருட்கள் பரிசீலனை, ஆட்கள் பரிசோதனை என்றெல்லாக் கெடுபிடிகளுடன் விமானப் பயணம் முடிந்து பலாலி வந்து சேர்ந்து யாழ்ப்பாண நகரில் வந்திறங்க பயணக்களைப்பு என்றால் என்னவென்று உடலுக்குப் புரிந்தது, மாலை நான்கு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது.

பிரயாணப் பொதிகளை இறக்கி வைத்திருந்தார்கள். புவனமலர் அவற்றினிடையே தனது பிரயாணப் பையைத் தேடினாள். ஓரிடமும் காணவில்லை.

விமானப் பயணச்சீட்டை அங்கே நின்ற உத்தியோகத் தரிடம் காட்டி பிரயாணப்பை பற்றி விசாரித்தாள்.

“உங்கள் பாக் வரவில்லை. நாளையிண்டைக்கு வரும்.” சர்வசாதாரணமாக அவர் கூறினார்.

“ஓரேயொரு பாக்தானே கொண்டுவந்தனான். அதை நீங்கள் கொண்டுவராவிட்டால் நாங்கள் என்ன செய்கிறது? அதுக்குள்ளே தானே எல்லாப் பொருட்களும்”

புவனமலர் பதற்றமும் கோபமுமாகக் கூறிக்கொண்டிருக்க அவர் அடுத்த வேலை பார்க்க நகர்ந்து விட்டார்.

“நான் நாளைக்கு செமினாரெண்டு வந்தனான். அதற்கு வேண்டிய பொருட்களெல்லாமிருக்கிற பாக் வரேல்லை. நான் செமினாருக்கு என்னெண்டு போறது? இதுகள் உடனே வராதெண்டு அங்கையே சொல்லியிருக்கவேணும்.”

புவனமலருக்கு அருகில் நின்றவரும் நியாயம் கேட்டுக் கொண்டு நின்றார். நியாயம் இங்கிருந்து பறந்துபோய் பலகால மாயிற்றே. நந்தினி அக்கா தூர நிற்பது தெரிந்தது. அக்காவிடம் போய் நடந்ததைச் சொன்னாள்.

“இது ஒரு பெரிய பிரச்சனை, எல்லாரும் சரியாய் கஷ்டப் படுகினம். என்ன செய்யிறது? ஏதோ சமாளிப்பம் வா.”

அக்கா கூறிக் கொண்டு முன்னே நடக்கவே அவள் தொடர

வேண்டியதாயிற்று.

வீடு வந்ததும் மாற்றுடை கூட அவர்களிடம் வாங்கும் நிலை. நாளைக்குக் கோவிலுக்குப் போகவேண்டும்.

அதற்கென ஆயத்தமாகிய சேலை சட்டையெல்லாம் கொழும்பில் தங்கிவிட்டன. இப்போது...?

“சேலை பிரச்சனையில்லை, சட்டை எங்கொருத் தரின்ரை சட்டையும் உனக்கு அளவுவராது... அ... கமலாக்கா தந்த சேலைக்கு இன்னும் சட்டை தைக்கேல்லை. துணியை புனிதாவிட்டைக் குடுத்து இரவு தைச்சு காலமை சட்டையைத் தரச் சொல்லிக் கேட்பம்.

நந்தினியக்கா சிந்தித்து ஒரு தீர்வு கண்டார்.

நந்தினியக்காவும் புவனமலரும் புனிதாவீட்டிற்குச் சென்ற போது மணி ஆறிற்கு மேல். இருள் கவியத் தொடங்கியிருந்தது.

“நாளைக் காலமைக்கு தாறது கஷ்டமக்கா. இப்ப கொஞ்ச நேரத்திலை லைற் நிப்பாட்டுவாங்கள். ஒண்டரை மணித்தியாலத் தாலைதான் பிறகு வரும். வீட்டு வேலையளும் பார்க்க வேணும். இப்ப இரவிலை தைக்கிறேல்லையக்கா.”

புனிதம் தனக்குள்ள பிரச்சனையை விளக்க, புவனமலரின் பரிதாப நிலையை அவளும் நந்தினியும் விளக்கி, விநயமாக ஒரு வேண்டுகோளை விட்டுவிட்டு திரும்பினர்.

“பத்தரை மணிக்கு கும்பாபிஷேகம். இங்கையிருந்து வெள்ளை வெளிக்கிடவேணும். வழியிலை கொள்வே வந்தால் போனபாடில்லை”

அத்தான் கூறியபோது புவனமலருக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

அது என்ன கொள்வே?

“படையினரின் வாகனத்தெடாரணி வீதியால் போகும் போது வேறை ஒருதரும் வாகனங்களிலையோ நடந்தோ அந்த வீதியால் போகமுடியாது,”

நந்தினி விளக்கமளித்தாள்.

“ஏன் போகமுடியாது?”

“வாகனங்களிலை கிளமோர் வைக்கினம். தற்கொலை தாக்குதல் நடத்துகினம். இந்தப் பிரச்சனைகளை தவிர்க்க எண்டு சொல்லுகினம்.”

பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு படுத்தார்கள். பின்னிரவு இரண்டு மணியிருக்கும் ஷெல் சத்தங்கள் புவனமலரை திடுக்கிட்டு

எழும்ப வைத்தன.

எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். பெரியம்மா நந்தினியக்காவின் அம்மா- மட்டும் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

இந்த வெடிகளெல்லாம் வீட்டிற்கு மேலால் போவது போன்று சத்தங்கள் கேட்கின்றனவே, எவ்வளவு பயங்கரம் அந்தச் சத்தங்கள் ஓயும்வரை அவளால் உறங்க முடிய வில்லை.

காலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து எல்லோரும் ஆரவாரப் பட்டு புறப்பட ஆயத்தமானார்கள், எல்லோரும் போகவேன வானொன்று ஒழுங்கு செய்தார்கள். அதுவும் வந்து விட்டது. புவனமலரின் சட்டை மட்டும் வந்து சேரவில்லை. அது வந்து அவள் புறப்பட எட்டுமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

வாளை சாரதி விரைவாக ஓட்டினார், பத்து நிமிடங்களை கடந்திருக்கும். வாளை வீதியிருந்து ஓர் ஒழுங்கைக்குள் திருப்பி நிறுத்தினார்.

“இரவு அடிபாடு நடந்ததுதானே. அதுதான் இப்பவே அவையின்ரை வாகனங்கள் போகத் தொடங்கிவிட்டது.” சாரதி கூறினார்.

“எவ்வளவு நேரம் செல்லும்?”

“அதைச் சொல்லலாது”

புவனமலர் கவலையுடன் கேட்ட கேள்விக்கு வந்த பதில் அந்தக் கவலையை அதிகரித்தது.

“இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்தும் கோவிலுக்கும் போக முடியாது போய்விடுமோ? இறங்கிச் சென்று ஆமியிடம் கதைத்து பார்த்தாலென்ன?”

அவளிறங்கி சில அடிகள் முன்செல்லவும் வீதியில் நின்ற படைவீரன் வரவேண்டாமென சைகை காட்டினான்.

“அவன் வரவேண்டாமெண்ண போகாதை, அவை ஒருதரையும் விடமாட்டினம் மேலிடத்து ஓடர் வருமட்டும் விட மாட்டாம் எண்டு சொல்லுவினம்”

நந்தினி அவளை மேலே செல்லவிடாது தடுத்தாள். நேரம் 9.30 இப்போது கும்பபூசைகள் ஹோமங்கள் என்று பல்வேறு கிரியைகள் கோவிலில் நடந்து கொண்டிருக்கும். நாங்கள் றோட்டிலை நிற்கிறோம்.

மணி 10.00 ஒரு விசில் சத்தங்கேட்டது. வாகனங்கள் எதிர்த்திசையிருந்து வந்தன, அவை ஓரளவு வந்து முடிய இங்கிருந்து

வாகனங்கள் புறப்பட்டன. ஒரே நேரத்தில் புறப்பட்டதால் நெரிசல், ஊர்ந்த வாகனம் விரைத் தொடங்கியது.

கடவுளே போய்ச் சேர்ந்துவிடவேண்டும். வேண்டுதல் பலிக்கவில்லை. வாகனம் வேகங்குறைந்து நின்றது, முன்னே வரிசையாகச் சில வாகனங்கள்.

“இது சென்றி பொயினர் எல்லாம் சோதிச்சுத்தான் விடுவாங்கள்.”

“கோயிலுக்கெண்டு சொன்னால் சிலவேளை விடுவினம்” ஒவ்வொரு வாகனமாக நகர இவர்களது வாகனம் பரிசோதிக்கு மிடத்தில் நின்றது.

“கோயிலுக்கு போறம்.”

அத்தான் தலையை நீட்டி சொன்னார்.

“கோயில் போறது சரி எங்கை போறது சரி இறங்கி செக் பண்ணவேணும். எல்லாம் இறங்கு.”

“இறங்கக்கூடியவை இறங்குங்கோ.” வான் சாரதி தன் கடமையைச் செய்தார்.

இளம் வயதினர் இறங்கினர். மற்றவர்களையும் ஒவ்வொரு வராகச் சுட்டிக்காட்டி அந்த வீரன் இறங்கச் சொன்னான். பெரியம்மாவை மட்டுந்தான் இறக்கவில்லை. அடையாள அட்டைகள் பார்த்து வாகனம் பரிசீலத்து, காப்பரண் பகுதி முடிவுவரை நடந்துசென்று, வாகனத்திலேறி புறப்பட்டோம்.

“அவசரப்பட்டதுதான் பிழை வாளை நிறுத்தின உடனை ஓராள் இறங்கிக் கதைத்திருந்தால் அதுவும் சிங்களத்திலை கதைச்சிருந்தால் மேலாலை சும்மா பார்த்துப்போட்டு விட்டிருப்பன், எல்லாரும் உள்ளுக்கை அசையாமலிருந்தது பிடிக்கேல்லை”

புவனமலர், பெரியம்மா கூறியதைக் கவனிக்கவில்லை . மனம் கோவிலிலிருந்தது.

நேரம் 10.20 கும்பாபிஷேகத்திற்கான எல்லா ஆயுதங்களும் முடிந்திருக்கும். கும்பம் தூக்கும் ஐயாவுக்கு தலைப்பாகை கட்டி மாலைபோட்டு, மரியாதை செய்து, கும்பம் தூக்கிபஞ்சுஹாரத்தி காட்டி கும்பம் வீதிவலம் வந்துகொண்டிருக்கும், முதலிலே பிள்ளையார் ஸ்தூபி அபிஷேகம் நடக்கும். எல்லா ஸ்தூபி அபிஷேகங்களும் முடிய உள்ளே சுவாமிக்கு அபிஷேகம் நடக்கும்.

“நேரம் போட்டுது, மஹா அபிஷேகந்தான் எங்களுக்குப்

பார்க்கக் கிடைக்கும் போலிருக்கு”

அத்தான் சொன்னாட. புவனமலரின் கண்கள் கலங்கின. இயன்றவரை முயன்று தன்னைக் கட்டுப்படுத்தினாள்.

“அது என்ன மஹா அபிஷேகம்?”

கும்பாபிஷேகம் முடிய மூலஸ்தானக் கதவை மூடிவிடு வார்கள். மூலஸ்தான மூர்த்தி தெரிகிற மாதிரி வாசலுக்கு வெளிப் பக்கம் பலிபீடத்திற்கிடையில் கண்ணாடிவைப்பார்கள்.”

“பலிபீடம் நந்திதேவருக்கு இந்தப்பக்கம் வைச்சால் மூலஸ்தானம் தெரியாதே”

அதுதான் மூலஸ்தான மூர்த்தி தெரியக்கூடியதாய் அந்தப் பக்கம் வைப்பார்கள். ஒரு பசுவைக் கொண்டு வந்து கதவு திறக்கும் போது தரிசனத்திற்காகக் கட்டுவார்கள். திருநாவுக்கரசுட திருமறைக் காடு கோவில் கதவு திறப்பதற்காகப் பாடின “பண்ணின் நேர்மொழி யானுமை பங்கரோ” எண்டு தொடங்குகிற திருப்பதி கத்தை ஒருவர் பாடுவார். பாடி முடிய திருக்கதவம் திறந்து தீபாராதனை நடக்கும். நேற்று சுவாமிக்கு எண்ணெய் காப்பு சாத்தின நாங்கள் இண்டைக்கு கண்ணாடியிலை தெரிகிற இறைவனுக்கு காணிக்கை போட்டு தொட்டுக் கும்பிடுவம், அதுக்குப்பிறகு ஒரு அபிஷேகம் நடக்கும் அதுதான் மஹா அபிஷேகம்.

அத்தானின் விளக்கமெதுவும் புவனமலரின் காதுகளுட் புகவில்லை மனம் அவதிப்படுகிறது.

வாகன நெரிசலைத் தவிர்ப்பதற்காக ஓரிடத்தில் வாகனம் தடுக்கப்படுகிறது. மேலே வாகனமெதுவும் செல்லமுடியாது. இறங்கி நடந்தார்கள் நெடுந்தாரம் பயணிக்கும் உணர்வு.

நிமிந்து பார்த்தாள். கோவிற் கோபுர கலசங்கள் நீராடிய புனிதத்துடன் மிளிர்ந்தன. கையெடுத்துக் கும்பிடுவதையும் தடுத்து உள்ளே ஓடச்செய்யும் அவசரமொன்று குடைந்தது.

ஏ9 வீதி திறந்திருந்தால் கும்பாபிஷேகம் என்ன மாதிரிப் பார்த்திருக்கலாம்.

உள்ளே அந்த பதிகத்தின் இறுதித் தேவாரம் ஓங்கி ஒலித்தது.

அரக்க னைவிரலால் அடர்த்திட்டநீர்

இரக்கம் ஒன்றிலீர் எம்பெரு மானிரே

சுரக்கும் புன்னைகள் சூழ்மறைக் காடனே

சரக்க இக்கத வம்திறப் பிம்மினே.

-ஞானம் - செப்ரெம்பர் - 2008

இன்றும் இன்றும்

கணபதிப்பிள்ளையர், வீட்டுக்கு வந்து நான்கு நாட்களாகிவிட்டன. வந்தவுடன் ஏதோ ஓர் இதம். அதன்மேல் ஒரு கணம். மூச்சு முட்டுவதுபோல் ஓர் இறுக்கம் என்ற கலவையுள் திணறியவர் இப்போது பழைய சூழல், பழைய உறவுகள், நிகழ்வுகள் எல்லாம் நினைவில் எழ அதனுள் ஆழ்ந்து கிடக்கிறார். முக்கியமாக வள்ளிப்பிள்ளைதான் அருகிலேயே அமர்ந்து விடுகிறாள்.

இருந்த வரைக்கும் இருவரும் இந்த வீட்டிற்கு எப்போது வந்து சேர்வோம் என்ற எதிர்பார்ப்பு புடனேயே இருந்தவர்களல்லவா? இந்த வீட்டிலேதான் போக வேண்டும் உடல் ஆலடிச்சுடலையிலே தான் வேகவேண்டும் என்றுதான் இருவரும் ஆசைப்பட்டார்கள்.

வள்ளிப்பிள்ளை சொந்த வீட்டில் மட்டுமல்ல எந்த வீட்டிலும் சாகக் கொடுத்து வைக்காமல், வலி காமத்திலிருந்து தென் மராட்சிக்கு இடம் பெயர்ந்து தாகத்திற்குத் தண்ணீர்கூட இல்லாமல் நடந்து சென்று கொண்டு இருந்த போது வழியிலேயே போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள்.

“வீதியிலை சதுப்பு நிலத்திலை புதைச்சுப் போட்டு காடாத் துமில்லை, எட்டுமில்லை, அந்திரட்டியுமில்லை, நான் மட்டும் இந்த வீட்டை வந்து சேர்ந்திட்டன்.”

கணபதிப்பிள்ளையரின் நெஞ்சு வலித்தது.

வள்ளிப்பிள்ளையும் இப்ப இருந்திருந் தால்

எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பாள்!

அவரிடமிருந்து பெருமூச்சொன்று வெளியேறியது.

கல்வியின் இலக்குகள், செய்யப்போகும் தொழில், வருங்கால வாழ்க்கைத்துணை, பிறக்கப்போகும் பிள்ளைகள், அவர்களின் வளர்ச்சி, அவர்களது வளமான வாழ்க்கை என்று இவை பற்றியெல்லாம் கற்பனை, ஓர் எதிர்பார்ப்பு இருப்பது போல வாழ்க்கையின் இறுதி பற்றியும் ஒவ்வொருவருக்கும் விருப்பங்கள் இருக்கத்தானே செய்கின்றன. பிள்ளைகள் அருகில் இருந்து கவனிக்க வேண்டும். அல்லது எவரிலும் தங்கி வாழாமல் இறந்து விட வேண்டும். மகன் கொள்ளி வைக்க வேண்டும் இப்படி எவ்வளவோ, இடப்பெயர்வு காலத்தில் கண்ட மரணங்கள் கணபதிப்பிள்ளையினதும் வள்ளிப்பிள்ளையினதும் மனங்களில் இறைவனை நோக்கிய ஒரு வேண்டுகலை உருவாக்கின.

வேறொரு வாரி ன வீட்டில் இறுதிக் காலத்தில் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருந்து, பலரின் விமரிசனங்களுக்கு ஆளாகி, சொந்த மண்ணிலேயே அகதியின் பிணம் என்ற பெயருடன் இறுதி யாத்திரை போகாமல், தங்கள் ஊருக்குப் போய், தங்கள் வீட்டிலே சாவை வரவேற்று, தங்களுநர்ச் சுடலையிலே சாம்பராக வேண்டும்” என்று அல்லும் பகலும் இறைவனை இறைஞ்சினர்.

நமது ஆசைகளெல்லாம் நடந்தேறி விடுவதில்லையே. வள்ளிப்பிள்ளை வழியோடு போய்விட்டாள். கணபதிப்பிள்ளை அனுபவிக்க வேண்டிய துன்பங்களனைத்தும் பட்டு இருப்பது வருடங்களின் பின்தன் ஊருக்கு தன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

“ஏதோ நானாவது இந்த வீட்டிலை செத்து ஆலடிச் சுடலைக்குப் போகவேணும்.”

வீட்டினுள் காலடி எடுத்துவைத்தது முதல் தன் மரணச் சுடங்கு பற்றிய கற்பனைகள் தான் அவருள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

தன் உழைப்பில் தன் விருப்பத்திற்கமைய கட்டிய இந்த வீட்டை அவர் தன் மகள் சிவாஞ்சலிக்குச்சீதனமாகக் கொடுத்த போதும் தனக்கும் வள்ளிப்பிள்ளைக்கும் அதில் சீவிய உரித்து வைத்திருந்தார். இன்று இந்த வீடு உடைந்து மீண்டும் மருமகன் கோணேஸால் கட்டியெழுப்பப் பட்டாலும் அவருடைய மனம் அதைத் தன்னுடையதாக அதில் உரிமை கொண்டாடிக் கொள்கிறது. அதனால் இந்த வீட்டில் இருக்கும்போது ஒரு சுதந்திரத்தை அது

அனுபவிக்கிறது. மற்ற வீடுகளில் அது அப்படி ஒட்டிக் கொள்ள இயலாது தவித்தது அவருக்குத்தான் தெரிந்த உண்மை.

சுத்தியும் கோடரியும் மாறிமாறி ஒலி எழுப்பி, மருமகன் கோணேஸ் பக்கத்துக் காணித்துண்டைத்துப்புரவாக்குகிறான் என்று கூறிக்கொண்டிருந்தன. அவரது கண்பார்வை அவ்வளவாகத் தெளிவில்லைத்தான். ஆனாலும் அவனுடைய செயற்பாடுகளை இங்கிருந்தே ஓரளவு பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. இப்பிலிப்பில், மஞ்சமுன்னா என்று வளர்ந்து பற்றையாகக் கிடந்தவற்றை அவன் வெட்டி விழுத்திக் கொண்டிருந்தான். பின்பு நேற்றோ அதற்கு முன்னரோ இவ்வாறு வெட்டிப் போட்டிருந்தவற்றை இழுத்து வந்து வெட்டுவதற்கு அதிகம் கஷ்டமான பற்றைகளினருகே போட்டான்.

கணபதிப்பிள்ளை, வீட்டுக்கருகே குளிர்மையாக நிழல் தரு மென்று மாங்கன்கள் வைத்து வளர்த்தார். அவர்கள் இடம் பெயரும்போது அவை காய்க்கத் தொடங்கி இரண்டு மூன்று வருடங்களிருக்கும். செம்பாட்டான், அம்பலவி, கிளிச்சொண்டன் என்று வெவ்வேறு வகை மாங்கன்களாக. கோணேஸ் துப்பரவு செய்யுமிடத்திலேதான் அவைகள் நின்றன. அவரது கண்கள் அவற்றைத் தேடின. ஒன்றைக் கூடக் காணவில்லை.

“அட பாவிகளே!” இழுத்து வந்து போட்ட பற்றைகளின் மேல் கோணேஸ் பற்றவைத்த நெருப்பு சவாலித்தெரிந்து அருகில் கிடந்தவற்றையெல்லாம் பொசுக்கியது.

இதற்குமுன் எரித்த இடத்து மரங்களை வெட்டிச் சாய்ப்பதற்கு கோணேஸ் ஆரம்பித்தான்.

“சிவனேசன் இருந்திருந்தால் உதவி யாயிருந்திருக்கும்”

அவனது நினைவும் கணபதிப்பிள்ளை யருள் எழுகிறது. அவன் அவரது கடைக் குட்டி மாவீரனாகி துயிலுமில்லத்திலே அவன் துயிலச் சென்று பலவருடங்கள். அவனுடைய நினைவு வரும்போது அவனது கல்லறைக்குச் சென்றுவந்த காலமொன்று இருந்தது. இப்போது இல்லை மரணத்தின் பின்னும் நிம்மதியாக இருக்க எங்களுக்குப் பொசிப்பில்லை. கல்லறைகள் கிடந்த இடமெல்லாம் கிளறிப் போட்டார்கள். உயிருடன் சண்டையிட்டாலும் அர்த்தமிருக்கும். உடலை இல்லையில்லை அதன் எச்சத்தை பாடாய்ப்படுத்தி என்ன பயனோ?

வெயில் சாய்ந்து மாலையாகவே கணபதிப்பிள்ளையரின் கால்கள் அந்த இடத்தைச் சுற்றிவருவதற்குப் பரபரத்தன.

அன்றிருந்தவற்றின் எச்ச சொச்சந் தேடும் முனைப்பு, அவர் முற்றத்துக்கு இறங்கினார்.

முன்படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்து தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்த கோணேஸிற்கு அவரது நோக்கம் பிடிபட்டது.

“மாமா, இது கொத்திப் பயிர்செய்து பண்பட்டுக் கிடந்த அந்தக்காலக் காணியில்ல. காடுபத்திக் கிடந்த இடத்தைத் திருத்திறம், அடியோடை கிளறி எடுக்காமல் வெட்டுக்கட்டையள் நிறையக் கிடக்கு. காலைக் குத்திப்போடும். அல்லது இடறி விழுத்திப்போடும். பாம்பு பூச்சியளும் வரும். அங்காலை போய்த்திரியாதையுங்கோ.”

கோணேஸ் தடுப்பது சரிதான் என்று அறிவுபூவமமாக விளங்கிக் கொண்டாலும் அவரது மனம் முரண்டு கொண்டு நின்றது.

மாலைத் தேநீருடன் சிறிது அடங்கி யிருந்த இருமலும் குமுறிக்குமுறிவரவே அவர் திரும்பிச் சென்று சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்கிறார்.

இரவு முழுவதும் இருமல் அவரை உறங்கவிட மறுக்கிறது. இடையிடையே சிவாஞ்சலி எழுந்து வந்து பார்த்தாள். அவர் படும் அவஸ்தையைப் பார்க்கப் பொறுக்கா டுனுபுரை நடுச்சாமத்தில் மின்சாரமில்லாத இடத்திலே கைவிளக்கைப் பற்ற வைத்து, விறகுடுப்பை எரித்து நீர் கொதிக்க வைத்து, சுடச்சுடக் கோப்பி கொடுத்தாள் சிவாஞ்சலி, இது அவளுக்குப் பழகிவிட்ட வாழ்க்கை தான்.

கொத்தமல்லி, சுக்குப்போட்டு இடித்த கோப்பி கணபதிப் பிள்ளையருக்கு இதமாக இருந்தது.

காலையிலே அப்புவைப் பார்க்கவந்த அவரது இரண்டாவது மகன் சிவானந்த னிடம் அவை இருமலுடன் மல்லாடுவதை சிவாஞ்சலி கூறவே அவன் அவரை முச்சக் கரவண்டியில் கீரிமலை சிவன்கோயில், மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயில், தெல்லிப்பழை துர்க்கையம்மன் என அவை விரும்பிய கோவில்களுக்கு அழைத்துச் சென்று வைத்தியசாலையில் மருந்தும் வாங்கி வந்தான்.

மாலையில் தேநீர் தரவந்த மகளிடம் “பிள்ளை, இந்தக் கரடு பத்தின ஊரையும் உடைஞ்ச வீடுகளையும் பார்த்து எவ்வளவு கவலைப்பட்டனான் தெரியுமே! இண்டைக்கு இந்தக் கோயில்களைப் பார்த்த பிறகுதான் ஒரு ஆறுதல் வந்திருக்கு. அதுகளை மாதிரி இந்த ஊரும் திருந்தும்” என்று அவர்தன் மகிழ்வைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

“உவன் கோணேஸ் பயந்தவன், பெடியன் என்னை எல்லா

இடமும் கூட்டிக்கொண்டு போனவன் தானே.

தன் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள இடங்களையாவது பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அகல மறுத்து கோணேஸில் குறை கண்டது அந்திப்பொழுது வீட்டில் எல்லோரும் ஆளுக்கொரு பக்கம் வேலைகளில் கருத்தாயிருந்தனர். கணபதிப்பிள்ளையின் மனத்தில் ஆவலும் அசாத்தியத் துணிச்சலும் மெல்லமெல்ல அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

“பிள்ளை, எடி பிள்ளை தம்பி, தம்பி கோணேஸ்.”

கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டிருந்த சிவாஞ்சலிக்கு அப்புவின குரல் பதற்றத்தைக் கொடுத்தது. வாளியை அப்படியே வைத்து விட்டு ஓடிச் சென்றாள்.

கணபதிப்பிள்ளையர் கீழே விழுந்து கிடந்தார். கோணேஸிற்கும் அவரது குரல் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்னப்பு என்ன நடந்தது?”

“விழுந்து போனன் பிள்ளை.”

அவர் பரிதாபமாகக் கூறினார்.

அவரால் எழுந்திருக்கவும் இயலவில்லை. அவளால் தூக்கவும் முடிய வில்லை.

“என்ன மாமா?”

கோணேஸ் வந்த வேகத்தில் விசாரித் தான்.

“காணிப்பக்கம் போய்ப் பார்ப்பமெண்டு வந்தன். கட்டை தடக்கிப் போட்டுது.”

“நேற்றைக்கே போகவேண்டாமெண்டு படிச்சுப் படி சக்சு சொன்னான்; கோணே ஸின் கைகள் பதறின.

“உதவி ஒத்தாசைக்குக் கூப்பிட பக்கத்து வீட்டிலு ஆக்களில்லை. பாலச்சந்திரன் வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டால் கேட்காது. ஓடிப் போய் அவனை ஒருக்கால் கூட்டிவா. பிள்ளைகளும் ரியூசனுக்குப் போட்டுதுகள்.”

கோணேஸ் சிவாஞ்சலியிடம் கூறிக் கொண்டே அவரைத் தூக்கினான்.

“கடவுளே பிள்ளையாரே, ஐயோ, தாங்கேல்லையே” கொண்டு சென்று கட்டிலில் படுக்கவைப்பதற்கிடையில் அவர் கதறி

துடிக்கத் தொடங்கினார். அவருடைய வலதுகால் பாதம் மளமள வென வீங்கிக் கொண்டு வந்தது.

பாலச்சந்திரன் வீட்டுக்குச் செல்லப் புறப்பட்ட சிவாஞ்சலியின் கால்கள் அப்புவின்கதறலைக் கேட்டு தயங்கி நின்றன.

“நான் அவரைப் பார்க்கிறேன் ஓடிப்போய் பாலச்சந்திரனைக் கூட்டிக் கொண்டு வா.” கோணேஸ் அவசரப்படுத்தினான்.

சிவாஞ்சலி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று பாலச்சந்திரனுடன் வந்து சேர்ந்தாள்.

“பார் பாலன், எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை. பொழுது பட்டுட்டுது. இவரை இப்பிடியே இரவு முழுக்க வைச்சிருக்கவும் ஏலாது. ஆஸ்பத்திரி டொக்டர் எண்டு ஒண்டும் கிட்ட இல்லை. மோட்டர் சைக்கிளிலையும் இவரைக் கொண்டு போகேலாது. இங்கை ஒரு தரிட்டையும் காருமில்லை. ஆட்டோகூட இல்லை.”

கோணேஸ் மனதைக் கவிழ்த்துக் கொட்டினான்.

“சந்திரன்ரை ஆட்டோவைக் கொண்டு வரச்சொல்லி போன் பண்ணுவம் அண்ணை.” பாலச்சந்திரனின் ஆலோசனையைக் கேட்டதும் சிவாஞ்சலி ஓடிச் சென்று செல்லிடத் தொலைபேசியை எடுத்து வந்தான். அது உயிரை விட்டிருந்தது. உயிரூட்ட அந்தக் கிராமத்தில் மின்சார மில்லை. மின்சார வசதி கிட்டியிஅயல் கிராம உறவினர் வீடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று மின்வலுவூட்டி வருவார்கள்.

“சார்ஜ் பண்ண மறந்து போனன்.”

தன் மறதியையும் மின்சாரம் தருவதாக வாக்களித்து இதுவரை தராதவர்களையும் மனதினுள் வைத்தீர்த்தாள், சிவாஞ்சலி, அப்புவின்க முனகல் அவளுடைய கோபத் தையும் வேதனையையும் கிளறிப் புரட்டியது.

பாலச்சந்திரன் தன் வீட்டிற்கு விரைந்தான்.

“நல்ல வேளை, எங்கையோ ஹையர் போட்டு இப்பதான் சந்திரன் வந்தவனாம். உடனை வாறானாம்.”

பாலச்சந்திரன் தனது செல்லிடத் தொலைபேசி மூலம் கதைத்ததை வந்து கூற சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

“மாமாவை ஆஸ்பத்திரியிலை நிக்கச் சொல்லுவினம். அங்கை இருக்கத் தேவையானதுகளை எடுத்து அடுக்குப் படுத்தும். ஆட்டோ

வரப்போகுது.”

கோணேஸ் கூறவும் சிவாஞ்சலி துரித கதியில் இயங்கினாள்.

“நானும் வரட்டோ?”

“அங்கை ஆம்பிளையன் வார்டிலை நீர் நிக்கேலாது. நான் போறன் தானே.”

சிவாஞ்சலியின் வினாவிற்கு கோணேஸ் மறுத்துக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தனியார் கல்வி நிலையத்திலிருந்து அப்போதுதான் வந்து சேர்ந்த நிரஞ்சன், “நான் வாறனப்பா. நான் போய் தாத்தா வோடை நிக்கிறனம்மா” என்று இடைப் புகுந்தான்.

அன்று இரவுப் பொழுதில் வைத்திய சாலைக்குச் சென்ற கணபதிப்பிள்ளையட இருவாரங்களிருந்து, உடல்நிலை மோசமாகி உயிர் பிரிய வெற்றுடலாகவே வீடு வந்து சேடந்தாட.

“அப்பு, என்ரை வீட்டை போகவேணும்” என்ரை வீட்டை போகவேணும். எண்டு ஆசைப்பட்டிங்களே வந்து ஒரு கிழமை கூட வீட்டிலை இருந்து சந்தோஷப்படக் கொடுத்து வைக்கேல்லையே.”

பறையொலியையும் விஞ்சி ஒலித்த சிவாஞ்சலியின் கதறல் எல்லோரையும் கண்கலங்க வைத்தது.

அங்கிருந்த பலரும் தங்களது மூத்தோர்களின் இதே ஆசை நிராசையாகிப் போனதையும் நினைத்துக் கொண்டனர்.

“ஏதோ அப்புவின்றை ஆசைப்படி அவற்றை செத்த வீடு அவற்றை வீட்டிலையே நடக்குது.”

தங்கையின் புலம்பலைக் கேட்டு எழுந்த வேதனையை சாந்தப்படுத்த கணபதிப் பிள்ளையரின் மூத் மகன் சிவபாதம் கூறினான்.

“ஆனால் அவற்றை ஆசை முழுமையாக நிறைவேறுமோ தெரியேல்லை.”

கோணேஸ் முணுமுணுத்தான்.

“என்ன கோணேஸ் சொல்லறாய்?”

“கிரிகை செய்ய ஐயா வந்திட்டார். போன சிவானந்தன் மச்சானை இன்னும் காணேல்லை.”

சிவபாதத்தின் கேள்விக்கு இப்படியாக கோணேஸின் பதில் வந்தது.

“கிரிகைச் சாமான்கள் வாங்கப் போனவனோ?”

“இல்லை அத்தான். தேவையானதெல்லாம் சந்திரன் வாங்கிக் கொண்டந் திட்டான். மச்சான் சுடலைக்குப் போற ஒழுங்குகள் செய்யப் போனவர்.”

“இப்ப அந்தியகாலச் சேவையிட்டைச் சொன்னால் சுடலைக்குக் கொண்டுபோக வாகனம் வருந்தானே?”

“ஓ, அதுவும் ஒழுங்கு பண்ணி வாகனம் வந்திட்டுது. ஆனால் சுடலை அவை யின்ரை பாதுகாப்புப் பிரதேசத்திலை யெல்லே இருக்கு போய் எரிக்க அனுமதி வேணுமெல்லே? நாங்கள் மீளக் குடியமர்ந்த பிறகு இதுதான் முதலாவது செத்த வீடு. அப்பு எங்கடை சுடலையிலை தன்னை எரிக்க வேணுமெண்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர். அவரின்ரை ஆசையை எப்பிடியும் நிறைவேற்றவேணும். அ... அந்தா... மச்சான் வாறார். என்னவாம் மச்சான்?”

சிவானந்தனின் உயிரும் பிரியப் போகிறதோ என்று நினைக்கவைக்கும் தோற்றத்தில் அவன் வருவதைப் பார்க்கும் போதே கோணேஸிடம் எஞ்சியிருந்த நம்பிக்கை வழுவி விழுகிறது.

“அவை உருப்படியாய் ஒரு பதிலும் சொல்லுகின்றமில்லை, அங்கை போ. இங்கை போ பெரியவர் வரவேணும் எண்டு ஏதேதோ சொல்லி இழுத்தடிக்கிறாங்கள்.”

அவனது குரலில் கோபமும் வெறுப்பும் ததும்பின.

“அப்ப என்ன செய்வம் மச்சான்?”

“பாலச்சந்திரன் ஏதோ விதமாய் சுடலைக்குப் போப் ஒரு இடத்திலை கிடந்த மரஞ்செடியளை வெட்டி, அந்த இடத்திலை எரிக்கக் கூடியதாய் செய்து, வெட்டின மரங்களை எரிக்கிறத்துக்கு விறகாக்கியும் வைச்சிட்டு வந்திருக்கிறான்.”

“அவன் சுழியன்”

சிவபாதம் மெச்சினான்.

“அவன் உள்ளுக்குப் போக அனுமதிச்வனிட்டையே போய் ஒரு மூண்டு பேர் சுவத்தைக் கொண்டுபோய் எரிக்க அனுமதி கேட்டு ஒழுங்கு செய்யிறன் எண்டான். கிரிகைக்கு நேரமாகுது எண்டு என்னைப் போகச் சொன்னான். நானும் நேரம் போகுதெண்டு வந்திட்டன். நானும் அண்ணையும் பாலச்சந்திரனும் மட்டுந் தான் சுடலைக்குப் போறதெண்டு திட்டம். இயலுமெண்டால் உன்னையும் சந்திரனையும் கூட்டிக்கொண்டு போவம்.”

கோணேஸிற்கு அவ்வளவும் நடந்து முடிந்தாலே போதும்

என்றிருந்தது.

சிவபாதம் இதைக் கேட்டதும் அதிர்ந்து போனான். மனதில் கருக்கொண்டு திரண்ட திருப்தி கலைந்து சிதறுண்டது. கனத்த மனதுடன் இரு பிள்ளைகளும் இறுதிக் கிரியைகளில் ஈடுபட்டனர்.

செய்தி வந்திருந்தவர்களிடையே மெல்லப் பரவியது.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அபிப்பிராயம், வாதப்பிரதி வாதங்கள்.

சிவபாதத்துக்கோ சிவானந்தனுக்கோ செய்யும் கிரியைகளில் மனம் என்றில்லை, “சுடலைக்குப் போக முடியுமா?” என்ற தவிப்புத்தான். மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது.

வேறு சுடலைக்குப் போகாமாறு கோணேஸிடம் வந்து சிலர் ஆலோசனை கூறினார்.

“அப்புவின்றை ஆசையை நிறைவேற்று றதுதான் எங்கடை கடமை”

மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று குடும்பமே அந்த முடிவில் உறுதியாக நின்றனர்.

சுடலைக்குப் போக முடியாதென்பதால் வீட்டிலேயே ஆண்களும் வாய்க்கரிசிபோட்டு கடமையை நிறைவேற்றினர்.

அப்புவின் உடல் இறுதியாத்திரைக்குத் தயாராக வாகனத்தில் வைக்கப்பட்டது.

“செல்லடிச்சுக் குண்டடிச்சு உருக் குலைஞ்சு செத்தவனை
சென்ற வழியிலையே விழுந்து செத்தவனை
செத்துப் புதைச்சதையும் சிதைச்சார்.

இன்டைக்கு சீராய் எரிய சிதைதேடுறாயோ அப்புநீ”

உறவுப் பெண்கள் அந்த வாகனத்தைச் சுற்றி மாரடித்து அழும்போது செல்லம்மா அக்காவின் ஒப்பு ஊரையே அழவைத்தது.

“பாலச் சந்திரனை இன்னும் காணேல்லை.”

கோணேஸ் வாய்விட்டுக் கூறினாலும் ன்ளும் அந்தத் தேடல் தலைநீட்டத் தவறவில்லை.

“நாங்கள் வருவமெண்டு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறானோ என்னவோ

இது சிவபாதம்.

கோணேஸின் மனம் “அப்படியிருக்காது” என்று அறுதி

யிட்டுக் கூறியது.

இறுதி ஊர் வலம் ஆரம்பமாகியது. பாதுகாப்புப் பிரதேசத்தின் எல்லைக் கோடு அனைவரையும் நிறுத்தியது.

மேளகாரர், தேவாரம் பாடிவந்தவர்கள் கூட வந்த உறவுகள் அனைவரும் நின்றுவிட சிவபாதம், சிவானந்தன் சகிதம் பிரேத வாகனம் முன்னே நகர்ந்தது. பாலச்சந்திரன் அவசர அவசரமாக வந்தான்.

“அவை போக விடேலாது எண்டு சொல்லுகினம்.”

வாகனம் நின்றது.

“நான் கதைக்கப் பாக்கிறன்” கூறியவாறு சிவபாதம் சென்றான்.

“பெரியவர் இல்லை. அவர்தான் அனுமதிகொடுக்க வேண்டும்.” என்ற பதில்தான் அவனுக்கும்.

“என்ன செய்யலாம்?”

“வரத்தானே வேணும். வருமட்டும் நிண்டு பார்ப்பம்”

பிரேத வாகனத்தின் முன்னே சிவபாதம் அமர்ந்தான். சிவானந்தனும் அருகே அமர்ந்து கொண்டான்.

எல்லையுடன் நின்றவர்களிடம் பாலச்சந்திரன் போய் விவரத்தைக் கூறினான்.

அவர்கள் அமர்ந்து தேவாரம் பாட ஆரம்பித்தனர். பறைமேளமும் சேர்ந்து ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

- ஞானம் - டிசம்பர் 2012

மயானகாண்டம்

அந்தச் சிறு கப்பலினுள்ளே சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த அமிழ்தினிக்கு கடல் அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பும் அதன் பயங்கரமும் சற்றும் புலனாகவில்லை.

இதற்குமேல் இயலாதென ஓய்வை வேண்டி நின்றது அவளது உடல், தலைச்சுற்றும் குமட்டலும் அதை மேலும் குடைந்து வருத்தியது, அது கப்பல் பயணத்தின் தாக்கம் என்பது மட்டும் அவளுக்கு விளங்கியது.

தன் உடல் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டாலும் கைகள் மகளை ஆதரவாக அனைத்துக் கொண்டது.

மடியில் துவண்டுகிடந்த தமிழ் மகனின் உடலில் வீசிக்கொண்டிருந்த வெம்மை சுற்றுக் குறைவதான ஓர் உணர்ச்சி.

அது பிரமையா? உண்மையா?

மெல்ல வாஞ்சையோடு அவளது தலை முடியைக் கேதித் தன் கன்னத்தை அவளது நெற்றியில் அழுத்தியபோது அது உண்மை தானென்று தோன்றியது.

ஆறே வயதான அந்தப் பிஞ்சு, நோய்க்கு இரையாகிக் கொண்டிருந்தது. தாயின், தடவலுக்கும் தழுவலுக்குங்கூடக் கண் விழிக்காது அவன் கிடந்தான்.

காய்ச்சலின் அகோரம் தணிந்தது போன்றிருந்ததால் மனம் சற்று ஆறுதலடைந்தாலும் அது அந்தரித்துக்கொண்டுதாணிருந்தது.

“மகளை இழந்துவிடப்போகிறேன்” என்ற

முடிவுக்கு அமிழ்தினி வந்து, மூன்று நான்கு நாட்களாகிவிட்டன.

அவள் தமிழ் மகனைப் பொத்திப் பொத்தித் தான் வைத்திருந்தாள். ஓடியாடித்திரியும் வயதுதானே அவனுக்கு, பதுங்கு குழிக்குள்ளே ஓரேயடியாக உட்கார்ந்திருக்க இயலுமா என்ன? அவனை அப்படி இருத்திவைக்க அவள் பட்டபாடு!

ஏதோ! ஒரு சாட்டுடன் வெளியே ஓடுவது அவனது குறியாயிருக்கும். இளங்கண்ட பயமறியாது என்பார்கள், ஆனால் சின்னஞ்சிறுசுகள் முதற்கொண்டு அங்கிருந்த அனைவருக்கும் போரின் பயங்கரம் புரிந்துதானிருந்தது.

விமானக் குண்டு வீச்சினாலும், ஏவப்பட்ட எறிகணைகளாலும் குருதிச் சேற்றினுள் சிதறிச் சின்னாபின்னமாகிக் கிடப்பவர்களைக் கண்டு, கண்டு, அடுத்த கணம் இது எமக்கும் நேரலாம் என்ற எண்ணம் அவர்களுள் நிலையாகி விட்டிருந்தது.

போரின் உக்கிரம் அதிகமாக அதிகமாக குண்டு வெடிக்கும் அதிர்வுகளுக்கே நேரமே இல்லாதது போன்ற ஒரு நிலை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

இடம் பெயர்ந்து, இடம் பெயர்ந்து ஓடியோடிக் களைத்து விட்டார்கள்.

போன இடங்களிலெல்லாம் கொட்டில் போட்டு குடியிருக்கா விட்டாலும் பதுங்கு குழியொன்றை அமைத்துவிடுவார்கள். இல்லாவிடின் உறவினர்களின் பதுங்கு குழியொன்றைப் பங்கு போட்டுக்கொள்வார்கள்.

அவளுடன் கனவன் காண்டிபன், இரு பிள்ளைகள், மாமியார் என ஐந்து பேருக்கும் இவ்வாறு இடம் தேடுவதும் சிரமமாகவே யிருந்தது. அதனால் எதைக் கொண்டுபோகாவிட்டாலும், மணன் வெட்டி முதலான பதுங்குகுழி அமைக்கத் தேவையான பொருட்களை அவர்கள் செல்லுமிடமெங்கும் கொண்டு செல்லமட்டும் தவறுவதில்லை.

மகள் அறிவுச் செல்வியை அவள் தூக்கியே திரிய வேண்டும். அவளுக்கு இரண்டு வயதுகூட முடியவில்லை.

செல்வியின் நினைவு வந்ததும் மனம் அரக்கப் பரக்க அவளிடம் ஓடியது.

செல்வி யாருடன் உறங்குவாள்? அப்பாவுடனா? அப்பம்மாவுடனா? அம்மாவைத் தேடி அழுவாளா? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக.

“என்றை செல்லக்கிளி உன்னை நான் இனி எப்ப பார்க்கப் போறன்?”

அவள் விம்மினாள். தமிழைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். அதற்காக கணவனை, மகளை எல்லோரையும் பிரிந்தேயாக வேண்டியதாகி விட்டது. மடியில் ஓய்ந்து கிடக்கும் மகன்மேல் விழிகள் படருகின்றன. இவனை ஓரிடத்தில் இருத்தி வைக்க அவள் எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பாள் ஓடித் திரிந்த கால்கள் ஓய்ந்து கிடக்கின்றன.

பெரிய கட்டொன்றுடன் கிடக்கும் இந்தச் சின்னக்கால் இல்லாமல் போய்விடுமா?

அந்தக் காலைக் கைகளால் தடவினால் மகனுக்கு வலிக்குமோ என்ற பயத்தில் கண்களால் வருடினாள் அவள். காலை எடுக்கவேண்டியிருக்கும் என்றுதான் மருத்துவர் கூறினார். காயப்பட்டு இவ்வளவு நாட்களாக எந்தவித மருந்துமின்றியிருந்தால்.

இல்லை. அப்படியாகிவிடக்கூடாது. அதற்காகத்தான் அவள் தன் குடும்பத்தையே விட்டுவிட்டு இந்தக் கப்பற்பயணத்தை மேற்கொள்கின்றாள்.

...அவள் ஆசைப்பட்டால் மட்டும் நடந்துவிடுமா?

எப்படியும் இயன்றவரை முயன்று பார்த்தேயாகவேண்டும். கெஞ்சி மன்றாடி யென்றாலும் காலை அகற்றாமல் பார்த்துக் கொண்டாக வேண்டும்.

அவள் மனதினுள் உறுதியெடுத்துக் கொண்டாள்.

அவள் கெஞ்சிக்கேட்பது அவர்களுக்குப் புரிய வேண்டுமே? அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாமல் தானிருக்கும். அது மட்டுமல்ல, புரிந்தாலும் புரியாவிட்டாலும் காலை அகற்ற அவர்கள் முடிவு செய்யலாந்தானே.

“சீச்சி! இது என்ன நினைப்பு? மருத்துவர்கள் கடவுளுக்குச் சமம். அவர்கள் அப்படி வேண்டுமென்று செய்யமாட்டார்கள்”

“அவர்களும் மனிதர்கள் தானே? இவ்வளவு யுத்தத்திற்குப் பின்னர் பகை உணர்ச்சி இருக்குந்தானே. அங்கே எவ்வளவு கதைகள் சொல்கிறார்கள். அவற்றில் கொஞ்சமென்றாலும் உண்மை இருக்குந் தானே”

அவளுக்குள்ளேயே ஒரு தடுமாற்றம். ஏதேதோ பயங்கள் குழப்பிவிட தவித்தவேளை அந்த எண்ணம் பளிரிடுகிறது.

புல் மோட்டையில் இந்திய மருத்துவர்கள் வந்திருந்து மருத்துவ சேவை செய்வதாக ஒரு செய்தியை அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அங்கே போய் வைத்தியம் செய்ய விரும்புவதாக கேட்டு அங்கே போய்விட வேண்டும்.

உன் காலை எப்படியும் காப்பாற்றிவிட வேண்டும். கடவுளே அவனைக் காப்பாற்று அவனது காலைக் காப்பாற்று.

பிரார்த்தனையுடன் மகனை அணைத்து முத்தமிடுகிறாள் அவள்.

அம்மாவிடம் காரியம் சாதிக்க தமிழ் கையாளும் தந்திரமும் இந்த முத்தந்தான். அந்தப் பயங்கரத்துக்கு அத்திவாரமாகவும் இந்த முத்தந்தான் அமைந்தது.

அன்று தமிழ் மெல்ல வந்து அவளைக் கட்டி முத்த மிட்டபோதே ஏதோ ஒன்றுக்காகத்தான் அந்தச் சிரிப்பும் அணைப்புமென்பது அவளுக்குத் தெளிவாகிவிட்டது.

“அம்மா, சீஇருகப் போறனம்மா”

இவன் பதுங்கு குழியை விட்டு வெளியேறக் கையாளும் தந்திரோபாயங்களில் இதுவும் ஒன்று என்பது அவளுடைய மனதில் பதிந்துகிடந்த கருத்து. மேலே மரக்குற்றிகள் போட்டு அதன் மேல் மண்மூடைகள் அடுக்கிய பதுங்குக்குழி. உள்ளே காற்றோடமில்லை. அதற்குள் இருந்து விட்டால் நாற்றத்தைத் தாங்க முடியாது.

“அவசரமாய் வருகுதோ?”

அவனது உள்ளிருக்கும் கள்ளத்தைத் குடைந்தெடுக்கும் தொனியில் அவள் கேட்டாள்.

“ஓமடம்மா, அப்போதை தொடங்கி வருது. கனநேரமாய் ஷெல் அடிக்கேல்லைத்தானே. உடனை ஓடி வந்திடுவன், ஷெல் குத்துற சத்தங்கேட்டா உடனையே வந்திடுவன்”

மழலை மாறாத மொழிதான். ஆனால் யுத்தம் தனது சத்தங்கள் பற்றிய அறிவைக்கூட அவனுக்கு வழங்கியிருந்தது. எறிகணை ஏவப்படுகையில் ஓர் ஒலி கேட்கும். அதைத் தொடர்ந்து வேகமாக வரும் ஒலியும் இறுதியில் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தமும் கேட்கும். ஆரம்ப ஒலியைக் குத்துற சத்தமென்றும் வேகங்கொண்டு வரும் ஒலியைக் கூவிக்கொண்டு போகிறதென்றும் எல்லோரும் பேச்சு வழக்கில் கதைப்பது போலவே அவனும் கூறினான்.

“ஓடிப் போயிட்டு உடனை ஓடி வரவேணும்” அவள்

கண்டிப்புடன் அறிவுறுத்தி அனுப்பிவைத்தாள்.

ஆனால் அவன் போய்ப் பத்து நிமிடங்களுக்கு மேலாகியும் ஆளைக் காணவில்லை. செல்வியை மாமியாரிடம் கொடுத்துவிட்டு அவள் பதுங்குகுழி வாயிலை நோக்கித் திரும்பவும்

குத்துற சத்தம்!

உணர்ச்சி கால்களை உந்தித் தள்ள அறிவு தடைபோட்டது.

“ஐயோ! என்றைதமிழ்!”

“ஷெல் வருகுது பிள்ளை” மாமியாரும் பதறினாள்.

எறிகணையொன்று மிக அருகே வீழ்ந்து வெடித்த ஒலி கந்தக மணம். பேரவலக் குரல்கள்.

பதறித் துடித்து ஓடிச்செல்ல முற்பட்ட அவளை இருவர் கைகளைப் பிடித்துத் தடுத்தனர்.

“ஓண்டோடை விடாங்கள், கொஞ்சம் பொறு. பிள்ளை எங்கையும் பாதுகாப்பாயும் இருக்கும். உனக் கொண்டெண்டால் ஆர் அதுகளைப் பார்க்கிறது?”

தடுத்தவர் சொல்லியதை அங்கீகரிப்பது போல் அடுத்தடுத்து மீண்டும் எறிகணை வீச்சுகள்.

அதற்கு மேலும் பொறுக்கவியலாது அவள் அவர்களை உதறி விட்டு வெளியேறிப் பார்த்தபோது, தமிழ் ”அம்மா, அம்மா” என்று கதறிக்கொண்டு கிடந்தான். கையில் ஒரு மாங்காய். எறிகணைச் சிதறலொன்று காலைச் சிராய்த்துப் பாய்ந்திருந்தது. இரத்தம் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தது. அவனை அள்ளியெடுக்கவும் குத்துகிற சத்தம். ஓடிவந்து பதுங்குகுழிக்குள் புகமுன்பே சற்றுத் தூரத்தில் எறிகணைகள் வீழ்ந்தன.

வெளியே தலை நீட்ட இயலாது. பதுங்கு குழிக்குள் இருந்தவர்கள் தமக்குத் தெரிந்த முதலுதவிகளைச் செய்தனர்.

தாக்குதல்கள் சற்று ஓய்ந்தன. வழமைபோல் மரணித்தவர்கள், காயப்பட்டவர்கள் எல்லோரையும் தூக்கி வைத்தியசாலைக்கு ஏற்றும் பரபரப்பில் பிரதேசம் இயங்கியது. உறவினர் ஒருவரது ஈருளி யொன்றில் மகனுடன் அவளும் வைத்தியசாலைக்குப் புறப்பட்டாள்.

ஒரு பாடசாலையிலேதான் இடம் பெயர்ந்த வைத்தியசாலை இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அங்கே மருந்துகள் இல்லை. இவர்கள் கொண்டு சென்ற பழந்துணியைதான் காயத்திற்கு கட்டினார்கள். தமிழ் வேதனையில் துடித்தான். “அம்மா, அப்பா” என்று அழுது

கொண்டேயிருந்தான்.

காண்டீபன் நோயாளரைப் பராமரிக்கும் கடமையில் அன்றிருந்தான். அங்கு எல்லோருக்கும் இப்படிக்கடமைகள் வகுக்கப் பட்டுக் கொடுக்கப்படுவது வழமை. யாரோ நடந்ததைக் கூறக்கேட்டு அவன் ஓடிவந்து மகனைப் பார்த்தான்.

வைத்தியசாலை என இயங்கிய பாடசாலையில் தளபாட வசதிகளும்மில்லை. சத்திரசிகிச்சை செய்யத் தேவையான எதுவுமில்லை.

சாதாரண நோய்கண்டவர்களை விட போரினால் குதறப்பட்டு வந்தோர்தான் அதிகமாக இருந்தார்கள், வந்து கொண்டு மிருந்தார்கள்.

நாம் எந்தெந்தப் பிறவிகளில் என்னென்ன பாவம் செய்தோமோ?

கொண்டு சென்ற துணியொன்றை நிலத்திலே விரித்துவிட்டு மகனைப் படுக்க வைத்தாள்.

காயம் குணமாக மருந்துகளில்லாமல் அந்தப் பாலகன் துடிதுடிக்க நேரம் மட்டும் நகர்ந்தது.

சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மேலதிக சிகிச்சை அத்தியாவசியமெனக் கருதப்பட்டோரை கப்பல் மூலம் கொண்டு சென்று திருகோணமலையிலும் வேறுசில இடங்களிலுமிருந்த வைத்தியசாலைகளில் சிகிச்சைபெற உதவியது. அதிலும் பல இடர்ப்பாடுகள், நினைத்தவுடன் சென்று சிகிச்சைபெற முடியாது.

தமிழின் காலைக் காப்பாற்றுவதென்றால் அப்படிக்கப்பலிலே செல்ல வேண்டும். சிறுபிள்ளையின் காலைக் காப்பாற்றுவதற்காக மேலதிக சிகிச்சைக்குக் கொண்டு செல்வது அவசியமென மருத்துவர்களும் பரிந்துரை செய்தனர்.

காண்டீபனும் மகனை அனுப்புவதற்குத் தேவையானவற்றை ஓடித்திருந்து நிறைவேற்றினான்.

எதைச் செய்தென்ன? கப்பல் வரவேண்டுமே. வந்தாலும் போரோய்ந்து அவர்கள் கப்பலில் ஏறக்கூடிய சூழல் உருவாக வேண்டும். சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தால் கப்பல் அருகே வர இயலாது. அவர்களும் போய் ஏறக்கூடியதாக இருக்காது. போர் ஓய்ந்து கொடுத்தாலும் தமிழ் மகனுக்கு முன் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களுடன் அவனும் சேர்ந்து செல்லக்கூடிய இடவசதி வேண்டுமே.

காலம் கடந்து செல்லச் செல்ல மனப் பதற்றம் அதிகரித்தது.

மூன்றாவது நாள் அவனுக்குக் காய்ச்சலும் ஆரம்பமாகி விட்டது. கொடுக்க மருந்துகள்தான் இல்லையென்றால் அவித்துக் கொடுக்க கொத்தமல்லிகூடக் கிடைக்க வில்லை.

அவன் அனுங்கி அனுங்கிச் சோர்ந்து கிடந்தான். “அம்மா, அம்மா” என்ற அவனுடைய மெல்லிய அனுக்கம் அவளுடைய அடி வயிற்றைப் பிடுங்கியது.

அமிழ்தினிக்குப் பழக்கமற்ற கப்பல் பயணம் ஓய்ந்து ஓடுங்கிய அவளது உடம்பை மேலும் வாட்டி வருத்தியது. தனக்கும் வருத்தம் வரப்போகின்றதா? எனப் பயந்தாள். அவளும் நோயென்று படுத்துவிட்டால் என்ன ஆகும்?

அறிந்தவர், உறவினர் என்று ஒருவருமில்லையே, சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். எங்கும் இருள், சூழ்ந்திருந்த இருளைப் போன்று எதிர்காலமும் பயமுறுத்தியது.

அரசு கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குச் சென்றவர்கள் பட்ட அவலங்கள் பற்றி அங்கே கதைகள் பல உலா வந்து அனைவரின் உள்ளங்களுள் உட்புகுந்து பயங்காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஹோவென்ற அலை இரைச்சலிடையே கப்பல் ஆட்டத் துடன் சென்று கொண்டிருந்தது.

மூளை முழுவதும் கறையான் வதைபோல அந்தக் கதைகள் எழுந்து எழுந்து காதுக்குள் இரைகிறதா? மனதிற்குள்ளா?

எல்லாப் பயங்களையும் தயக்கங்களையும் உதறிவிட்டு மகனின் நோய்க்குச் சிகிச்சையளித்து அவனைக் காப்பாற்றுவது ஒன்றே நோக்கமாக அவள் புறப்பட்டு வந்துவிட்டாள்.

ஆனால் இப்போது எல்லாமே பயங்காட்ட.

இனி என்ன நடக்குமோ? அதிர்ஷ்டமென்பது கனவிலே கூடத் தென்படாது அவளுடைய குடும்பம் தவிக்கிறதே. வைத்திய சாலையில் அனுபவித்துத்துக் கொண்டிருந்த வேதனைகள் போதா தென்று அந்த இரவு அவர்களை உலுக்கியெடுத்ததே.

இரவு திடீரென்று மழை. பகல் முழுவதும் வெயில் எரித்துக்கொண்டிருந்தது. கோடையில் இது என்ன மழை? அதற்குள் எங்கோ எறிகணைகள் விழுந்து வெடித்தன.

இங்கும் வந்து விழுமோ என்ற ஏக்கமும் பிடித்தாட்டியது.

துவானம் அடித்தது, கூரை ஒழுக, போர்க்க நல்ல துணிகூட

இல்லாமல் வைத்தியசாலையிலிருந்த எல்லோருமே அவலப் பட்டனர்.

இரவு நேரம் இருட்டில் நேரந் தெரியவில்லை. அவள் தமிழை அனைத்த வண்ணம் உறக்க மயக்கமும் விழிப்புமாகப் படுத்திருந்தாள்.

திடீரென உடலெல்லாம் ஈரமாகிய உணர்வு.

காய்ச்சல் அகோரத்தில் தமிழ்தான் சலம் விட்டு...

சீச்சி. அப்படியென்றால் குளிராதே.

என்ன இது?

எழுந்திருந்து கைகளால் தடவினால்...

வெள்ளம்!

தமிழை வாரியெடுத்து மடியிலே கிடத்தினால், அவன் நனைந்திருந்தான். கீழே போட்டிருந்த துணி முழுமையாக நீரில் தோய்ந்திருந்தது.

அவனைத் தூக்கியவாறு நடந்து திரிந்தாள். உணவும் உறக்கமுமின்றித் தளர்ந்திருந்த அவளுடைய உடல் சோர்ந்து சோர்ந்து கெஞ்சியது. அவள் நிலத்தில் அமர்ந்துவிட்டாள். மடியிலே மகன். வெள்ளம் அவளை நனைத்தபடி சென்றுகொண்டிருந்தது.

கடவுளே, கடவுளே.

வேறு யாரை அழைக்க?

காலையில் கப்பல் வந்து சிகிச்சைக்காக போய்விடலா மென்று எண்ணம் மட்டும் தான் ஓர் ஊன்றுகோலாய் நின்றுது.

காண்டிபன் காலையில் வந்து அவர்களது அவல நிலையைப் பார்த்துப் பதகளித்துக்கொண்டு மகனைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டான். அவனுடைய முகத்தில் ஒரு மாற்றம். அதைக் கவனித்ததும் அவளுடைய மனதில் பல்வேறு சந்தேகங்கள் முளைவிட்டன.

வீட்டில் என்ன நடந்ததோ? அவள் மெல்ல அவனிடம் விசாரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீங்கள்?”

”ஒண்டுமில்லை”

“இல்லை. ஏதோ நடந்திருக்குது. சொல்லுங்கோ”

“கப்பலோடாதாம்”

“ஐயோ, கடவுளே. ஏனாம்?”

“காலநிலை சரியில்லையாம். வந்து நோயாளரை ஏத்திறது கஷ்டமாம். வந்த கப்பல் திரும்பிப் போட்டுது.

அவளுடைய நம்பிக்கை முழுவதும் அதிலேறிப் போய் விட்டதோ?

காயமும் காய்ச்சலுமாய்...

மருந்தகளுமில்லாமல் மழையில் நனைந்து கொண்டு...

இனி என் மகனைக் காப்பாற்ற முடியாது. இனி என் செல்வத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. ஐயோ! அவன் இப்படியே.

வைத்தியசாலையென்பதால் சுத்திக் கதறவும் முடியவில்லை.

இதுவரையும் போருக்குள் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்தான். பேரிழப்புகள் பல ஏற்பட்டனதான்.

வெள்ளம் வரும்போது சில அனர்த்தங்கள் நடந்தாலும் யார் யாரெல்லமோ ஏதேதோ செய்து பொது மக்களைக் காப்பாற்றுவார்கள்ல்லவா? அதுபோல் போரின் தீவிரத்தை யாராவது எப்படியோ தணித்து அவர்கள் ஆசுவாசமடைய ஒரு கால அவகாசத்தையாவது ஏற்படுத்துவார்கள்.

இம்முறை வெள்ளம் தலைக்குமேல் பாய்கிறது. ஆனால் எதுவும் நடக்கவில்லை.

அவள் நம்பிக்கையை முழுமையாக இழந்து விட்டாள். ஒவ்வொரு கணமும் மகனின் மரணத்தை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு இருந்தபோது தான் கப்பலில் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகுமாறு அறிவித்தல் வந்தது. அப்போதுதான் அந்தப் பிரிவு அவளுள் உறைத்தது.

“தமிழுக்கு எதுவும் நடக்கலாம் என்ற ஏக்கத்தில் அவனை விட்டகலாதிருந்து விட்டாள். செல்வியைப் போய்ப் பார்க்கவில்லை. இப்போது போய்க்காண அவகாசமில்லை. அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையை அவள் மீண்டும் எப்போது பார்க்கப்போகிறாள்? காண்டிபனையும் இந்த வேளையில் காணவில்லை.

காண்டிபன் காயப்பட்டவர்களைக் களத்திலிருந்து கொண்டுவரும் பணிக்கு நேற்றே சென்றிருந்தான். இரவு அவன் வந்து விடுவான் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவளுள் இருந்தது. கடமை மாறிமாறித் தான் கொடுப்பார்கள். எனவே அவன் வரவேண்டும்.

நாளை மறுதினம் சித்திரைப் புத்தாண்டு. வைத்திய சாலையிலிருந்து அவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டிற்கு புதுவருடத்தன்று சென்றுவிடுவதெனக் காண்டிபன் தீர்மானித்திருந்தான். புதுவருடத்

தன்று குடும்பம் முழுவதும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவனது விருப்பம், விருப்பம் என்பதை விட நம்பிக்கை என்று சொல்லலாம். புதுவருடத்தன்று நடப்பது வருடம் முழுவதும் நடக்கும். எனவே அன்று வைத்தியசாலையில் இருக்கக்கூடாது. குடும்பம் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் அவன் நினைத்தான். நினைப்பதெல்லாம் நிறைவேறுவதில்லையே.

இந்த இரவு முடிந்து பொழுது புலர புத்தாண்டு அன்று அவளும் மகனும் கப்பலிலோ கரையிலோ. கணவனும் மகளும் வன்னியில் எங்கிருப்பார்களோ!

அவனது நம்பிக்கையிலும் உண்மையிருக்குமோ? அவன் சித்திரைப் புதுவருடத்தை மட்டுமல்ல ஆங்கிலேயரின் ஜனவரி முதன் நாளையும் இதே போன்றுதான் கருதுவான். இந்த 2009ம் ஆண்டு ஜனவரி முதலாந் திகதியும் அவர்களை ஒன்று சேர்த்திருக்க விட வில்லை. அதன் பயன்தானோ என்னவோ 2009 சித்திரை மேலும் பயங்கரமாகி விட்டது. இந்தப் பிரிவு எப்படியாகுமோ? அதனால் தான் கப்பலேற ஆயத்தமாகுமாறு அறிவித்ததும் அவள் கலங்கித் தவித்தாள்.

முன்பு வன்னியை விட்டுச் சென்றால் போனவேலை முடிந்ததும் வீடு வந்து சேரலாம் என்ற எண்ணத்துடன் போகலாம். இப்போது..?

...மேலும் சிந்திக்க மூளை மறுத்தது. ஒரு தேசம் விட்டு மறுதேசம் போகப் போகும் தவிப்பு. கணவனைச் சந்திக்க மனம் ஏங்கியது. செவ்வியைப் பார்க்கவேண்டுமென மனம் பிடிவாதம் பிடித்தது.

எப்போது கப்பல் வருமென்று எதிர்பார்த்திருந்த அவளுக்கு திடீரென எங்குமே போகாமலிருந்து விட வேண்டும் போலிருந்தது.

குடும்பம் முழுவதும் ஒன்றாயிருக்கையில் எது நடந்தாலும் தாங்கிக் கொள்ளலாம். அவளும் மகனும் புறப்பட்டுச் சென்றதும் மற்றவர்களுக்கு என்ன நடக்கின்றதென்பது அவளுக்குத் தெரிய வராது. அதேபோல் அவளுக்கும் மகனுக்கும் என்ன நடந்தாலும் அவர்களுக்குத் தெரியப் போவதில்லை.

அவர்கள் புறப்பட வேண்டிய அத்தியாவசியம் மற்றொரு பக்கம், அதுவும் அவளிடம் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தவே செய்தது.

“தமிழைக்காப்பாற்ற வேண்டும். தமிழைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்ற நினைவு உள்ளே வியாபிக்க, வியாபிக்க அவள்

அவசரமாக ஆயத்தங்களைச் செய்தாள்.

காண்டபனின் நண்பன் தர்மசோதி வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தான்.

படகில் ஏறும்வரை காண்டபன் வரக்கூடும். வரவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் ஆவலும் எட்டியெட்டிப் பார்த்துத் தோற்றன. கணவனையும் மகளையும் சந்திக்காமலே கப்பலேறவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

அப்பாவை விட்டுப் பிரியாத தமிழ் கண் விழித்ததும் அவரைத் தேடப்போகிறானே. அவனுக்கு எப்படி புரிய வைப்பது?

காண்டபனும் அவர்களைப் பற்றிய நினைவுடன்தான் இருப்பான். அப்படியிருந்தாலும் “இந்தத் துன்பங்களை அனுபவிக்கத் தான் வேண்டும். இவை வருவது இயல்வு” என்றொரு கருத்து அவனது மனதினுள் வேருன்றியிருப்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். வைத்திய சாலையில் அவள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது கூட “அரிச்சந்திரன் தன்னுடைய கொள்கையைக் கைவிடக்கூடாதெண்டு எவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவித்தான். நாங்களும் அப்படிச் சில கஷ்டங்களை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும்” என்று சொல்லி அவளைத் தேற்றினானே.

“என்ன நீங்கள் காற்றடிக்கின்ற பக்கத்திற்கு சாய்கிறியள்?” என்று அவள் கேட்டதற்கு “அப்பிடி நான் கதைக்கேல்லை. பிழையள் விடேக்கை அதையும் சொல்லுவன். எங்கட கடமையெண்டு வரேக்கை அதைப்பற்றியும் சொல்லுவன். நான் ஒருதரின்ரை பக்கமுமில்லை” என அவன் விளக்கஞ் சொன்னான்.

என்னவோ அவர்களது கஷ்டங்களுக்கு அரிச்சந்திரனை உதாரணங் காட்டியது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அரிச்சந்திரன் என்றாலே மயானகாண்டம்தான் அவளுக்கு நினைவு வரும். இந்த நேரம் பார்த்து அவனையா ஒப்பிடவேண்டும்?

திடீரென்று தர்மசோதி சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது.

“அவர் - வருவரெண்டு பார்த்தன். வரக்கானேல்லை அண்ணை” தன் எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றமாகிவிட்ட அவலத்தைத்தான் தர்மசோதியிடம் அவள் இப்படி வெளியிட்டாள். காண்டபனுக்கு ஏதும் நடந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணமெதுவும் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

“காண்டபனுக்கு ஒண்டும் நடந்திருக்காது. யோசித்துக் கவலைப் படாதேங்கோ” என்று தர்மசோதி அவளுக்கு ஆறுதல்

கூறினான்.

புறப்படும் அவசரத்தில் அவன் கூறியதை கவனத்திலெடுக்க அவள் தவறிவிட்டாள். இப்போதுதான் மூளை அதை இரமைட்டு அசைப்போட்டது.

அவள் சொன்னதென்ன? தர்மசோதி கூறியதென்ன? காண்டீபன் அன்று ஆற்றிய கடமையும் அவளுக்கு அப்போது நினைவிற்கு வரவில்லை. எவ்வளவு ஆபத்தான இடம். இரவு முழுவதும் எறிகணை வீச்சுத்தானே. காண்டீபன் நின்ற இடத்தில் ஏதாவது நடந்ததாகச் செய்தி வந்திருக்குமோ? அதை அறிந்து அவள் கவலைப் படுவதாக எண்ணித்தான் தர்மசோதி அப்படிக் கூறினானோ?

ஐயோ! இனி யாரிடம் கேட்க? அங்கு நடந்தவை பற்றி அறிய வழியே இல்லையே.

இவருக்கும் வேறு உதாரணங்கள் கிடைக்கவில்லை. அரிச்சந்திரன்தான் கிடைத்தான். அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் பிரிஞ்சு பிறகு ஒருதருக்கு நடந்தது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. அப்படித்தான் இப்ப எங்களின்ரை நிலைமையும் உள்ளம் உள்ளே அரற்றுகிறது.”

எப்போதோ பார்த்த மயானகாண்டம் கூத்து கண் முன் வந்து தொலைகிறது. சந்திரமதி தன்னந்தனியாக இறந்த மகனுக்கு இறுதிக்கிரியை செய்யக்கூட எவரது உதவியுங்கிடைக்காது அவனது உடலைச் சுமந்துகொண்டு மயானத்திற்கு வருகிறாள். மயானங்காத்து நிற்கும் அரிச்சந்திரன்...

சீ. இதென்ன?. இந்தக்கூத்துத்தான் மீண்டும் மீண்டும் நினைவிற்கு வருகிறது. இனி நினைத்துப் பார்க்கவே கூடாது.

தமிழ் மகனுக்குச் சிகிச்சையளித்து அவனைக் காப்பாற்று வதைப் பற்றி யோசிப்போம். காய்ச்சல் குறைந்த படியால் கண் விழித்துப் பார்ப்பானோ? பழையநினைவுகளில் அவனைக் கவனிக்க வழியில்லை.

அமிழ்தினி மகனை அள்ளி மார்போடு அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். உடலில் உஷ்ணம் தணிந்ததுமட்டுமல்ல அது குளிர்வது போலுமிருந்தது. காய்ச்சல் குறைந்திருந்தால் அவள் முத்தமிட அவன் கண்விழித்திருப்பானே.

சந்தேகந் தலைதூக்க அவள் மகனைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். அவன் சுவாசிக்கவில்லை.

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

சிறுகதைத்தொகுப்புகள்

1. உணர்வின் நிழல்கள்(1996)
1. ஈன்றபொழுதில்(1999)
- 2.மனம் விந்தையானது தான்(2006)
- 3.கணநேர நினைவலைகள்
- 4.இன்னும் பேச வேண்டும்
- 5.முன்னோர் சொன்ன கதைகள்

கட்டுரைத்தொகுப்புகள்

1. அரை நிமிடம்
2. எண்ணிலாக்குணமுடையோர்
3. உனக்கென்றுரைப்பேன்
4. ஒளிரும் நட்சத்திரங்கள்

தொகுத்த நூல்கள்

1. இருபாலைச்சேனாதிராசு முதலியார்
- 2.வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான்மணிகள்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் 1948.11.13 இல் பிறந்தவர். பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரியில் பாடசாலைக்கல்வியை பூர்த்தி செய்து இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பட்டதாரியானார். மக்கள் வங்கியின் முகாமையாளராக கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். சிறுகதைத்தொகுப்புகள், ஆன்மீக கட்டுரைத்தொகுப்புகள், கட்டுரைத்தொகுப்புகள் என்பவற்றை வெளியிட்டுள்ளதோடு பல விருதுகளையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். தற்போது இலண்டனில் புலம்பெயர்ந்து பிள்ளைகளுடன் வாழ்கின்றார். இவரது நூல்களை noolaham.org இலும் இவரது வாய்மொழி வரலாற்றை aavanaham.org இலும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

சமூக முரண்பாடுகளும், அரசு ஒடுக்கு முறைகளும் குடும்ப வன்முறைகளும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் கதைகளில் பொதுவாகவும் போக்கோடு போக்காகவும் வெளிப்படாமல் வெகு இலாவகமாகக் கையாளப்பட்டு உள்ளத்தினுள்ளே ஆணியடித்துச் செல்கின்றன. கதைகளின் களம், மொழி, சொல்லாட்சி ஆகியவற்றில் அவர் காட்டிய கவனம், அக்கறை தாராளமாகவே புலப்படுகின்றன. மரபு வழி வந்த “குடும்பம்” என்ற அமைப்பில் ஒரு உறுப்பினராகவே ஆழமாகக் கால்பதித்து நின்று கதைகளை நகர்த்தியுள்ளார். கதைகளிலும் சரி, கட்டுரைகளிலும் சரி உரைச்சித்திரங்களிலா யினும் சரி வலிகாமம் பகுதிக்கிராமப்புறமக்களின் பிரதேச மொழிவழக்கை துல்லியமாகக் கையாண்டுள்ளார். மனித உள்ளுணர்வுகளுடன் பேசுகின்ற அல்லது போரினால் சிதிலமாகிப்போனாவர்களின் ரணங்கள், வடுக்களை மருந்திட்டு ஆற்றுவதான நவீன உளவியல்போக்கில் பல கதைகள் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. ஒரு வங்கியாளர் என்ற வகையில் அதிலும் முகாமையாளராகப் பதவி வகித்துக் கொண்டு அதற்குள் எப்படி நேரத்தைக் கண்டுபிடித்து இலக்கியத்துறையில் இவ்வளவையும் சாதித்துள்ளார் என நினைக்கும் போதெல்லாம் அவரின் பின்னரான அடுத்த தலைமுறை வங்கி முகாமையாளர் என்ற வகையில் நான் பிரமிப்புக்கு உள்ளாகின்றேன். மறைந்த தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதாவுக்கு முன்னரே முற்றிலும் ஆங்கில முறைமைகள் செயற்பாடுகளுடனான இலங்கையின் வங்கியொன்றில் “மேடம்” என விழிக்கப்படாமல் அல்லது அழைக்கப்படாமல் “அம்மா” என்று யாவராலும் அழைக்கப்படும் ஒருவர் திருமதியோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் மாத்திரமேயாம். இது அதிர்ந்து பேசாத அவரது பண்புக்குக் கிடைத்த பவிசு எனலாம். அவர் இன்னும் பேசவேண்டும் அதற்கு இறை ஆசி கிட்டவேண்டும்.

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

